

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН ЦИРКЪТ НА ПРОКЪЛНАТИТЕ

Част 3 от „Анита Блейк, ловецът на вампири“

Превод от английски: Елена Павлова, 2007

chitanka.info

*На Джинджър Бюканън, нашата редакторка, чиято
вяра в Анита и търпение към мен безкрайно ценя.*

БЛАГОДАРНОСТИ

На обичайните заподозрени: съпругът ми Гари и алтернативните историци М. С. Съмнър, Дебора Милитело, Марела Сандс и Робърт К. Шийф.

Късмет в новия дом, Боб! Ще ни липсваш много.

1.

Под ноктите си имах засъхнала пилешка кръв. Когато човек си вади хляба с вдигане на мъртъвци, се налага да пролее и малко кръвчица. Тя лепнеше на бележи се ивици по лицето и дланите ми. Бях се постарала да изчистя повечето, преди да дойда на тази среща, но някои неща са поправими само с помощта на душ. Отпих от кафето в личната ми чаша с надпис: „Ядосай ме и ще си понесеш последиците“, и се втренчих в двамата господа, седнали срещу мен.

Джереми Рубенс беше нисък, мургав и намусен. Не го бях срещала в ситуация, в която да не се цупи или да не крещи. Дребните му черти бяха събрани в средата на физиономията, сякаш някаква гигантска ръка ги беше смачкала на едно място, преди глината да изсъхне. Прокарваше длани по реверите на самото си, тъмносинята вратовръзка, иглата върху нея и бялата яка на ризата. Скръсти длани в скута си за малко, после танцът им започна отново: сако, връзка, игла, яка, скут. Прецених, че мога да понеса да погледам как извършва същата процедура още примерно пет пъти, след което ще се разпищя за милост и ще му обещава всичко, което пожелае.

Вторият в кабинета беше Карл Ингър. Не го бях срещала досега. Беше висок над метър и деветдесет. Изправен, буквално надвисваше над мен и Рубенс. Широкото му лице бе обкръжено от вълниста копа коса. Имаше си съвсем естествени бакенбарди, които прерастаха в едни от най-буйните мустаци, които някога съм виждала. Всичко бе спретнато подрязано, с изключение на несресаната му коса. Може пък денят да е бил лош за прическата му.

Рубенс поде безкрайния танц на дланите си за четвърти път. Това беше последната капка за мен.

Искаше ми се да заобиколя бюрото, да го сграбча за ръцете и да изкрещя: „Стига вече!“. Но прецених, че ще изглежда малко грубичко, дори и за мен. Вместо това казах:

— Не съм си представяла, че страдаш от тикове, Рубенс!

Той ме погледна стреснато:

— Тикове ли?

Посочих дланите му, по средата на вечната обиколка. Той се намръщи и ги залепи върху бедрата си. Ръцете му си останаха там, неподвижни. Самоконтрол в най-добрата му форма.

— Нямам никакви тикове, госпожо Блейк.

— Госпожица. И защо си толкова нервен, господин Рубенс? — отпих от кафето си.

— Не съм свикнал да търся помощ от хора като теб.

— Хора като мен? — накарах повторението да звучи като въпрос.

Той си прочисти рязко гърлото:

— Знаеш какво имам предвид.

— Не, господин Рубенс, не знам.

— Ами, кралица на зомбитата... — той спря насред изречението. Аз започвах да се ядосвам и сигурно ми бе проличало, защото клиентът допълни: — Не се обиждай, нищо лично!

— Ако си дошъл тук да ми разправяш гадости, обирай си партакешите от кабинета ми! Ако си дошъл наистина по работа — давай, изкажи се и след това си обери партакешите!

Рубенс се изправи:

— Казах ти, че няма да ни помогне.

— С какво да ви помагам? Не сте ми казали нищо, да му се не види — изръмжах.

— Е, може би следва просто да ѝ обясниш защо сме тук — обади се Ингър. Имаше дълбок, тътнещ басов глас с много приятен тембър.

Рубенс си пое дълбоко дъх и го изпусна през носа си.

— Много добре... — седна пак на стола си. — Последния път, когато се срещнахме, бях член на „Хора срещу вампирите“.

Кимнах окуражително и отпих от кафето си.

— Оттогава насам основах нова група, „Хората преди всичко“. Имаме същите цели като ХСВ, но методите ни са по-директни.

Зяпнах го. Основната цел на ХСВ беше отново да поставят вампирите извън закона, за да могат да бъдат преследвани като животни. Напълно бях съгласна с това. По едно време бях вампирорубиец, ловец, наречете го както щете. Сега съм ексекUTOR на вампири. За да убия даден вампир ми трябва съдебна заповед — иначе извършвам убийство. А за да получи заповед, човек трябваше да докаже, че вампирът представлява опасност за обществото, което

значи, че следва да го изчакаш да убие някого. Най-ниската квота беше петима души, най-високата — двадесет и три. Това са много трупове. В доброто старо време можеше да гръмнеш вампира веднага щом го видиш.

— И какво по-точно значи „по-директни методи“?

— Знаеш какво значи — обади се Рубенс.

— Не — отвърнах. — Не знам...

Напротив — знаех, само че той трябваше да го каже на глас.

— ХСВ се провали в опита да дискредитира вампирите чрез медийната и политическата машина. „Хората преди всичко“ ще се задоволи просто с изстребването им до крак.

Усмяхнах се над ръба на чашата си за кафе:

— Тоест, каните се да избие до крак де що има вампири в САЩ?

— Точно това е целта.

— Това си е убийство.

— Ти си убивала вампири. Наистина ли смяташ, че е убийство?

Беше мой ред да си поема дълбоко дъх. Преди няколко месеца бих казала с чисто сърце „не“. Но сега... сега просто не знаех.

— Вече не съм сигурна, господин Рубенс.

— Ако новият законопроект бъде приет, госпожице Блейк, вампирите ще получат право на глас! Това не те ли плаши?

— Да — съгласих се аз.

— Тогава ни помогни!

— Стига си обикалял около темата, Рубенс, просто ми кажи какво искаш.

— Много добре, тъй да бъде. Искаме да научим дневното убежище на Господаря вампир на града.

Просто го зяпах в течение на няколко секунди.

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно сериозно, госпожице Блейк.

Не успях да сдържа усмивката си:

— И какво те кара да мислиш, че знам къде си почива Господаря на града денем?

Ингър отговори наместо Рубенс:

— Е, стига де, госпожице Блейк. Ако ние можем да признаем открито, че приканваме към убийство, то вие можете да признаете, че

познавате Господаря... — усмивката му беше извънредно мила.

— Кажете ми откъде сте получили тази информация и може би ще я потвърдя, а може и да я отрека.

Усмивката му се разшири съвсем малко:

— Сега кой обикаля около темата, а?

Прав беше.

— Ако кажа, че познавам Господаря, тогава какво?

— Дай ни мястото му за дневен отдих — отвърна Рубенс. Беше се навел напред — с нетърпелив, почти похотлив поглед в очите. Не останах поласкана. Не го разгарях аз. Възбуждаше го мисълта да наниже Господаря на кол.

— И откъде знаете, че Господаря е мъж!

— Имаше една статия в „Пост диспач“. Внимателно избягвах името, но твартата определено бе от мъжки пол — обясни Рубенс.

Запитах се как ли би му харесало на Жан-Клод да го наричат „твар“. По-добре никога да не разбере.

— Значи, давам ви адреса, отивате там и какво набучвате му кол в сърцето?

Рубенс кимна. Ингър се усмихна. Поклатих глава.

— Не, не мисля, че ще стане.

— Няма да ни помогнеш? — поинтересува се Рубенс.

— Не. Просто не знам дневното убежище — бях облекчена от възможността да кажа истината.

— Лъжеш, за да го защитиш — отвърна гостът ми. Лицето му бе започнало да потъмнява; на челото му се оформиха няколко дълбоки бръчки.

— Наистина не го знам, господа. Ако искате да ви вдигна зомби, можем да си поговорим още. Инак... оставих края на изречението да увисне във въздуха и им се усмихнах възможно най-професионално. Не ми се сториха впечатлени.

— Ние приехме да се срещнем с вас в този нечовешки час, и плащаме солидна такса за консултацията. Ще ми се да мисля, че срещу това ще получим поне любезност!

Много ми се искаше да възразя: „Вие започнахте първи“, но щеше да прозвучи детински.

— Предложих ви кафе. Отказахте.

Гримасата на Рубенс се задълбочи, около очите му се появиха гневни бръчици.

— С всичките си... клиенти ли се отнасяш по този начин?

— Когато се срещнахме предишния път, ти ме нарече зомбилюбива кучка. Нищо не ти дължа.

— Ти ни взе парите!

— А, не, шефът ми ги е взел.

— Срещнахме се тук призори, госпожице Блейк. Би могла поне да ни посрещнеш!

Изобщо не изгарях от желание да се срещам с Рубенс, ако ставаше на въпрос, но след като Бърт му беше взел парите, един вид ми го беше натикал в гащите. Аз си насрочвам срещите по изгрев, след края на нощната ми работа и преди да си легна. Така мога да се прибера вкъщи и да си получа осемте часа непрекъснат сън. Нека сънят на Рубенс бъде нарушен!

— А можеш ли да научиш къде почива през деня Господаря? — поинтересува се Ингър.

— Вероятно, но ако го сторя, няма да ви го издам.

— Защо не? — попита той.

— Защото тя е на негова страна — заяви Рубенс.

— Стига, Джереми!

Дребосъкът отвори уста да възрази, но Ингър заяви:

— Моля те, Джереми, заради каузата!

Рубенс видимо се пребори да овладее гнева си и успя да го преглътне. Самоконтрол!

— И защо не, госпожице Блейк? — погледна ме сериозно Ингър, любезната искрица в очите му се топеше като лед на слънце.

— Убивала съм вампири повелители и преди, но нито един — с кол.

— А как тогава?

Усмихнах се:

— Не, господин Ингър, ако искате уроци по убиване на вампири, ще трябва да идете някъде другаде. Дори и само заради отговора на този въпрос могат да ме обвинят в съучастие в убийство.

— А ще ни кажете ли, ако имате по-подходящ план? — поинтересува се Ингър.

Обмислих въпроса му внимателно. Жан-Клод мъртъв, ама наистина мъртъв. Определено би ми облекчило живота, но..., но.

— Не знам — признах.

— Защо не?

— Защото смятам, че той ще убие вас. Не предавам хора на чудовищата, господин Ингър, дори и онези, които ме мразят.

— Не ви мразим, госпожице Блейк.

Посочих с чашата за кафе към Рубенс:

— Вие може би не, но той — определено...

Дребосъкът само ме стрелна със злобен поглед. Поне не се опита да го отрича.

— Ако успеем да измислим нещо по-добро, дали ще може да поговорим отново? — попита Ингър.

Втренчих се в гневните малки очета на Рубенс.

— Ами да, защо пък не?

Ингър се изправи и ми подаде ръка:

— Благодаря ви, госпожице Блейк. Бяхте ни много полезна!

Дланта му обви моята. Беше едър човек, но не се опита да използва размерите си, за да ме накара да се чувствам дребна. Оцених го по достойнство.

— Следващият път, когато се видим, Анита Блейк, ще бъдеш по-склонна към сътрудничество! — заяви Рубенс.

— Това ми прозвуча като заплаха, Джери!

Той се усмихна извънредно неприятно:

— „Хората преди всичко“ вярват, че целта оправдава средствата, Анита.

Разтворих ярко пурпурното си сако. Отдолу носех презраменен кобур с пъхнат в него деветмилиметров браунинг „Хай-Пауър“. Тънкото черно коланче на пурпурната пола бе точно толкова здраво, че да прекарам ремъка на кобура през него. Бизнесдама-терористка.

— Когато се стигне до оцеляването, Джери, и аз вярвам в същото!

— Не сме споменавали за насилие — обади се Ингър.

— Не, но добрият чичко Джери си мисли за нещо такова. Просто искам той и останалите от малката ви групичка да вярват в сериозните ми намерения. Започнете да ми се пречкате и ще броим трупове.

— Ние сме много — изръмжа Рубенс, — а ти си самичка.

— Аха, но кой ще е първи в редицката? — попитах.

— Стига толкова, Джереми, госпожице Блейк. Не сме дошли тук да се заплашваме. Дойдохме да търсим помощ. Ще измислим по-добър план и ще се върнем да поговорим отново.

— Не води и него! — предупредих го.

— Разбира се — съгласи се Ингър. — Хайде, Джери! той отвори вратата. Откъм приемната нахлу лекото потракване на компютърна клавиатура. — Довиждане, госпожице Блейк!

— Довиждане, господин Ингър. Наистина ми беше неприятно!

Рубенс спря на прага и ми изсъска:

— Ти си обида пред лицето Господне!

— Исус обича и теб — отвърнах с усмивка.

Той трясна вратата зад гърба си. Детинско.

Поседнах на ръба на бюрото си и изчаках да се уверя, че клиентите са си тръгнали, преди да изляза навън. Не мислех, че ще ми въртнат номер на паркинга, но и не ми се искаше да започна да стрелям по хора. Ако се налага — добре, но предпочитам да го избягвам. Бях се надявала, че демонстрацията на оръжие ще накара Рубенс да се постресне. Явно само го беше ядосала. Завъртях глава, опитвайки се да пооблекча напрежението в раменните си мускули. Не стана.

Можех да си ида у дома, да се изкъпя и да си позволя осем часа необезпокояван сън. Чудесно. Пейджърът ми се разписука. Сkochих, все едно са ме уж依или. Аз да съм нервна?

Натиснах копчето и изписалият се номер ме накара да простена. Беше полицията. По-точно казано, беше Регионалният отряд за свръхестествени разследвания. Отрядът на привиденията. Те отговаряха за всички свръхестествени престъпления в Мисури. Аз бях техният цивилен експерт по чудовищата. Бърт обожаваше договора, който получих, но още повече обожаваше добрата публична реклама.

Пейджърът пак изсвири. Същият номер.

— Мамка му! — казах тихичко. — Чух те и първия път, Долф!

Замислих се дали да не се престоря, че вече съм се прибрала, изключила съм пейджъра и не съм достъпна, но не го направих. Ако детектив сержант Рудолф Стор ми звънесе след изгрев слънце, значи имаше нужда от експертното ми мнение. Мътните го взели!

Набрах номера и чрез серия прехвърляния най-сетне се добрах до гласа на Долф. Прозвуча ми изтънял и далечен. За рождения си ден той получи от жена си телефон за кола. Сигурно сега се намираше на границата на обхвата. И все пак беше къде-къде по-добре, отколкото да си приказваме по полицейското радио. Там разговорите винаги са ми звучали като извънземни дрънканици.

— Здравсти, Долф, какво става?

— Убийство.

— Що за убийство по-точно?

— Такова, което се нуждае от експертното ти мнение — обясни той.

— Дяволски рано сутринта е, за да си играем на „Двадесет въпроса“. Просто ми кажи какво се е случило.

— Станала си с лице към чаршафа тая заран, а?

— Изобщо не съм си лягала.

— Съчувствам ти, но си докарай задника насам. Струва ми се, че в ръчичките ни попадна вампирска жертва.

Поех си дълбоко дъх и издишах бавно:

— Мамка му.

— Да, имаш пълно право.

— Давай адреса — заявих.

Долф ми го продиктува. Беше от другата страна на реката и отвъд гората, на майната си и чак в Арнълд. Офисът ми се намира на „Олив булевард“. Предстоеше ми четиридесет и пет минутно шофиране само в едната посока. Юху!

— Пристигам веднага, щом мога.

— Ще те чакаме — каза Долф и затвори.

Не си дадох труд да си взимам довиждане със сигнала „свободно“. Вампирска жертва. Никога не съм виждала единично убийство. Те са като тиквените семки: вкуси ли ги веднъж вампирът, не може да спре само с една. Въпросът е колко хора ще умрат, преди да хванем този...

Не ми се мислеше на тази тема. Не исках да карам до Арнълд. Не исках да виждам трупове преди закуска. Исках да си ида вкъщи. Но бях убедена, че Долф няма да ме разбере. Полицаяте на практика се лишават от чувството си за хумор, когато работят върху убийство. Като се замисли човек, аз също.

2.

Трупът на мъжа бе проснат по гръб, блед и гол под мъждивите утринни слънчеви лъчи. Дори отпуснато след смъртта, тялото му изглеждаше добре — явно бе вдигал тежести, може би и джогинг в притурка... Въздлъжката му руса коса се бе разпиляла по все още зелената морава. Гладката кожа на шията му бе пробита на две места: спретнати следи от кучешки зъби. Дясната ръка бе пронизана в свивката на лакътя, откъдето докторите взимат кръв. Кожата на лявата китка бе разкъсана, все едно я е дъвкало животно. На слънцето проблясваше бяла кост.

Премерих следите от ухапване с любимата си рулетка. Бяха различни размери. Поне три различни вампира, но бях готова да се обзаложа на всичко, което притежавам, че всъщност са били петима. Повелител и глутницата му — или ятото, или както там се наричат помежду си групите вампири.

Тревата бе мокра от утринната роса. Влагата се просмукваше през коленете на гащеризона, който бях облякла, за да предпазя костюма си. Черните маратонки „Найк“ и хирургическите ръкавици представляваха последният писък на модата в облеклото ми за местопрестъпления. По едно време носех бели маратонки, но всяка капка кръв по тях биеше на очи.

Извиних се наум за това, което ми се налагаше да сторя, след което разтворих широко краката на трупа. Беше лесно — нито следа от вкочаняване. Обзалагах се, че мъжът се е преселил в страната на мъртвите преди по-малко от осем часа — време, недостатъчно, за да настъпи *rigor mortis*. По спаружените му интимни части бе засъхнала сперма. Последно предсмъртно удоволствие. Вампирите не го бяха почистили. На вътрешната страна на бедрото, близо до слабините, имаше още следи от ухапвания. Не бяха така дивашки като тези на китката, но не бяха и незначителни.

По кожата около раните нямаше кръв, дори на ръката. Дали вампирите бяха измили кръвта? Там, където е бил убит, със сигурност

имаше много. Никога не биха успели да изчистят всичко. Но на спретнато окосената морава наред със всеобщото обикновеното предградие нямаше нито капчица. Бях готова да се обзаложа и на това. Вампирите бяха хвърлили тялото на място тъй стерилно и безполезно за нас, колкото и тъмната страна на луната.

Над неголемия жилищен квартал се носеха кълба мъгла като скитащи призраци. Бях толкова ниско до земята, че човек оставаше с усещането, че върви през струи ситен дъжд. Там, където мъглата кондензираше, по тялото полепваха малки струйки влага. Събираха се в косата ми като сребърни перли.

Стоях в предния двор на малка, лимоненозелена къща с бели черचेвета. Дървената оградка заобикаляше отстрани покрай просторен заден двор. Беше октомври, а тревата още зеленееше... Над къщата бе надвиснал клен. Листата му бяха ярко оранжево-жълти странно за този вид дърво, чийто листак наесен е като изрязан от буен огън. Мъглата подпомагаше илюзията и цветовете сякаш избледняваха във влажния въздух.

Надолу, чак до края на улицата, се точеха други малки къщурки с ярки есенни дървета и зелени морави. Все още бе достатъчно рано и повечето им обитатели не бяха тръгнали на работа, на училище или накъдето им видят очите. Униформените полицаи се мъчеха да удържат бая солидна тълпа. Бяха набили в земята колове, на които се крепеше жълтата лента „Не преминавай!“. Тълпата се притискаше толкова близо, колкото ѝ стигаше смелост. Едно момченце на около дванадесет успя да си проправи път до предния ред. Втренчи в мъртвеца огромните си кафяви очи, зинало възхитено. Боже, къде ли бяха родителите му? Вероятно също зяпаха трупа.

Тялото беше бяло като хартия. Кръвта винаги се събира в най-ниските точки на трупа. В този случай тъмните, пурпурни синини следваше да са се образували отзад, по ръцете, краката и по гърба. Те обаче липсваха. В човека не бе останала достатъчно кръв, че да образува синини. Който и да бе убиецът, беше го пресушил до капка. Вкусен до последната капка? Преборих се с желанието да се усмихна и загубих. Ако човек прекарва много време в оглед на трупове, развива странно чувство за хумор. Налага се, иначе се побъркваш като Лудия Заек.

— Какво му е смешното? — стресна ме нечий глас.

Подскочих и се обърнах.

— Боже, Зербровски, не се прокрадвай така зад гърба ми!

— Да не би яката корава убийца на вампири да се плаши от сенки? — ухили ми се той. Несресаната му кестенява коса стърчеше на три различни страни, сякаш бе забравил да я мине с гребена. Вратовръзката му висеше над светлосинята риза с подозрителния цвят на пижама. Кафявото сако и панталони изобщо не си отиваха с нея.

— Хубава пижамка!

Той сви рамене:

— Имам и комплект с малки влачета по него. Кати смята, че е много секси.

— Съпругата ти си пада по влакове? — попитах аз. Усмивката на Зербровски се разшири.

— Ако ги нося аз...

Поклатих глава:

— Знаех си, че си перверзен тип, но пижамки за малки дечица... това наистина е гадно!

— Благодаря! — все още усмихнат, той погледна трупа. Усмивката му избледня. Кимна по посока на мъртвеца. — Как ти се струва това?

— Къде е Долф?

— Вътре в къщата с дамата, която намерила тялото... — той пхна ръце в джобовете на панталоните си и се залюля на пети. — Тя го приема доста навътре. Сигурно е първият труп, който вижда извън ковчег.

— Да ти кажа, нормалните хора се любуват на трупове само вътре в ковчезите, Зербровски.

Той се залюля по-силно на пети и спря рязко.

— Нямаше ли да е гот да сме нормални?

— Понякога — съгласих се аз.

Зербровски се ухили.

— Аха, знам какво имаш предвид... — извади от джоба на сако си тефтерче с такъв вид, сякаш някой го е мачкал между пръстите си.

— Уф, Зербровски!

— Хей, все пак си е хартия! — той се опита да приглади бележничето, но накрая се отказа. Вдигна химикалката над намачкания

лист. — Сега ме просветли, о, наша експертке по свръхестественото!

— И да се налага да повтарям всичко пред Долф? Предпочитам да го правя само веднъж и да ида да си легна.

— Да бе, и аз така. Защо смяташ, че не съм си съблякъл пижамата?

— А аз си помислих, че е някаква нова модна тенденция...

Зербровски ме изгледа:

— Мм-хъ.

Долф излезе от къщата. Вратата изглеждаше прекалено малка, за да мине през нея. Той е почти два метра на ръст и с телосложение на кечист. Черната му коса е подкастрирана плътно по черепа и ушите му стърчат от двете страни на лицето. Но Долф не се интересува особено от мода. Вратовръзката му беше здраво стегната върху яката на бялата риза. И той, също като Зербровски, бе измъкнат насила от леглото, но изглеждаше чист и свеж, и извънредно делови. Все едно по кое време му звъннеш, той винаги е готов да хукне на работа. Професионално ченге чак до чорапите.

Е, та защо Долф оглавяваше най-непопулярния полицейски отряд в цял Сейнт Луис? Наказание за нещо, поне за това бях сигурна, но никога не съм питала за какво точно. Сигурно няма и да попитам. Негова работа си е. Ако искаше да знае, щеше да ми каже.

В началото Отрядът бил създаден за утеха на либералите. Тъй де — вижте, правим нещо по въпроса със свръхестествените престъпления. Но Долф бе взел работата и хората си на сериозно. През последните две години бяха разрешили повече престъпления със свръхестествена природа, отколкото който и да е друг полицейски отряд в страната. Бяха го канили да изнася лекции пред други полицейски отряди. Дори два пъти го бяха пращали в съседни щати.

— Е, Анита, да те чуем!

Такъв си е Долф — никакви встъпителни думи.

— Леле, Долф, и аз се радвам да те видя!

Той само ме изгледа изпод вежди.

— Добре, добре... — коленичих от другата страна на трупа, така че да мога да показвам, докато говоря. Няма нищо по-добро от визуалните помагала, за да прокараш гледната си точка. — Обикновеното измерване показва, че от този човек са се хранили поне три различни вампира.

— Но? — уточни Долф. Умът му е като бръснач.

— Но смятам, че всяка една рана е нанесена от различен вампир.

— Вампирите не ловуват на глутници.

— Обикновено са ловци-единаци, но не е задължително.

— И какво би ги принудило да ловуват в глутница? —
поинтересува се ченгето.

— Сещам се само за две причини: първата — новоумрял и по-възрастен вампир изучават занаята, но това прави само два комплекта зъби, не пет; втората контролира ги вампир повелител и той е подивял.

— Обясни ми.

— Вампирът повелител има почти пълен контрол над своето ято. Някои вампири използват групови убийства, за да солидаризират глутницата, но те не биха изхвърлили тялото тук. Щяха да го скрият така, че полицията изобщо да не го намери.

— Да, но тялото е тук — обади се Зербровски. — Пред погледа на целия свят.

— Именно. Само един откачил повелител би хвърлил тяло по този начин. Всъщност още преди вампирите да станат законно живи, повечето повелители не биха допуснали подобно убийство. То привлича вниманието — и обикновено това внимание държи кол в едната ръка и кръст в другата. Дори и днес, ако успеем да проследим убийството до извършилите го вампири, можем да получим разрешително и да ги убием... — поклатих глава. — Подобно клане е зле за бизнеса, а, каквито и да са вампирите, те са много практични. Не оставаш жив и скрит векове наред, ако не си дискретен и безмилостен.

— Защо пък безмилостен? — попита Долф.

Втренчих се в него.

— Въпрос на максимална практичност. Някой разкрива тайната ти — ти го убиваш или го правиш едно от твоите... деца... Просто делово отношение, Долф, нищо повече.

— Също като мафията — обади се Зербровски.

— Аха.

— Ами ако са се паникьосали? — поинтересува се сержантът. —
Било е кажи-речи изгрев слънце...

— Кога е намерила тялото жената?

Долф провери в тефтерчето си.

— В пет и половина.

— Имало е цял час до изгрева. Не са се паникьосали.

— Ако ще се разправяме с откачил вампир повелител, какво точно означава това?

— Означава, че много скоро ще убиват още хора. Вероятно за изхранването на пет вампира им трябва кръв всяка нощ.

— Прясна жертва всяка нощ? — Зербровски го каза така, че да прозвучи като въпрос.

Просто кимнах.

— Исусе — промърмори той.

— Аха.

Долф си мълчеше и се взираше в мъртвеца.

— Какво можем да сторим?

— Вероятно ще успее да вдигна трупа като зомби.

— Мислех си, че не можеш да вдигнеш жертва на вампир по този начин — уточни сержантът.

— Ако трупът ще се вдигне като вампир, не може... свих рамене.

— Онова, което го прави вампир, пречи на възкресяването. Не мога да вдигна труп, който вече е готов да се събуди като вампир.

— Но този тук няма да се вдигне — кимна Долф, — и значи можеш да го възкресиш.

Кимнах.

— И защо по-точно няма да вампиряса?

— Бил е убит от повече от един вампир, по време на масово хранене. За да стане един мъртвец вампир, се налага един-единствен вампир да се е хранил от него в продължение на няколко дни. Три ухапвания носят смърт и водят до вампиряване. Ако всяка жертва се връщаше, щяхме да сме затънали до шия в кръвопийци.

— Но този тук може да се върне като зомби? — потрети Долф.

Кимнах.

— Кога можеш да го съживиш?

— След три нощи броено от днес, значи — всъщност две. Тази нощ влиза в сметката.

— По кое време?

— Ще трябва да си проверя работния график. Ще ти се обадя за точния час.

— Просто възкресяваш жертва на убийство и я питаш кой е убиецът... това ми харесва — обади се Зербровски.

— Всъщност не е толкова лесно — уточних. — Знаеш колко са объркани свидетелите на ужасяващи убийства. Ако трима души са видели едно престъпление, получаваеш три различни описания за престъпника...

— Да, да, разпитът на свидетели е голяма гадост съгласи се ченгето.

— Давай, Анита — намеси се Долф. Това беше неговият начин да затвори устата на колегата си — и той го чу прекрасно.

— Човек, умрял като жертва на насилие, е още по-объркан. Изплашен е до смърт, дотолкова, че често не си спомня много добре.

— Да, но човекът е присъствал! — възрази Зербровски с гневен вид.

— Зербровски, остави я да се изкаже! — Полицаят изигра заключване на устата си с ключ и хвърлянето му в тревата. Долф се намръщи. Изкашлях се в дланта си, за да прикрия напъпилата усмивка. Зербровски не бива да се окуражава.

— Това, което искам да кажа е, че съм в състояние да вдигна тази жертва от гроба, но може и да не получим от нея толкова информация, колкото се надявате. Спомените му вероятно ще са объркани, болезнени..., но може поне да изясни кой точно вампир повелител е водил групата.

— По-точно? — поинтересува се Долф.

— Предполага се, че в момента в Сейнт Луис има само двама вампир повелители. Малкълм — немъртвият Били Греъм, и Господаря на града. Съществува вероятност да е цъфнал и някой нов, но Господаря би трябвало да е в състояние да го следи.

— Ние ще се заемем с главата на Църквата на вечния живот — обади се Долф.

— Аз поемам Господаря — съгласих се.

— Вземи със себе си някой от нас за подкрепление.

Поклатих глава:

— Не мога. Ако разбере, че знаете кой е, ще ни убие и двамата.

— Колко опасна е за теб подобна задача? — попита Долф.

Какво се очакваше от мен да отговоря? Да кажа „много“? Или да споделя, че Господаря си пада по мен, тъй че вероятно няма да ми стори нищо? Да бе, как ли пък не! Отвърнах:

— Ще се оправя.

Той се втренчи в мен с много сериозен поглед.

— Освен това, имаме ли избор? — махнах към трупа. — Ще получаваме по един всяка нощ, докато не намерим отговорните за случката вампири. Един от нас трябва да поговори с Господаря. Той няма да се разприказва пред полицията, но ще говори с мен.

Долф си пое дълбоко дъх и издиша. Кимна. Знаеше, че съм права.

— Кога ще успееш да го направиш?

— Утре през нощта, ако успея да уговоря Бърт да прехвърли на друг зомби ангажиментите ми.

— Толкова ли си сигурна, че Господаря ще говори с теб?

— Аха...

Проблемът с Жан-Клод не е да го накарам да се срещне с мен, а да го избягвам. Но Долф не го знаеше, а и ако знаеше, щеше да настоява да дойде с мен. И да доведе до смъртта и на двамата ни.

— Давай — каза той. — Обади се да ми кажеш какво си научила.

— Непременно — отговорих. Изправих се и се вгледах в него над обезкървения труп.

— Пази си гърба — добави той.

— Както винаги.

— Ако Господаря те изяде, може ли да ти взема готиното гащеризонче? — попита Зербровски.

— Купи си сам, евтино копеле!

— Предпочитам да нося такъв, който се е лепвал за сочното ти телце!

— Я стига, Зербровски! Не си падам по малки локомотивчета!

— Какво общо, по дяволите, имат влаковете с цялата тази ситуация? — изуми се Долф.

Ние със Зербровски се спогледахме. Разкикотихме се неудържимо. Аз можех да се позова на лишаване от сън. Бях на крак вече четиринадесет часа, вдигах мъртъвци и си разменях сладки приказки с откачалки от дясното крило. Вампирската жертва бе идеалният край за една идеална нощ. Имах правото да получавам истерични пристъпи смях. Не знам обаче какво беше извинението на Зербровски.

3.

През октомври има само няколко наистина топли дни. Небето се разтяга над главата ясносиньо, тъй дълбоко и идеално, че всичко изглежда още по-хубаво. Дърветата покрай магистралата са в червено, златно, охра, бургундско, оранжево... Всеки цвят е ярък като неон и пулсира на силната златна слънчева светлина. Въздухът е хладен, но не студен; на обед можеш да си наметнат и с леко якенце. Прекрасно време за дълги разходки в гората, особено ако те придружава човек, с когото можете да се държите за ръце. Но тъй като не разполагах с подобна личност, надявах се само на един свободен уикенд — да се поразходя сама. Шансовете бяха твърде малки, разбира се.

Октомври е страхотен месец за вдигане на мъртъвци. Всеки си мисли, че Хелоуин е идеалното време за вдигане на зомбита. Не е. Тъмнината е само едно от изискванията. Но всеки иска да си назначи час за полунощ на Хелоуин. Смятат, че е страхотно забавление да прекарат Вечерта на вси светии в гробище, убивайки пилета и гледайки как зомбитата използват от земята. Бих могла и билетчета да продавам.

Вдигах средно по пет зомбита на нощ. С едно повече, отколкото можеше всеки друг. Не следваше изобщо да разкривам пред Бърт, че четири зомбита не ме скапват напълно. Моя си е вината, че съм толкова дяволски откровена. Разбира се, истината беше, че и пет не ме изтощават, но дяволите да ме вземат, ако му го кажех.

Като стана дума за шефа ми, трябваше да му се обадя, щом се приберях вкъщи. Той щеше да умре от радост, когато си поискам една свободна нощ... ухилих се само при тази мисъл. Всеки ден, в който мога да му дръпна каишката, е прекрасен.

Паркирах пред блока си чак в един следобед. Исках само бърз душ и седем часа сън. Бях се отказала от осемте — прекалено късно бе за такова нещо. Трябваше да се видя и с Жан-Клод тази вечер. Каква радост! Но той беше Господаря — вампирът повелител на града. Ако наоколо обикаляше и някой друг повелител, той щеше да знае. Мисля,

че могат да се надуват взаимно. Разбира се, ако Жан-Клод бе извършил убийството, надали щеше да си признае. Но всъщност не ми се вярваше да е виновен. Беше твърде добър бизнес вампир, за да оплеска нещата. Беше единственият вампир повелител, който бях срещала и не бе луд по някакъв начин — психотичен или социопат, изберете си какво не му е в ред.

Добре де, добре — и Малкълм не беше луд, но не одобрявах методите му. Той оглавяваше най-бързо разрастващата се църква в Америка в днешно време. „Църквата на вечния живот“ предлагаше точно това, което подсказваше и името. Никакви скокове във вярата, никаква несигурност, само гаранция. Ставаш вампир и живееш завинаги, освен ако някой като мен не те убие или не попаднеш в пожар... или не те удари автобус. За автобуса, признавам, не бях сигурна, но винаги съм се чудила. Все трябва да има нещо достатъчно масивно, което да повреди вампира отвъд границите на самоизлекуването. Надявах се някой ден да изпробвам тази теория.

Бавничко изкачих стълбите. Чувствах се така, все едно носех оловен корсет. Очите ми пареха от недоспиване. Оставах три дни до Хелоуин и изгарях от нетърпение месецът да свърши. Бизнесът щеше да започне да замира пред Деня на благодарността. Отливът на клиенти продължаваше до след Нова година, след това съживителството отново добиваше популярност. Молах се за ранна снежна буря. Бизнесът спада силно, ако снегът е дълбок. Хората явно смятат, че в сняг до колене не могат да се възкресяват мъртъвци. Може, но не казвайте на никого! И аз имам нужда от почивка!

В коридора отекваха приглушени звуци от обедната дейност на съседите ми. Ровех в джоба си за ключовете, когато вратата срещу моята се отвори. Оттам излезе госпожа Прингъл. Тя беше висока, слаба, изсушена от възрастта, с бяла коса, стегната в малък кок на тила. Косата ѝ беше идеално бяла. Госпожа Прингъл не се интересувахе от боя и гримове. Беше минала шейсет и петте лазарника и въобще не ѝ пукаше кой го знае.

Кремчо, нейното померанче подскачаше на края на каишката си. Беше като обла топка от златна козина с малки лисичи ушенца. Доста котки тежаха повече от самия него, но той беше от онези дребни кученца с дух на едра порода. В миналия си живот ще да е бил немски дог.

— Здравей, Анита — госпожа Прингъл ми се усмихна. — Не се прибираш току-що от работа, нали?

В светлите ѝ очи се четеше неодобрение. Отвърнах на усмивката.

— Аха, имах... спешен случай.

Съседката ми вдигна вежди — вероятно се чудеше какво ли минава за спешен случай при съживителите, но бе твърде любезна, за да попита.

— Не се грижиш достатъчно добре за себе си, Анита! Ако палиш свещта и от двата края, докато станеш на моите години, ще си същинска развалина!

— Сигурно! — съгласих се.

Кремчо ме залая. На него не му се усмигнах. Не вярвам в окуражаването на малките, пухкави кученца.

Със странното си кучешко седмо чувство той знаеше, че не го харесвам и бе твърдо решен да ме спечели на своя страна.

— Видях бояджиите в апартамента ти миналата седмица. Всичко ли оправиха?

Кимнах:

— Аха, всички дупки от куршуми бяха закърпени и боядисани.

— Наистина съжалявам, че не си бях вкъщи да ти предложа да се преместиш временно при мен! Господин Джовони каза, че си отишла на хотел!

— Аха.

— Не разбирам защо някой от другите съседи не те е настанил на дивана поне за една нощ!

Усмигнах се. Аз разбихах. Преди два месеца бях разфасовала в апартамента си две зомбита-убийци и имаше полицейска престрелка. Пострадаха мазилката и един прозорец. Някои от куршумите минаха през стените и влязоха в съседни апартаменти. Нямаше други ранени, но и никой от съседите вече не искаше да има нещо общо с мен. Подозирах силно, че когато двегодишният ми договор изтече, ще ме помоят да се изнеса. Предполагам и че не мога да ги виня за това.

— Чух, че си била ранена...

Кимнах:

— Нищо особено!

Не си дадох труда да обяснявам на съседката си, че раната не е била от престрелката. Любовницата на един много лош човек ме

простреля в дясната ръка. Всичко нараства до гладък, лъскав белег — още малко розовичък.

— Как мина посещението при дъщеря ти? — попитах.

Лицето на госпожа Прингъл цялото се озари от усмивка.

— О, прекрасно. Последното ми и най-ново внуче е чудесно. Ще ти покажа снимките по-късно, след като се напиш!... — неодобрителният поглед се върна в очите ѝ. На лицето ѝ на учителка. Беше поглед, който може да те прикове от десет метра, дори и да си невинен. А аз от години не страдах от невинност.

Вдигнах ръце.

— Предавам се, отивам да си лягам. Обещавам!

— Наистина се погрижи за себе си — посъветва ме съседката. — Хайде, Кремчо, трябва да излезем да се поразходим както всеки следобед!

Миниатюрното псенце изпъна каишката и затанцува, дърпайки се напред като мъничко впрегатно куче.

Госпожа Прингъл остави топката от кило и половина пухкава козина да я повлече по коридора. Поклатих глава. Да позволяваш на една плюшена играчка да те командори не отговаря на моята представа да притежаваш куче. Ако изобщо си взема друго куче, шефът ще съм аз, иначе един от нас няма да оцелее. Това е основен принцип.

Отворих вратата и влязох забързано в апартамента си. Климатикът виеше, лъхайки горещ въздух. Аквариумът щракаше. Звуците на празнотата. Прекрасно беше!

Новата боя бе със същия мръснобял цвят като старата. Килимът беше сив; диванът и подходящите столове — бели. Кухничката бе от светло дърво, линолеумът — в бяло и златисто. Кухненската маса за двама беше малко по-тъмна от шкафчетата. Съвременна гравюра представляваше единственото цветно петно на белите стени.

Пространството, където повечето хора биха поставили голяма кухненска маса, бе заето от облеган на стената аквариум от трийсет галона, плюс стерео в съседния ъгъл.

Тежки бели завеси скриваха прозорците и превръщаха златното слънце в блед здрач. Когато спиш през Деня, непременно ти трябва хубави завеси.

Метнах самото си на дивана, изритах обувките си и просто се порадвах на усещането да стъпвам боса по килима. Дойде ред на

чорапогащника, който се просна сбръчкан и забравен до обувките ми. Боса се насочих към аквариума.

Скалариите се надигнаха към повърхността, просейки храна. Рибите са по-големи от разперената ми длан. Това са най-големите скалари, които съм виждала извън зоомагазина, откъдето ги купих. Там държат и няколко бройки, дълги почти трийсет сантиметра.

Свалих презраменния кобур и поставих браунинга във втория му дом — специално изработен кобур на таблата на леглото. Ако някой лош тип ми налети, мога да го извадя и да стрелям. Поне това е идеята. Засега вършеше работа.

Окачих в гардероба костюма и блузата, които си бяха само за химическо чистене и се хвърлих на леглото по сутиен и гащички, все още със сребърния кръст, който нося дори под душа. Никога не знаеш, кога ще ти налети и ще се пробва да те гризне някой нагъл вампир. Винаги готов — това ми е девизът... или беше на бойскаутите? Свих рамене и се обадох в офиса. Мери дневната ни секретарка — вдигна на второто позвъняване.

— „Съживители“ ООД. С какво мога да ви помогна?

— Здравей, Мери, Анита е.

— Здравсти, кво ста'а?

— Трябва да поговоря с Бърт.

— Той е с потенциален клиент в момента. Може ли да попитам по каква причина го търсиш?

— Трябва да размести часовете ми за довечера.

— Ох, леле. По-добре сама му го кажи. Ако ще крещи на някого, по-добре да е на теб...

Това беше шега само отчасти.

— Добре — съгласих се.

Тя понижи глас и прошепна:

— Клиентката се насочва към вратата. Ще ти го дам след секунда.

— Благодаря, Мери!

Секретарката ме включи на изчакване преди да я помоля да не го прави. От слушалката се поля музика. Беше окепазена версия на „Утре“ на „Бийтълс“. Предпочитах да слушам бял шум. За щастие, Бърт вдигна и ме спаси.

— Анита, кога ще можеш да дойдеш днес?

— Не мога.
— Какво не можеш?
— Не мога да дойда днес!
— Изобщо? — Бърт повиши глас с една октава.
— Схвана.
— И защо, по дяволите? — Вече ме ругаеше, лош знак.
— Свирнаха ми от полицията след сутрешната ми среща. Дори още не бях си легнала.
— Ще можеш да си отспиш, не се притеснявай за срещата с нови клиенти следобеда. Просто ела за часовете си нощес.
Беше много щедър и добродушен. Имаше нещо гнило.
— Няма да мога да си поема и ангажиментите тази нощ.
— Анита, претрупани сме! Имаш петима клиенти нощес!
Петима.
— Разпредели ги сред другите съживители — предложих аз.
— Всички са вече на максимум.
— Слушай, Бърт, ти си човекът, който прие предложението на полицията. Ти си този, който ме пусна на договор с тях. Смяташе, че ще е чудесна реклама.
— И се оказа чудесна реклама — съгласи се шефът ми.
— Аха, но понякога е като да ходиш на две работни места. Не мога да се справям и с двете.
— Тогава зарежи договора. Нямах представа, че ще ти отнема толкова време!
— Става въпрос за разследване на убийство, Бърт. Не мога да го зарежа.
— Ами нека полицията сама си върши мръсната работа!
На Бърт нищо не му пречеше да си говори така. Той, човекът със стерилно чистите нокти и хубавия спокоен кабинет.
— Те се нуждаят от опита и връзките ми. Повечето чудовища няма да говорят с ченгетата.
Бърт помълча от своя край на телефона. Дишането му беше накъсано и гневно.
— Не можеш да ми причиниш това! Взели сме пари, подписали сме договори...
— Още преди месеците помолих да наемеш помощници!

— Наех Джон Бърк. Той се занимава с някои от вампирските ти убийства, както и със съживяването на мъртъвци.

— Аха, Джон е от голяма помощ, но ни трябват още хора. Всъщност смятам, че той може да поеме поне едно от днешните ми зомбита.

— Да вдигне пет за една нощ?

— Аз се справям, нали?

— Да, но Джон не е същият... Това беше почти комплимент.

— Имаш два избора, Бърт — или разместваш часовете, или ги прехвърляш на някой друг.

— Аз съм ти шеф. Мога просто да кажа — идваш днес или си уволнена... — произнесе го твърдо и спокойно.

Бях уморена и ми ставаше студено да стоя на леглото по бельо. Нямах време за такива разпавии.

— Ами, уволни ме.

— Не говориш сериозно...

— Виж, Бърт, на крак съм вече над двадесет часа. Ако не си легна скоро, няма да мога да работя за никого.

Той помълча доста време, дишаше равномерно и тихо в ухото ми. Накрая отвърна:

— Добре, тази нощ си свободна. Но по-добре да си на работа утре!

— Не мога да ти го обещаая, Бърт!

— По дяволите, Анита, искаш ли да те уволня?

— Това е най-хубавата година, която сме имали, Бърт. Част от успеха се дължи на статиите за мен в „Пост Диспач“.

— Те бяха за правата на зомбитата и правителствената програма, в която участваш. Не си ги правила, за да рекламираш бизнеса ни.

— Да, но свършиха работа, нали? Колко хора ти се обаждат и питат специално за мен? Колко души ти казват, че са ме видели във вестника? Колко са чули за мен по радиото? Може и да прокламирам правата на зомбитата, но това е дяволски добре за бизнеса. Така че — пробвай да ме изхвърлиш от работа!

— Не мислиш, че ще го направя, така ли? — изръмжа той по телефона. Беше ядосан.

— Не, не смятам — съгласих се.

Бърт си пое остро дъх.

— По-добре да ми цъфнеш тук утре вечер, иначе ще разсея блъфа ти! — и тресна слушалката. Детинско.

Затворих телефона и се втренчих в него. Преди няколко месеца „Калифорнийската съживителска компания“ ми направи съблазнително предложение. Но всъщност не исках да се местя на западния бряг — или дори на източния. Харесваше ми Сейнт Луис. Но на Бърт му се налагаше да се пречупи и да наеме още хора. Не можех да продължавам с този график. Да, положението щеше да се подобри след края на октомври, но явно прескачах от един спешен случай на друг вече цяла година.

Само за четири месеца ме бяха наръгали, пребили, бяха стреляли по мен, бяха ме душили и ме беше хапал вампир. Стигна се до точка, в която просто твърде много неща се случваха в твърде кратък времеви отрязък. Страдах от бойна умора.

Оставих съобщение на телефонния секретар на тренъора ми по джудо. Ходех два пъти седмично в четири следобед, но днес нямаше да успея. Три часа сън просто нямаше да ми стигнат.

Позвъних и на номера на „Престъпни удоволствия“. Това беше вампирски стриптийз клуб — „Чипъндейл“ със зъби. Жан-Клод го въртеше. Гласът на вампира се разнесе в слушалката, нежен като коприна, и погали гърба ми, въпреки факта, че беше на запис и аз го знаех.

— Свързахте се с „Престъпни удоволствия“. С удоволствие ще сбъдна най-тъмните ви фантазии. Оставете съобщение, аз ще ви се обадя.

Изчаках бибипването.

— Жан-Клод, Анита Блейк е. Трябва да те видя довечера. Важно е. Обади ми се с час и място... — оставих му домашния си телефон, поколебах се и се вслушах в стърженето на лентата. — Благодаря! — и затворих, край на разговора.

Той или щеше да ми се обади, или нямаше. Вероятно щеше. Въпросът беше дали искам да го чуя? Не. Не, не исках, но се налагаше да опитам в името на полицията и в името на всички онези, които щяха да умрат. Лично за мен обаче срещата с Господаря не беше добра идея.

Жан-Клод вече ме беше белязал два пъти. Още два белега и щях да стана негов човешки слуга. Споменах ли, че и двата пъти не бе получил съгласието ми? Негов слуга до края на вечността... Не ми

звучеше особено съблазнително. Той явно копнееше и за тялото ми, но това бе второстепенно. Бих могла да се справя, ако желанията му бяха само физически, но той преследваше и душата ми. Нея нямаше да получи.

Бях успяла да го избягвам в течение на два месеца. Сега доброволно се пъхах в ръцете му отново. Глупаво. Но си спомних косата на безименния мъж, мека и разпиляна по зелената морава. Следите от зъби, бялата като хартия кожа, крехкостта на голото му тяло, покрито с роса... Щеше да има и още трупове от този вид, ако не побързахме. А бързането минаваше през Жан-Клод.

Пред очите ми танцуваха видения на вампирски жертви. И всяка една от тях бе отчасти по моя вина, защото бях толкова страхлива, че не исках да се срещам с Господаря. Ако успеях да спра убийствата сега, след само един мъртвец, бях готова ежедневно да си рискувам душата. Вината е чудесен мотив.

4.

Плувах с плавни, силни движения през черна вода. Луната висеше огромна и сочна, рисувайки сребърна пътека по езерото. Виждаха се черни силуети на дървета. Намирах се почти до брега. Водата беше толкова топла... топла като кръв. В този момент разбрах и защо е черна. Това беше кръв. Плувах в езеро от прясна, топла кръв.

Събудих се незабавно, зинала за въздух. Оглеждах мрака за... какво? Нещо, което ме бе погалило по крака точно когато се събудих. Нещо, което живееше в кръв и мрак...

Телефонът изпищя и едва успях да преглътна собствения си писък. Обикновено не се държах толкова нервно. Било е просто кошмар, дявол го взел. Просто сън.

Опипах за слушалката и успях да изхъхря:

— Ахъ?

— Анита? — гласът ми прозвуча колебливо, сякаш собственикът му можеше да затвори всеки момент.

— Кой е?

— Уили — Уили Макой... — още, когато си каза името, ритъмът на гласа ми прозвуча познат. Телефонът го отдалечаваше от мен и добавяше електрическо съскане, но го познах.

— Уили! Как си? — още докато изричах стандартния въпрос ми се прииска да не го бях казвала. Уили вече беше вампир; колко „добре“ може да се чувства един мъртвец?

— Справям се чудесно — в гласа му се долавяше весела нотка. Бе доволен, че съм го попитала.

Въздъгнах. Честно казано, харесвах Уили. От мен не се очакваше да харесвам вампири. Който и да е вампир дори ако съм го познавала още приживе.

— А ти как съспраяш?

— Добре. Какво има?

— Жан-Клод получи съобщението ти. Казъ да съвидите в „Циркът на прокълнатите“ в осем таз вечер.

— „Циркът“? Там пък какво прави?

— Вече му е собственик. Дънби да н'знаеше?

Поклатих глава, осъзнах, че той не ме вижда и казах:

— Не, не знаех.

— Той рекна да съ срещнеш с него на представлението, дету почва в осем.

— Кое представление?

— Каза, че шъ знайш кое.

— Е, не бъди толкова загадъчен!

— Хей, Анита, правя само каквото ми казват. Знайш как е, нали?

Да, знаех. Жан-Клод притежаваше Уили с все дрехите, колата и душата.

— Добре де, Уили, вината не е твоя.

— Благодаря, Анита! — стори ми се развеселен — като кученце, което е очаквало ритник, а са го потупали по главичката.

Защо ли го бях успокоила? Защо ми пукаше дали чувствата на някакъв вампир ще бъдат наранени? Отговор: не мислех за него като за мъртвец. Той все още си беше Уили Макой, който обожава да носи ярки шарени костюми, ужасни вратовръзки и има малки, нервни ръчици. Смъртта не го бе променила особено. Ще ми се да беше.

— Кажи на Жан-Клод, че ще дойда.

— Непременно... — той помълча за минута, дишането му отекваше тихо в слушалката. — Внимавай тази вечер, Анита!

— Да не би да знаеш нещо, което трябва да науча?

— Не, но... не знам.

— Какво става, Уили?

— Нищо, нищинко... — каза го пискливо и притеснено.

— Да не би това да е капан, Уили?

— Не, нищо таквозинка... — буквално виждах малките му ръчици да разсичат въздуха. — Кълна се, Анита, никой ни съ цели в тебе!

Пропуснах това покрай ушите си. Можеше да твърди подобно нещо единствено за онези, които познаваше.

— Тогава от какво се боиш, Уили?

— Просто наоколо има повече вампири от обикновено. Някои от тях ни съ толкоз внимателни кого нараняват. Туйто.

— Защо има повече вампири, Уили? Откъде са дошли?

— Не знам и не искам да знам, ясно? Требе да тръгвам, Анита!
— Той затвори, преди да успея да го попитам още нещо. В гласа му долових истински страх. Страх за мен, или за него самия? Може би и двете.

Погледнах към електронния часовник на нощното шкафче: 6:35. Трябваше да побързам, ако исках да успея навреме за срещата. Завивките тежаха като гореща препечена филийка върху краката ми. Всъщност исках само да се сгуша под одеялата, може би с един конкретен плюшен пингвин... Да, гушването звучеше чудесно!

Отметнах завивките и отидох в банята. Натиснах копчето на лампата и ярката бяла светлина изпълни малкото помещение. Косата ми стърчеше във всички посоки — копа стегнати черни къдри. Това щеше да ме научи да не си лягам с мокра глава. Прекарах четка през къдриците и те се поотпуснаха малко, превръщайки се в напиреща купчина вълни. Нямаше никакъв начин да се справя с тях, освен да се изкъпя и да започна отначало. За което няхах време.

Дали черната коса придаваше на бялата ми кожа мъртвешки оттенък или ефектът идваше по-скоро от осветлението? Очите ми бяха толкова тъмнокафяви, че изглеждаха черни. Две бляскави дупки в белотата на лицето ми. Изглеждах така, както се и чувствах, страхотно.

Как се облича човек за среща с Господаря на града? Избрах черни джинси, черен пуловер с ярки геометрични шарки, черни маратонки със сини напречни ивици и синьо-черна спортна чантичка, закачена на кръста ми. Идеалният подбор на цветове!

Браунингът се върна в презраменния кобур. Сложих и допълнителен пълнител в чантичката заедно с кредитните карти, шофьорската книжка, парите и малка четка за коса. Пъхнах се в коженото яке, което си купих миналата година. Беше първото, което изпробвах и не ми придаваше вид на горила. Повечето имат кройка с толкова дълги ръкави, че никога не бих могла да ги облека. Якето беше черно, тъй че Бърт нямаше да ми разреши да го нося на работа.

Закопчах го само до половината, оставяйки място да бръкна за пистолета, ако се наложи. Сребърният кръст висеше на дългата си верижка — топъл, успокоително тежък между гърдите ми. Срещу вампири кръстът щеше да ми е по-полезен от пистолета, дори и ако заредя куршуми със сребърно покритие.

Поколебах се на вратата. Не бях виждала Жан-Клод от месеци. Не исках да го виждам и сега. Сънят ми се върна. Нещо, обитаващо кръвта и мрака... Защо кошмар? Дали Жан-Клод отново ми се месеше в сънищата? Беше ми обещал да стои далеч от тях. Но струваше ли нещо честната, му дума? Нямах отговор на този въпрос...

Изключих лампите в апартамента и затворих вратата. Натиснах бравата, за да се убедя, че е заключено и не ми остана друго, освен да подкарам към „Циркът на прокълнатите“. Нямах повече извинения. Нямах повече причини да отлагам. Стомахът ми беше толкова свит, че ме болеше. Значи се страхувах — и какво от това? Трябваше да отида, и колкото по-скоро тръгнеш, толкова по-бързо щях да се прибера у дома. Ох, само да знаех, че Жан-Клод ще опрости нещата... Там, където бе забъркан той, нямаше нищо просто. Ако тази нощ успееш да науча нещо за убийствата, щях да си платя за сведенията — и не с пари. Жан-Клод явно имаше предостатъчно финансови средства. Не, неговата разменна монета беше по-болезнена, по-интимна, по-кървава. А аз доброволно отивах на среща с него. Глупаво, Анита, много глупаво.

5.

На покрива на „Циркът на прокълнатите“ имаше букет прожектори. Светлините пронизваха нощта като мечове. Разноцветните неони, обрисувачи името, изглеждаха по-бледи на фона на гигантските бели лъчи, които се въртяха над тях. Демонични клоуни танцуваха около табелата в замръзнала пантомима.

Вървах покрай големите брезентови пана, които покриваха стените. На едно беше нарисуван човек без кожа: Вижте Безкожестия! Филмова версия на вуду церемония покриваше друг плакат. Зомбита, драпащи от зейнали гробове. Зомби-плакатът се бе променил, откакто за последно бях посещавала „Циркът“. Не знаех дали е за добро или за лошо; вероятно нито едно от двете. Не ми пукаше какво правеха тук, освен, че... Освен, че не беше правилно да се възкресяват мъртъвци за забавление.

Кого ли бяха наели да им вдига зомбитата? Знаех, че трябва да е някой нов, понеже бях помогнала да убият последния им съживител. Оказа се сериен убиец и за малко да ме ликвидира на два пъти, втория — чрез нападение на гули, което си е доста мръсен начин да умреш. Разбира се, и начинът, по който умря той също беше доста кървав, но не бях аз човекът, който го изкорми. Един вампир свърши тази работа. Може да се каже, че аз му дадох финалния тласък. Убийство по милост. Да-а, бе.

Беше твърде студено да стоя отвън с полуразкопчано яке. Но ако го закопчаех догоре, никога не бих успяла да си извадя бързо пистолета. Да ми замръзне дупето или да мога да се защитавам? Клоуните на покрива имаха остри зъби. Реших, че в крайна сметка не ми е чак толкова студено.

От входа срещу мен блъвнаха жегата и шум. Стотици тела се притискаха едно в друго в затворено пространство. Шумът на тълпата беше като океан, многогласен и огромен, звук без смисъл. Тълпата е като стихии. Стига и една дума, дори само поглед и тя се разбеснява. Става съвсем различна твар от група събрани на едно място хора.

Имаше много семейства. Мама, татко и дечицата. Децата държаха балончета, вързани за китките им и по лицата и ръцете им имаше размазан захарен памук. Миришеше като пътуващ карнавал: пуканки, канелен аромат на крем във фунийки, царевица на клечка, пот. Единственото, което липсваше, беше прахът. На летния панаир винаги има прах във въздуха. Сух, задавящ прахоляк, вдиган от земята от хиляди крака. Коли, караци през тревата, докато не я покрият в сиво с прахоляка.

Във въздуха нямаше миризма на прах, вярно е, но имаше нещо друго, също тъй неприятно. Миризма на кръв. Толкова слаба, че почти ти се струва, че си я измисляш, но присъстваше. Сладникавият аромат на кръв се смесваше с мириса на готвена храна и острия аромат на пуканките. Кой се нуждае от прах?

Бях гладна, а царевицата на клечка ухаеше прекрасно. Дали първо да хапна или да обвиня Господаря на града в убийство? Какъв избор!

Така и не стигнах до решение. От тълпата излезе един мъж. Беше съвсем малко по-висок от мен, с къдрава руса коса, която му стигаше до раменете. Носеше синя като синчец риза с навити ръкави, под които се показваха здрави, мускулести ръце. Джинсите бяха прилепнали плътно към добре оформените слаби бедра. Носеше черни каубойски ботуши със сини шарки по тях. Светлосините му очи подхождаха на ризата.

Усмихна се, демонстрирайки малки бели зъби:

— Ти си Анита Блейк, нали?

Не знаех какво да кажа. Не винаги е добра идея да признаваш кой си.

— Жан-Клод ми нареди да те чакам... — младежът говореше тихо и колебливо. В него имаше нещо... някакво почти детинско излъчване. Освен това си умирам за чифт сини очета.

— Как се казваш? — попитах. Винаги е добре да знаеш с кого си имаш работа.

Усмивката му се разшири:

— Стивън, казвам се Стивън! — подаде ми ръка и се здрависахме.

Дланта му бе мека, но здрава, не подсилена от черен труд, а от упражнения във фитнеса. Не прекалено. Достатъчно за твърдост,

недостатъчно за взривяваща хватка. Мъжете с ръст колкото моя не бива да се занимават сериозно с културизъм. Може да изглеждат добре по плувки, но в обикновени дрехи добиват вид на деформирани джуджета.

— Последвай ме, моля! — каза го като сервитьор, но когато навлезе в тълпата, тръгнах след него.

Поведе ме към голяма синя шатра. Приличаше на старомодно шапито на цирк. Такива бях виждала само на снимки и по филмите.

Отвън един тип в палто на райета се провикваше:

— Почти е време за шоуто, народе! Покажете си билетите и влизайте вътре! Вижте най-голямата кобра на света! Вижте как страховитата змия прави изумителни номера, водена от прелестната змиеукротителка Шахар! Гарантираме ви, че никога няма да забравите това представление!

Имаше и опашка от хора, които си подаваха билетите на младо момиче. То ги късаше на две и им връщаше половинката.

Стивън уверено подмина опашката, без да чака. Тук-там ни погледнаха мръсно, но момичето ни кимна. И влязохме вътре.

Цял букет подпори и възгята минаваха отвътре чак до върха на шатрата. Беше огромна. Почти всички места бяха заети. Добре продадено представление. Уха-ха!

Синьо перило образуваше кръг в средата. Цирк с една арена.

Стивън се промуши покрай коленете на поне дузина души, за да стигне до стъпалата. Тъй като бяхме на дъното, нагоре бе единственият път за нас. Последвах водача си по циментовите стъпала. Шатрата може и да приличаше на цирково шапито, но подпорите и стъпалата бяха постоянни. Мини-колизеум.

Коленете ми са зле, което означава, че мога да тичам на равна повърхност, но ако ме сложите пред стълбище, ще ме боли. Изобщо не се и опитах да следвам плавната, бърза крачка на Стивън. Но се насладих на начина, по който джинсите прилепваха към стегнатия му задник. Търсех си извинения.

Разкопчах коженото яке до долу, но не го свалих. Пистолетът ми щеше да се покаже. По гърба ми се стичаше пот. Топях се.

Стивън погледна през рамо да види дали го следвам — или може би за окуражаване. Стрелна ме с усмивка, която просто изтегляше устните назад и оголваше резците, малко като озъбване. Спрях насред

стълбището и се загледах в пъргавото му изкачване нагоре. В Стивън имаше енергия, сякаш въздухът кипеше незабележимо около него. Превръщач. Някои ликантропи са по-добри от други в прикриването на същността си. Стивън не беше сред добрите. Или може би просто не му пукаше дали ще разбере. Напълно възможно.

Ликантропията е заболяване — като СПИН например. Суеверие е да се притесняваш от човек, преживял инцидент. Повечето оцелели след нападение стават превръщачи. Не е въпрос на избор. Тогава защо престанах да харесвам толкова Стивън сега, когато знаех истината? Предубедена — *moi*?

Той ме изчака на върха на стълбите, все още хубав като картинка, но около него витаеше стаената в твърде малко пространство енергия — сякаш моторът му виеше на високи обороти, свален от скорост. Какво ли караше Жан-Клод да държи на заплата превръщач? Може би беше най-добре да го попитам лично?

Стъпих горе до Стивън. Сигурно на лицето ми се бе изписало странно изражение, защото той попита:

— Какво не е наред?

Поклатих глава:

— Нищо особено.

Не мисля, че ми повярва. Но се усмихна и ме поведе към една построена почти изцяло от стъкло будка с окачени отвътре дебели завеси, които скриваха случващото се зад прозорците. За целия външен свят изглеждаше като миниатюрна телевизионна станция.

Стивън отиде до вратата с перде и я отвори. Задържа я и ми махна да влизам.

— Не, ти пръв — възразих.

— Проявявам джентълменско поведение! — каза той.

— Не ми е нужно някой да ми отваря вратата. И аз си имам ръце, много благодаря.

— Феминистка, леле-мале!

Честно казано, просто не исках кумчо Стивън зад гърба си. Но ако искаше да си мисли, че съм твърда феминистка, няхах нищо против. Беше по-близо до истината от много други неща.

Той влезе през вратата, а аз погледнах назад към арената. Оттук изглеждаше доста по-малка. Мускулести мъже, облечени в бляскави набедрени препаски издърпаха на голите си рамене каручка. В нея

имаше две неща: огромна бамбукова кошница и тъмнокожа жена. Жената бе издокарана в холивудска версия на дрешките на танцорка. Гъстата ѝ черна коса се спускаше като наметало чак до глезените. Стройни ръце, малки черни длани, които разрязваха въздуха в изящни движения... Танцуваше пред количката. Костюмът ѝ беше фалшив, но тя самата — не. Знаеше как да танцува, не за съблазняване, макар че и то е част от омаята, а за сила. Танците първоначално са служели за призоваване на един или друг бог; повечето хора забравят това.

По гърба ми полазиха тръпки и се пъхнаха под косата. Потреперих, както си стоях и се потях от горещината. Какво имаше в кошницата? Глашатаят отвън бе споменал гигантска кобра, но на света няма такава змия, на която да ѝ трябва толкова голяма кошница. Дори и анакондата, най-тежката змия на света, не се нуждае от вместилище, високо над десет стъпки и дълго поне двадесет.

Нещо ме докосна по рамото. Подскочих и се обърнах. Стивън стоеше кажи-речи долепен до мен и се усмихваше.

Преглътнах си пулса обратно в гърлото и го стрелнах със злобен поглед. Бях направила на голям въпрос факта, че не го искам зад гърба си и след това го оставих да се прокрадне зад мен. Много умно, Анита, наистина умно! Понеже ме беше изплашил, му се ядосвах. Нелогично, но беше по-добре да си ядосан, отколкото уплашен.

— Жан-Клод е ей там вътре — каза младежът. Усмихна се, а в сините му очи имаше съвсем човешка искрица смях.

Озъбих му се, наясно, че се държа детински, но не ми пукаше.

— След теб, косматолики!

Смехът му угасна. Взря се в мен съвсем сериозно.

— Откъде разбра? — гласът му бе несигурен и крехък. Много от ликантропите се гордеят със способността си да минават за хора.

— Лесно беше — отвърнах. Кое то не беше самата истина, но исках да го нараня. Детинско, непривлекателно, честно.

Внезапно лицето му стана съвсем юношеско. Очите му се изпълниха с несигурност и болка. По дяволите.

— Виж, прекарвам доста време около превръщачи, така че просто знам къде да гледам, ясно?

Защо ли исках да му върна самоувереността? Защото знаех какво е да си аутсайдер. Вдигането на мъртви кара доста хора да ме нареждат

в една редица с чудовищата. Има дори дни, в които приемам подобни мнения.

Той още ме зяпаше с наранените си чувства като отворена рана в очите. Ако се разплачеше, смятах да си тръгна.

Стивън се обърна, без да каже и дума повече и влезе през отворената врата. Позяпах я известно време. Откъм зрителите се разнесоха възхитени възклицания и изумени въздишки. Обърнах се и го видях. Беше змия — но не просто „най-голямата кобра на света“, а най-голямата проклета змия, която съм виждала някога. Тялото ѝ беше нашарено с мътни сиво-черни и мръснобели ивици. Люспите блестяха под светлината на прожекторите. Главата ѝ беше широка поне петдесетина сантиметра. Няма толкова големи змии. Кобрата разтвори качулката си — с размер на сателитна чиния. Изсъска и си показа езика, приличен на черен камшик.

Бях изкарала един семестър херпетология в колежа. Ако змията бе дълга осем стъпки или по-малко, щях да предположа, че е египетска ивичеста кобра. Не бих си спомнила точното научно название дори ако от това ми зависеше животът.

Чернокожата танцьорка легна на земята пред влечугото и опря чело в пода. Знак на подчинение от нея за змията. За нейния бог. Исусе Христе!

Жената се изправи и започна да танцува, а кобрата я гледаше. Дългокосата красавица се беше обрекла на жива флейта за късогледата твар. Не исках да видя какво ще стане, ако сбърка стъпките. Отровата не би подействала достатъчно бързо, за да я убие навреме.

Зъбите на змията бяха толкова дяволски големи, че щяха да разпорят змиеукротителката като мечове. Тя щеше да умре от шок и кръвозагуба много преди отровата да ѝ подейства.

В центъра на арената ставаше нещо. Магия запълзя нагоре по гърба ми. Магия ли държеше змията под контрол, магия ли я призоваваше... или магия създаваше самата змия? Дали тя притежаваше свои собствени сили? Дори не знаех как да я нарека. Приличаше на кобра — вероятно наистина най-голямата на света, — но аз дори не разполагах с название за нея. Бог с малко „б“ би свършило работа, но не беше съвсем точен термин.

Поклатих глава и се извърнах встрани. Не исках да гледам представлението. Не исках да стоя тук, а магията да тече мека и

студена по кожата ми. Ако змията не беше безопасна, Жан-Клод щеше да я затвори в клетка, нали? Да-а, бе.

Обърнах гръб на змиеукротителката и най-голямата кобра на света. Искях да говоря с Жан-Клод и да си обирам крушите от това място.

Отворената врата бе изпълнена с мрак. Вампирите не се нуждаят от лампи. А ликантропите? Нямах представа. Леле, толкова имах да уча! Якето ми бе разтворено докрай, идеално за бързо вадене на оръжие. Макар че, казано честно, ако тази нощ ми потрябваше да вадя бързо пистолета, значи бях затънала в лайна до шия.

Поех си дълбоко дъх и издишах. Нямах смисъл да отлагам. Пристъпих през вратата и навлязох в подканващия мрак, без да погледна назад. Не исках да виждам какво става на арената. Истината беше, че не исках да видя какво се случва и в мрака. Но имах ли друг избор? Вероятно не.

6.

Стаята приличаше на килер със завеси вместо стени. В стаения мрак нямаше никой друг освен мен. Къде бе изчезнал Стивън? Да беше вампир, да повярвам в номера с изпаряването, но ликантропите не умеят да се топят във въздуха. Така че явно имаше втора врата.

Ако аз бях построила тази стая, къде щях да сложа вътрешния вход? Отговор: на противоположната на външния вход стена. Дръпнах завесите. Да, под тях имаше врата. Елементарно, скъпи ми Уотсън!

Вратата бе тежка, дървена, с някакви лози, гравирани по нея. Дръжката беше бяла, с малки розови цветенца в средата. Ужасно женствена врата. Разбира се, нищо не пречи на мъжете да харесват цветя. Абсолютно нищо. Чисто сексистки коментар. Забравете, че съм си го помислила.

Не си извадих пистолета. Виждате ли, не съм пълна параноичка.

Завъртях дръжката и отворих вратата навътре. Продължаха да я бутам, докато не се удари в стената. Зад нея не се криеше никой. Добре.

Тапетите бяха мръснобели с тънки сребърни, златни и медни мотиви по тях. Общият ефект бе смътно ориенталски. Килимът беше черен. Не знаех, че произвеждат килими в този цвят. По-голямата част от стаята заемаше легло с балдахин. Скриваха го черни тюлени завеси. Леглото ставаше мъгливо, неясно, като сън. Някой спеше в гнездото от черни покривки и пурпурни чаршафи. Част от гол гръден кош подсказваше, че това е мъж, но вълната кестенява коса скриваше лицето му като завеса. Всичко изглеждаше смътно нереално, сякаш спящият чакаше филмовите камери да се завъртят.

До стената отсреща бе поставен диван с разхвърляни по него кървавочервени възглавници. Подходящо тапицирана пейка декорираше другата стена. Стивън се бе сгушил на пейката. Жан-Клод седеше в единия ъгъл на дивана. Носеше черни джинси, пъхнати във високи до коленете кожени ботуши, боядисани в тъмно, почти кадифено черно. Ризата му бе с висока дантелена яка, закопчана на

врата с голяма колкото палец рубинена брошка. Черната му коса бе точно толкова дълга, че да се къдри около дантелената яка. Ръкавите бяха свободни и бухнали, стегнати в китките, с дантела, изливаща се върху дланите така, че се виждаха само връхчетата на пръстите.

— Откъде ги купуваш тия ризи? — попитах.

Той се усмихна.

— Не ти ли харесва? — и плъзна длани по гърдите си, спирайки за миг пръсти над зърната. Това беше покана. Можех да се пресегна, да докосна бялата тъкан и да проверя дали дантелата е толкова мека, колкото изглежда.

Поклатих глава. Не биваше да се разсейвам. Погледнах към Жан-Клод. Той се взираше в мен с тези негови полунощно-сини очи. Миглите му бяха като черна дантела.

— Тя те желае, Господарю — обади се Стивън с насмешлив тон и присмех. — Надушвам копнежа ѝ.

Жан-Клод извърна леко глава и се взря в младежа.

— Аз също... — Каза го тъй невинно, но с такъв подтекст... Гласът му се понесе из стаята, нисък и пълен с ужасяващи обещания.

— Нямах нищо лошо наум, господарю, нищо лошо! — Стивън ми се стори уплашен. Не можех да го виня.

Жан-Клод се извърна към мен, сякаш нищо не се бе случило. Лицето му все още бе красиво, заинтригувано и развеселено.

— Не се нуждая от защитата ти!

— О, аз пък мисля, че ти трябва!

Обърнах се бързо и забелязах друг вампир, изправен зад гърба ми. Не бях чула вратата да се отваря.

Тя ми се усмихна, без да показва зъби. Номер, който научават по-старите вампири. Беше висока и слаба, с тъмна кожа и дълга черна коса, която се вихреше чак до кръста ѝ. Носеше пурпурни ластични панталонки, прилепнали толкова плътно, че ясно си личеше, че отдолу няма бельо. Горнището ѝ беше от червена коприна, свободно и обемисто, с тънки презрамчици, които го придържаха на място. Изглеждаше като горнище на секси пижамка. Костюма довършваха червени сандали на висок ток с тънка златна верижка, закопчана с един диамант. Първото нещо, което ми дойде на ума беше „екзотична“. Плъзна се към мен с усмивка.

— Това заплаха ли е? — попитах.

Вампирката спря пред мен.

— Още не... — В гласа ѝ се долавяше следа от някакъв друг език. Нещо по-мрачновато, с търкалящи се, натъртени звуци.

— Стига толкова — каза Жан-Клод.

Тъмнокожата дама се обърна, черната коса се развя като воал зад гърба ѝ.

— Не мисля!

— Ясмийн! — И една дума стигаше: ниска и натежала от предупреждение.

Ясмийн се засмя — груб звук, като чупене на стъкло. Спря точно пред мен, закривайки ми гледката към Жан-Клод. Протегна ръка към мен и аз отстъпих назад, извън обсега ѝ.

Тя се усмихна достатъчно широко, за да покаже зъби и посегна отново. Пак отстъпих, но вампирката внезапно ме връхлетя, по-бързо отколкото можех да мигна, по-бързо, отколкото можех да вдишам. Сграбчи ме за косата и ми изви назад врата. Връхчетата на пръстите ѝ докосваха черепа ми. С другата си ръка ме хвана за брадичката, забивайки в плътта ми пръсти като метални куки. Лицето ми бе приклещено между дланите ѝ, затворено в капан. Освен да извадя оръжието си и да я гръмна, нямаше какво друго да направя. А ако можех да съдя по скоростта на движенията ѝ, никога не бих успяла да докопам пистолета навреме.

— Разбирам защо я харесваш. Толкова е хубава, тъй деликатна... — вампирката се обърна странично към Жан-Клод, почти обръщайки ми гръб, но все още държейки главата ми неподвижна. — Никога не съм си представяла, че ще прибереш човек... — Прозвуча така, сякаш бях улично куче.

Ясмийн пак се извърна към мен. Притиснах деветмилиметровия в гърдите ѝ. Все едно колко бе бърза, щеше да пострада, ако пожелаех. Мога да усещам в мислите си колко е стар даден вампир. Отчасти е естествена способност, отчасти се дължи на упражненията. Ясмийн беше стара — по-стара от Жан-Клод. Бях готова да се обзаложа, че е над петстотингодишна. Ако бе новоумряла, мунициите от технологичната ера щяха да разкъсат от упор сърцето ѝ и да я убият. Но при условие, че бе надвишила петте стотак и беше вампир повелител, имаше вероятност това да не причини смъртта ѝ... Но пък, кой знае?

Нещо премина по лицето ѝ — изненада и може би само намек за страх. Тялото ѝ бе неподвижно като статуя. Ако дишаше, поне аз не можех да го забележа.

Гласът ми прозвуча малко задавено заради ъгъла, под който бе извила врата ми, но думите бяха съвсем ясни:

— Много бавно си махни ръцете от лицето ми. Сложи ги и двете на тила си и сплети пръсти отгоре!

— Жан-Клод, отзови си човека!

— Аз бих сторил това, което ме моли, Ясмийн! Стори ми се, че той се забавлява. — Колко вампири си убила досега, Анита?

— Осемнадесет.

Очите на Ясмийн леко се разшириха.

— Не ти вярвам!

— Повярвай на това, кучко: ще дръпна този спусък и можеш да си целунеш сърцето за сбогом!

— Куршумите не могат да ми навредят!

— О, посребрените могат. Сега се махни от мен, веднага!

Ясмийн си дръпна ръцете от косата и челюстта ми.

— Бавно — предупредих я аз.

Тя стори както пожелах. Стоеше пред мен, сплела дългите си пръсти над главата. Отдръпнах се от нея, все още с насочен към гърдите ѝ пистолет.

— А сега какво? — попита вампирката Ясмийн. Устните ѝ все още бяха изкривени в усмивка. В тъмните ѝ очи се четеше веселие. Не ми харесваше да ми се присмиват, но когато се мотаеш с вампири повелители, пропускаш едно-друго да мине безнаказано.

— Можеш да си свалиш ръцете — предложих.

Ясмийн го направи, но продължи да се взира в мен, сякаш ми бе израсла втора глава.

— Къде я намери, Жан-Клод? Котенцето имало зъбки!

— Кажи на Ясмийн как те наричат вампирите, Анита!

Прозвуча ми досущ като заповед, но сега май не беше моментът да му се цупя.

— Екзекуторката.

Ясмийн се ококори, после се усмихна, показвайки целите си зъби.

— Мислех, че си по-висока!

— И аз понякога се разочаровам от това! — съгласих се.

Вампирката отметна глава и се разсмя — буйно и стържещо, с истерична нотка.

— Харесвам я, Жан-Клод! Тя е опасна, все едно да спиш с лъв!

Понесе се към мен. Аз държах насочен към нея пистолет, а това дори не я забави...

— Жан-Клод, кажи й, че ще я застрелям, ако не се дръпне!

— Обещавам да не те нараня, Анита! Ще бъда много, много внимателна! — вампирката надвисна отгоре ми и просто не знаех какво да предприема. Тя си играеше с мен — садистично, но вероятно не смъртоносно. Дали можех да я гръмна, защото ме дразни? Съмнявах се.

— Мога да усетя топлината на кръвта ти, топлината на кожата ти във въздуха, като парфюм... — Нейната плавна, въртелива походка я доведе право пред мен. Насочих пистолета към нея и вампирката се засмя. Притисна гърди към дулото.

— Толкова меко, мокро, но силно... — не бях сигурна на кого говори, на себе си или на мен. И двата варианта не ми се сториха приятни. Тя потри малките си гърди в пистолета, зърната й галеха дулото. — Дребна, но опасна... — последната дума бе прошепнато съскане, което потече по кожата ми като студена вода. Ясмийн беше първият вампир повелител, който срещях, притежаващ някои от гласовите умения на Жан-Клод.

Виждах как зърната й се втвърдяват през тънкия плат на блузката. Гадост. Насочих пистолета към пода и отстъпих назад.

— Исусе, всичките вампири над двеста години ли са перверзници?

— Аз съм над двеста — обади се Жан-Клод.

— Само подкрепяш твърдението ми.

Ясмийн остави топла струйка смях да се излее от устата й. Звукът погали кожата ми като топъл вятър. Направи крачка към мен. Аз отстъпих и опрях гръб на стената. Тя облегна длани от двете страни на раменете ми и започна да се навежда, сякаш се канеше да прави лицеви опори.

— Искам да я опитам лично...

Пъхнах пистолета в ребрата й, твърде ниско, за да може да се потърка в него.

— Никой не ми пъха зъби! — заявих.

— Корово маце! — Вампирката навря лице в мен, докосвайки с устни челото ми. — Харесвам коравите мацки!

— Жан-Клод, предприеми нещо, преди някой от нас да умре!

Ясмийн стегна лакти и се отдръпна от мен толкова назад, колкото можеше без да премести ръце. Облиза се, мернах намек за зъб, но очевидно просто навлажняваше устните си. След това се отпусна към мен с полуразтворени уста, само че не посягаше към врата ми. Определено се насочваше към устата ми. Не искаше да ме опита, искаше да ме пробва. Не можех да я застрелям, не и ако просто желаете да ме целуне. Ако беше мъж, например, не бих я гръмнала.

Косата ѝ се изля върху ръцете ми, мека като плътна коприна. Вече виждах само лицето на вампирката. Очите ѝ бяха черни като нищото. Устните ѝ се поколебаха точно пред лицето ми. Дъхът ѝ бе топъл и миришеше на ментови бонбони — но под съвременния аромат се прокрадваше нещо по-древно: сладкият задух на кръвта.

— Дъхът ти смърди на стара кръв! — прошепнах в устата ѝ.

Вампирката прошепна в отговор, леко докосвайки устните ми:

— Знам... — притисна уста към моята, нежна целувка. Усмихна се, макар устните ни още да се докосваха.

Вратата се отвори, почти удряйки се в стената. Ясмийн се изправи, но задържа ръка около раменете ми. И двете се обърнахме към вратата. Жена с руса, почти бяла коса се огледа трескаво. Сините ѝ очи се ококориха, когато ни забеляза. Изпищя високо и беззвучно, но много гневно.

— Махни се от нея!

Намръщих се срещу Ясмийн.

— На мен ли говори?

— Да — вампирката явно се забавляваше. Жената — не. Затича се към нас с разперени ръце и свити като нокти на граблива птица пръсти. Ясмийн я улови с главозамайваща скорост. Новодошлата се затърчи и се забори в хватката ѝ, все още протегнала ръце към мен.

— Какво, по дяволите, става? — попитах.

— Маргьорит е човешкият слуга на Ясмийн — обади се Жан-Клод. — Мисли си, че можеш да ѝ откраднеш господарката.

— Не искам Ясмийн.

Вампирката ме стрелна с гневен поглед. Да не би да я бях обидила? Силно се надявах.

— Маргьорит, виж — тя е твоя, става ли?

Жената изпищя срещу мен — беззвучно и гърлено. Иначе вероятно красивото ѝ лице бе изкривено в зверска гримаса. Никога не бях виждала подобен мигновен гняв. Беше страховито, макар да държах зареден пистолет в ръка.

Наложи се Ясмийн да вдигне слугата си във въздуха и да я задържи горе при все борбата ѝ.

— Страхувам се, Жан-Клод, че Маргьорит няма да се почувства удовлетворена, освен, ако не отговори на предизвикателството.

— Какво предизвикателство? — попитах.

— Ти предизвика правата ѝ върху мен.

— Не е вярно — отвърнах.

Ясмийн се усмихна. Змията сигурно се е усмихвала на Ева по същия начин: приятно, весело и зловещо.

— Жан-Клод, не съм дошла тук за това, все ми е тая какво точно. Не искам нито един вампир, да не говорим пък за такъв от женски пол — заявих.

— Ако ти ми беше човешки слуга, *ma petite*, тогава нямаше да има предизвикателство, защото когато някой е обвързан с вампир повелител, връзката им е нерушима.

— Тогава за какво се притеснява Маргьорит?

— Че Ясмийн може да те вземе за любовница. Прави го от време на време, за да я докарва до гняв от ревност. По причина, която не разбирам, на Ясмийн това ѝ харесва.

— О, да, харесва ми! — вампирката се обърна към мен, все още стиснала жената в обятията си. Държеше съпротивляващата се слугиня с лекота и без усилие. Разбира се, вампирите могат да вдигнат камион „Тойота“ от лежанка. Може ли един среден на ръст човек да се сравнява с това?

— Та какво точно означава това лично за мен?

Жан-Клод се усмихна, но в гримасата му имаше уморен намек. Отегчен ли беше? Или ядосан? Или просто изтощен?

— Трябва да се биеш с Маргьорит. Ако спечелиш, Ясмийн е твоя. Ако загубиш, Ясмийн е на Маргьорит.

— Чакай малко! — възразих аз. — Що за битка по-точно, с пистолети призори?

— Без оръжия — отвърна Ясмийн. — Моята Маргьорит не е умела с оръжията. Не искам да пострада.

— Тогава спри да я измъчваш — предложих.

Ясмийн се усмихна:

— Това е част от забавлението!

— Садистична кучка! — изсумтях.

— Да, такава съм.

Исусе, има хора, които дори не можеш да обидиш!

— Значи искаш да се бием с голи ръце заради Ясмийн? — не можех да повярвам, че дори задавам този въпрос.

— Да, ma petite.

Поех си дълбоко дъх, погледнах пистолета си, погледнах пак пиццата жена, след това прибрах оръжието.

— Има ли някакъв друг начин да се измъкна от това, освен да се бия с нея?

— Ако признаеш, че си мой човешки слуга, тогава няма да има битка. Няма да има нужда от такава... Жан-Клод ме наблюдаваше, изучавайки лицето ми. Очите му бяха съвсем неподвижни.

— Искаш да кажеш, че това е било номер? — попитах.

Първите топли вълни на гнева пролазиха по слабините ми.

— Номер ли, ma petite? Нямах представа, че Ясмийн ще те сметне за толкова забавна!

— Глупости!

— Признай, че си ми човешки слуга и всичко свършва дотук.

— А ако не отстъпя?

— Ще се биеш с Маргьорит.

— Добре — съгласих се. — Давай да се бием!

— Какво ще ти струва да признаеш истината, Анита? — попита Жан-Клод.

— Аз не съм ти човешки слуга. Никога няма да стана твой слуга. Искане ми се просто да го приемеш и да ме оставиш на мира, мамка му!

Той се намръщи:

— Ma petite, какъв език!

— Я се шибай!

Той се усмихна:

— Като пожелаеш, *ma petite!* — вампирът седна на ръба на дивана, може би, за да ме вижда по-добре. Ясмийн, когато си готова!

— Чакай! — казах. Свалих си якето и не бях сигурна къде да го оставя.

Мъжът, който доскоро спеше на черното легло с балдахин, протегна ръка през черния тюл.

— Ще го поддържа, ако нямаш нищо против! — каза той.

Погледах го известно време. Беше гол от кръста нагоре. По ръцете и стомаха му се забелязваха следи от физически упражнения — точно колкото трябва, нищо прекомерно. Или имаше идеален тен, или беше естествено мургав. Косата му се спускаше на вълни под раменете. Очите му бяха кафяви и съвсем човешки. Приятно разнообразие.

Връчих му якето си. Той се усмихна, показвайки бързо зъби, което прогони и последните остатъци от сън по лицето му. Седна, праметна якето през лакета си и обгърна коленете си с длани, все още скрити под черно-червените завивки. Облегна буза на коленете си и дори така съумя да изглежда обаятелен.

— Свършихте ли вече, *ma petite?* — Жан-Клод ми прозвуча развеселено, но в гласа му се долавяше смях, който нямаше нищо общо с хумора. Беше подигравка. Само че нямаше как да позная на мен ли се присмива или на себе си.

— Готова съм, предполагам — казах.

— Остави я долу, Ясмийн. Да видим какво ще стане!

Чух Стивън да казва:

— Двайсетачка за Маргьорит!

Ясмийн отвърна:

— Не е честно, не мога да залагам срещу собствения си човешки слуга!

— Ще ви дам по двасет и на двамата, ако госпожица Блейк спечели! — намеси се мъжът на леглото. Погледнах го отново, колкото да видя, че ми се усмихва; след това Маргьорит ме връхлетя.

Тя замахна към лицето ми, блокирах удара с мишница. Блондинката се биеше по женски, с отворени длани и опити за драскане. Но беше бърза, много по-бърза от човек. Може би идваше от това, че е човешки слуга, не знам. Ноктите ѝ прерязаха лицето ми в остра, болезнена линия. Стига толкова: край на госпожица Любезна.

Стиснах я с ръка. Тя заби зъби в китката ми. Ударих я с десния си юмрук колкото се може по-здро̀во, влагайки цялата си сила. Беше хубав, здрав удар право в слънчевия сплит.

Маргьорит спря да ме хапе и се приведе, притиснала длани към корема си. Давеше се за въздух. Добре.

На лявата си ръка имах кървав отпечатък от зъбите ѝ. Докоснах лявата си буза и усетих още кръв. Дявол го взел, болеше.

Маргьорит коленичи на пода, учейки се отново да диша. Но се взираше в мен. Погледът в сините ѝ очи подсказваше, че боят не е приключил. Веднага щом си възстановеше дишането, пак щеше да ми налети.

— Стой долу, Маргьорит, иначе ще пострадаш!

Тя поклати глава.

— Няма да се предаде, та *petite*, иначе ти ще спечелиш тялото на Ясмийн, ако не и сърцето ѝ.

— Не искам тялото ѝ — ни́чие тяло не искам!

— Е, това вече просто не е вярно, та *petite*! — възрази Жан-Клод.

— Спри да ме наричаш така!

— Носиш два мои белега, Анита. На половината път си да станеш мой човешки слуга. Признай го и никой повече няма да пострада тази вечер!

— Аха, да бе — казах.

Маргьорит се изправяше на крака. Не исках да се изправя. Приблѝжих, преди да е стѝпила здраво и я сри́тах, за да я подкосо́я. Едновременно с това ѝ натиснах раменете назад и я яхнах. Извих ѝ дясната ръка зад гърба. Тя се мъчеше да се надигне. Увеличих натиска и Маргьорит се отпусна.

— Край на битката!

— Не! — това бе едва второто смислено нещо, което чувах от нея.

— Ще ти счупя ръката!

— Чупи я! Чупи я! Не ми пука! — изражението ѝ бе диво, бясно. Боже. Нямаше начин да ѝ на́лея здрав разум. Страхотно.

Преобърнах я по корем, използвайки хватката си вместо лост, увеличавайки натиска почти до счупване, но не съвсем. Ако ѝ строшах

ръката, надали щях да убия бойния ѝ дух. А исках да приключим със схватката.

Използвах крака и едната си ръка, за да задържа хватката, коленичейки върху торса на блондинката, докато самата ми тежест не започна да я държи прикована към земята. Награбих шепа руса коса и издърпах врата ѝ назад. Освободих ръката ѝ и прокарах десницата си под врата на пленничката си, притискайки лакът към адамовата ѝ ябълка и натискайки артериите от двете страни на врата ѝ. Сключих дясната си длан върху лявата китка и стиснах.

Маргьорит се опита да ми издере лицето, но аз зарових муцунка в гърба ѝ и тя не успя да ме докопа. Издаваше тихо, безпомощно скимтене, защото не ѝ достигаше въздух да пищи по-високо.

Изра дясната ми ръка, но пуловерът беше дебел. Избута нагоре ръкава, оголвайки кожата ми и започна да драска с нокти. Притиснах по-плътно лице към гърба ѝ и продължих да стискам, докато ръцете ми не се разтрепериха и зъбите ми не заскърцаха. Бях вложила всичко в ръката, с която стисках жилавото ѝ гърло.

Маргьорит спря да ме дере. Заблъска ме с длани като умиращи пеперуди.

Много време трябва, за да задушиш някого до загуба на съзнание. На филмите изглежда лесно, бързо и чисто. Не е лесно, не е бързо и, дявол да го вземе, не е чисто. Можеш да усетиш пулса от двете страни на шията да се блъска в ръката ти, докато изцеждаш живота. Жертвата се бори доста повече, отколкото по филмите. И когато душиш някого до смърт, по-добре да го държиш повече време, след като спре да се движи.

Маргьорит се отпусна полека, част по част. Когато вече представляваше само мъртва тежест в хватката ми, я освободих — бавно. Остана неподвижна на пода. Не я виждах дори да диша. Да не би да бях стискала прекалено дълго?

Докоснах шията ѝ и напипах пулса — силен и равен. Просто в безсъзнание, не и мъртва. Добре.

Исправих се и тръгнах към леглото.

Ясмийн падна на колене до все още неподвижното тяло на Маргьорит.

— Любима моя, единствена моя, тя нарани ли те?

— Просто е в безсъзнание — обясних. — Ще се съвземе след няколко минути!

— Ако си я убила, ще ти разкъсам гърлото!

Поклатих глава:

— Да не започваме тази гадория отначало. Дойде ми до гуша от толкова пъчене!

Мъжът на леглото се обади:

— Кървиш!

По дясната ми предмишница се стичаше кръв. Маргьорит може и да не бе успяла да ми нанесе сериозни поражения, но драскотините бяха достатъчно дълбоки, та от някои от тях да ми останат белези. Страхотно; вече имах дълъг, тънък белег от долната страна на дясната ръка — от нож. Но, дори и като броим драскотините, на дясната ръка оставаха по-малко белези, отколкото на лявата. Работни наранявания...

Кръвта течеше доста стабилно по ръката ми. Е, на черен килим не личи. Хубав цвят, ако планирате да кървите повечко в някоя стая.

Ясмийн помагаше на Маргьорит да се изправи. Блондинката се бе възстановила много бързо. Защо? Защото беше човешки слуга, разбира се. Естествено.

Вампирката тръгна към леглото. Към мен. Хубавото ѝ лице бе изтъняло така, че се виждаха костите отдолу. Очите ѝ горяха кажи-речи трескаво.

— Прясна кръв, а аз не съм яла тази вечер!

— Сдържай се, Ясмийн!

— Не си научил слугата си на добри маниери, Жан-Клод! — каза вампирката. Погледна ме извънредно нелюбезно.

— Остави я на мира, Ясмийн! — Жан-Клод вече се бе изправил.

— Всеки слуга трябва да бъде опитомен, Жан-Клод. Оставил си нещата без контрол твърде дълго!

Погледнах над рамото на Ясмийн към него.

— Опитомяване?

— Това е малко неприятен етап от процеса... — призна той. Каза го спокойно, сякаш си говорехме за обзидване на кон.

— Дяволите да те вземат! — извадих пистолета си. Стиснах го с две ръце, стабилно. Никой нямаше да ме опитомява тази вечер.

С ъгълчето на окото си забелязах, че някой стои от другата страна на леглото. Мъжът все още бе под завивките. Това беше жилава

жена с кожа с цвят на кафе със сметана. Черната ѝ коса бе подстригана съвсем късо. Беше гола. Откъде, по дяволите, се бе появила?

Ясмийн се намираше на около метър от мен, с танцуващ по устните език, а зъбите ѝ блестяха на светлината на лампите.

— Ще те убия, нали разбираш, ще те убия — изръмжах.

— Ще се опиташ.

— Забавлението и игрите не си струват смъртта заявих.

— След няколкостотин години това е единственото, за което си струва да умреш!

— Жан-Клод, освен, ако не искаш да я загубиш, отзови я! — Гласът ми беше по-висок, отколкото ми се искаше. Страхувах се.

От такова разстояние куршумът следваше да отнесе целия ѝ гръден кош. Ако станеше, нямаше да има начин да я върнат от немъртвите; сърцето ѝ щеше да е изчезнало. Разбира се, тя беше на повече от петстотин години. Един изстрел може би нямаше да стигне. Какъв късмет, че разполагах с повече от един патрон!

Долових движение с тъгълчето на окото си. Бях започнала да се обръщам, когато някой ме събори на земята. Чернокожата ме бе връхлетяла. Обърнах пистолета, за да стрелям, без да ми пука дали е човек или не. Но тя ме стисна за китките и то здраво. Смяташе да ми счупи костите!

Изръмжа право в лицето ми — много зъби и ниско ръмжене. Звукът идваше от гърло, което би следвало да е обвито в козина и да води към муцуна. Човешките лица просто не могат да изглеждат така.

Жената изтръгна браунинга от ръцете ми като че взимаше близалка от дете. Държеше го наопаки, сякаш не знаеше кой край накъде трябва да е насочен.

Нечия ръка се пресегна през кръста ѝ и я издърпа назад от мен. Беше мъжът от леглото. Чернокожата се обърна озъбена към него.

Ясмийн скочи към мен. Дръпнах се назад, опирайки гръб в стената. Вампирката се усмихна.

— Не си толкова корава без пистолета, нали? Внезапно коленичи пред мен. Не я видях да идва — не мернах дори следа от движение. Появи се до мен като по магия.

Притисна тялото си към коленете ми, приковавайки ме към стената. Ясмийн заби пръсти в мишниците ми и ме дръпна към себе

си. Силата ѝ бе невероятна. Караше черната превръщачка да изглежда слабовата.

— Ясмийн, не! — Жан-Клод най-сетне ми се притече на помощ. Но щеше да закъснее. Вампирката оголи зъби, отметна глава за удар и аз не можех да сторя съвсем нищичко!

Тя ме придърпа под удобен ъгъл, склочи длани зад гърба ми. Ако ме притиснеше по-силно, щях да изляза през гръбнака ѝ.

Изпищях:

— Жан-Клод!

Горещо. Нещо гореше в пуловера ми, точно над сърцето. Ясмийн се поколеба. Усетих как цялото ѝ тяло потръпва. Какво, по дяволите, ставаше?

Между нас избухна език синьо-бял пламък. Изпищях и вампирката повтори вика ми. Пищяхме заедно, докато горяхме.

Тя падна настрани. По горнището ѝ пълзеше синьо-бял пламък. Пламъчета облизваха дупката в пуловера ми. Преборих се да сваля презраменния кобур и да махна горящата дреха.

Кръстът ми още пламтеше. Дръпнах верижката и я скъсах. Хвърлих кръста на килима, където пламъците се смалиха и угаснаха.

На гърдите си имах изгаряне с форма на кръст, точно над гърдата, над пулса на сърцето. Вече се покриваше с мехури. Втора степен...

Ясмийн бе скъсала собствената си дрешка. Имаше същото изгаряне, но по-ниско между гърдите, защото беше по-висока от мен.

Коленичих на пода само по сутиен и джинси. По лицето ми се стичаха сълзи. Имах по-голям белег от изгаряне с форма на кръст на лявата ръка. Човешките последователи на един вампир ме бяха белязали с идеята, че това е забавно. Бяха ми се надсмивали чак до мига, когато ги убих.

Изгарянето е гадна работа. Боли повече от всяко друго нараняване със същия размер.

Жан-Клод се изправи пред мен. Кръстът засия ярко в бяло — без пламъци, но пък и той не го докосваше. Погледнах нагоре и забелязах, че вампирът засланя очи с длан.

— Махни го, ma petite. Никой друг няма да те нарани тази нощ, обещавам!

— Защо просто не отстъпиш и не ме оставиш аз да преценя какво ще става с мен?

Той въздъхна:

— Беше детинско да допускам положението да ми се изплъзне чак толкова, Анита! Прости ми за глупостта!

Беше ми трудно да приема извинението на сериозно, докато той се прикриваше с ръка, без да смее да погледне към сияйния ми кръст. Но все пак бе извинение. От устата на Жан-Клод... това значеше много.

Вдигнах кръста за верижката. Бях счупила закопчалката в опита си да го сваля. Щеше да ми трябва нова, преди да го окача пак на врата си. С другата ръка вдигнах пуловера си. На предницата имаше стопена дупка по-голяма от юмрука ми. Точно над гърдите. Пуловерът бе съсипан. Нямаше как да се поправи. Къде се крие блестящ кръст, когато не носиш блуза?

Мъжът на леглото ми подаде коженото яке. Срегнах погледа му и видях там загриженост и малко страх. Кафявите му очи бяха много близо до мен и много човешки. Беше успокоително, без дори да знам защо точно.

Презраменният кобур се люлееше на кръста ми като тиранти. Навлякох наново ремъците. Прилепваха странно към голата ми кожа.

Мъжът ми подаде и пистолета, с приклада напред. Черната превръщачка стоеше от другата страна на леглото, все още гола, и ни гледаше зловещо. Не ми пукаше как ѝ е взел пистолета. Просто се радвах, че е отново у мен.

Когато браунингът се озова в кобура, се почувствах по-добре, макар че никога не бях носила презраменен кобур на голо. Подозирах, че ще ми излязат пришки. О, добре де, няма пълно съвършенство.

Мъжът ми подаде цял наръч „Клийнекс“. Червените чаршафи се смъкнаха, разкривайки дълга гола ивица от тялото му около бедрото. Чаршафът бе опасно близо до падане и пълно разкриване.

— Ръката ти! — подсказа ми човекът.

Втренчих се в дясната си ръка. Все още кървеше малко. Болеше толкова по-слабо от изгарянето, че бях забравила за нея.

Взех кърпичките и се запитах какво ли прави той тук. Дали бе правил секс с голата жена, превръщачката? Не я бях забелязала в леглото. Тя под него ли се бе крила?

Почистих ръката си, доколкото можах; не исках да кървя прекалено силно в коженото яке. Навлякох го и пъхнах все още сияещия кръст в левия си джоб. Щом го скриех, щеше да спре да свети. Единствената причина Ясмийн да ме забърка в неприятности беше, че плетката на пуловера ми бе хлабава, а нейното горнище оставяше предостатъчно гола кожа. Вампирска плът, докосваща осветен кръст, винаги води до реакция.

Жан-Клод се взираше в мен — сега, когато кръстът бе скрит на безопасно място.

— Съжалявам, *ma petite*! Нямах намерение да те плаша тази нощ! — Той ми подаде ръка. Кожата му бе по-бледа от покриващата я бяла дантела.

Пренебрегнах жеста му и използвах леглото за опора при изправянето си.

Вампирът полека отпусна ръка. Тъмносините му очи все още бяха неподвижни и ме гледаха.

— С теб никога не се получава както съм го намислил, Анита Блейк. Защо така?

— Може би трябва да вденеш намека и да ме оставиш на мира!

Вампирът се усмихна — леко движение на устните.

— Боя се, че е твърде късно за това!

— Това пък какво трябва да значи?

Вратата се отвори, удари се с трясък в стената и отскочи. На прага стоеше ококорен мъж с течаща по лицето пот.

— Жан-Клод... змията.

Явно му бе трудно да си поема дъх, сякаш бе тичал по стъпалата чак догоре.

— Какво змията? — попита го Жан-Клод.

Мъжът преглътна, дишането му се забавяше.

— Полудяла е!

— Какво стана?

Новодошлият поклати глава:

— Не знам. Нападна Шахар, дресьорката. Тя е мъртва.

— В публиката ли е?

— Още не.

— Ще трябва да довършим разговора по-късно, *ma petite*! — Вампирът пристъпи към вратата, а останалите кръвопийци го следваха

по петите. Стивън тръгна с тях. Добре обучено куче.

Слабата чернокожа се пхна в широка черна рокля, с червени цветенца по нея, навлече я през глава. Чифт червени обувки на висок ток — и тя също тръгна към вратата.

Мъжът от леглото се измъкна изпод завивките. Беше гол. Нямаше време да се притеснявам. Той се захвана да навлича долнище на анцуг.

Вярно, случващото се в „Циркът на прокълнатите“ не ми влизаше в работата, но ако кобрата нападнеше публиката? Не, не ми влизаше в работата. Закопчах якето достатъчно, за да скрия факта, че не нося блуза, но не толкова, че да ми пречи да вадя оръжие.

Преди безименният мъж да си obuе панталоните, аз вече бях излязла през вратата и под ярките прожектори на шапитото. Вампирите и превръщащите бяха стигнали до арената и се разгръщаха в кръг около змията. Тя изпълваше малката арена с черно-белите си намотки. Долната половина на човек в лъскава набедрена препаска изчезваше в гърлото на кобрата. Точно това ѝ бе попречило да влезе сред публиката — използваше си времето да похапне. Исусе Христе!

Краката на мъжа мърдаха, ритайки конвулсивно. Не можеше да е жив. Просто не бе възможно. Но краката му мърдаха, докато изчезваха от поглед. Моля те, Боже, нека е просто рефлекс! Не допускай да е още жив!

Мисълта бе по-лоша от всеки кошмар, за който си спомнях. А аз имам много материал за кошмари!

Чудовището в арената не ми влизаше в работата. Този път нямаше нужда да се правя на проклета героиня. Хората пицяха и тичаха, награбили децата си. Под краката им скърцаха торбички с пуканки и захарен памук. Навлязох в тълпата и започнах да си проправям път надолу. Една жена с бебе в ръце падна в краката ми. През тях се покатери някакъв тип. Изправих жената, гушвайки бебето с ръка. Покрай нас минаваха други. Борехме се просто да останем изправени. Чувствах се като скала наскред бурна река.

Жената се взираше в мен с очи, твърде големи за лицето ѝ. Набутах бебето обратно в прегръдката ѝ и я бутнах между седалките. Нали съм си сексистка, хванах за раменете най-близкия едър мъж и изревах:

— Помогни им!

Той се стресна, сякаш му бях заговорила на чужд език, но част от паниката в очите му се разсея. Хвана жената за ръката и започна да си проправя път към изхода.

Не можех да оставя змията да влезе сред публиката. Не и ако бях в състояние да я спра. По дяволите. Щях да се правя на герой, мътните ме взели. Борех се срещу напора, за да сляза надолу тогава, когато всички бързаха нагоре и през мен. Нечий лакът ме улучи в устата, усетих кръв. По времето, когато успеях да си проправя път през този хаос, всичко щеше да е свършило. Боже, как се надявах!

7.

Излязох от тълпата, сякаш минавах през завеса. Кожата ми бе настръхнала от спомена за бутащите се тела, но стоях сама на последното стъпало. Пищящата публика все още се намираше над мен, на път към изходите. Но тук, точно над арената, нямаше нищо. Тишината лежеше на дебели гънки около лицето и ръцете ми. Беше трудно да дишаш в сгъстения въздух. Магия. Дали от вампир или от кобрата, няхах представа.

Стивън бе най-близо до мен, гол до кръста, слаб и някак елегантен. Ясмийн бе сменила изгорялото си ефирно горнище със синята му риза. Беше вързала ризата на възел, за да се вижда загорелият ѝ корем. До нея стоеше Маргьорит. Чернокожата бе заела позицията отдясно на Стивън. Изритала беше обувките си и стоеше боса на арената.

Жан-Клод бе от другата страна на кръга, с два непознати руси вампира от двете страни. Обърна се и се взря в мен. Усетих докосването му вътре в себе си, там където не бива да попада ничия ръка. Гърлото ми се сви; пот изби по тялото ми. Нищо в този миг не би ме накарало да се приближа до него. Той се опитваше да ми каже нещо. Нещо лично и твърде интимно за думи.

Дрезгав писък привлече вниманието ни към средата на кръга. Двама души лежаха натрошени и кървящи настрани. Кобрата се извисяваше над тях. Беше като кула от мускули и люспи. Изсъска срещу нас. Звукът бе висок и отекваше.

Мъжете лежаха на земята в... краката ѝ? До опашката? Един от тях помръдна. Жив ли беше? Стиснах здраво предпазното перило, чак пръстите ме заболяха. Бях толкова уплашена, че можех да вкуся киселината в гърлото си. Кожата ми бе студена. Сънували ли сте такива сънища, в които навсякъде има змии, толкова нагъсто по земята, че не може да се стъпи? Почти клаустрофобично е. Сънят винаги завършва как съм застанала наред горичка и змиите падат върху мен, а аз мога само да пищя...

Жан-Клод протегна към мен тънката си ръка. Дантелата покриваше всичко, освен връхчетата на пръстите му. Всички останали се взираха в змията. Той обаче се взираше в мен.

Един от ранените мъже помръдна. Тих стон се изтръгна от устните му и сякаш отекна в огромната шатра. Беше ли илюзия или наистина имаше ехо? Все едно. Човекът беше жив и ние трябваше да го запазим в това състояние.

Ние? Какво беше това с „ние“? Взрях се в сините очи на Жан-Клод. Лицето му бе абсолютно безизразно, изчистено от всякакви емоции, доколкото можех да доловя. Не би могъл и да ме омагьоса с поглед. Собствените му белези се грижеха затова, но номера с ума ако се постаряеше все още бяха възможни. А той се старяеше.

Не бяха думи, а усещане. Искаше ми се да отида при него. Да изтичам към него. Да усетя гладката, здрава хватка на ръката му. Мекотата на дантелата по кожата ми. Облегнах се замаяна на перилата. Стисках ги, за да не падна. Какво, по дяволите, целеше той с тези умствени игрички? Имахме си други проблеми, нали? Или не му пукаше за змията? Може би всичко беше номер. Може би бе наредил на кобрата да побеснее... Но защо?

Всички косми по тялото ми настръхнаха, сякаш ги бе погалил невидим пръст. Разтреперах се и не можах да се овладеея.

Взирах се в чифт много хубави кожени ботуши, високи и меки. Погледнах нагоре и срещнах погледа на Жан-Клод. Той бе напуснал мястото си в кръга около кобрата, за да дойде при мен. Беше сто пъти по-добро от моето преместване до него.

— Присъедини се към мен, Анита, и нека обединим сили, за да спрем тази твар!

Поклатих глава:

— Не знам за какво говориш.

Той прокара пръсти по ръката ми. Дори през коженото яке можех да усетя допира му като ледена линия... или огнена?

— Как можеш да си горещ и студен едновременно? — попитах.

Той се усмихна, леко раздвижвайки устни.

— Ma petite, спри да се бориш с мен и ще успеем да опитомим тварта! Можем да спасим работниците.

Беше ме хванал. Миг на лична слабост срещу живота на двама души. Какъв избор!

— Щом те пусна толкова навътре в главата си, за теб следващия път ще е по-лесно. Душата ми не е за продан, дори и в замяна на нечий живот!

Вампирът въздъхна.

— Тъй да бъде, щом така искаш! — и понечи да ми обърне гръб. Хванах го за ръката и тя се оказа топла, твърда и много, много истинска.

Жан-Клод се обърна към мен с огромни и всепоглъщащи очи, като дъното на океан... и също тъй смъртоносни. Собствената му сила ме спираше да не пропадна в тях; сама щях да съм загубена.

Преглътнах достатъчно трудно, та да ме заболи и дръпнах ръката си. Изпитвах желание да избърша длан в панталоните си, сякаш бях докоснала нещо лошо. Може и тъй да беше.

— Сребърните куршуми ще наранят ли змията?

Той явно обмисли въпроса ми за миг.

— Нямам представа.

Поех си дълбоко дъх:

— Ако спреш да се опитваш да се вържеш насила с мислите ми, ще ти помогна!

— Ще се изправиш срещу змията с пистолет, а не с мен? — стори ми се, че тази идея го развеселява.

— Правилно схвана.

Жан-Клод отстъпи встрани и ми махна към арената.

Прескочих перилата и стъпих до него. Постарах се да не му обръщам внимание поне толкова, колкото ми бе по силите и тръгнах към твартата. Извадих браунинга. Беше удобен и тежеше приятно в ръката ми. Успокоителна тежест.

— Древните египтяни са й се кланяли като на бог, *ma petite*. Била е Еджо, кралската змия. Грижили са се за нея, принасяли са й жертви, обожавали са я...

— Тя не е бог, Жан-Клод.

— Толкова ли си сигурна?

— Аз съм монотеист, не забравяй. За мен това е просто поредната свръхестествена ужасия.

— Както пожелаеш, *ma petite*!

Обърнах се към вампира.

— Как, по дяволите, си я прекарал през карантината?

Той поклати глава:

— Има ли значение?

Погледнах пак към тварта в средата на арената. Змиеукротителката лежеше в кървава купчина от едната страна на змията. Не беше изядена. Това знак на почит и привързаност ли беше или просто чист късмет?

Кобрата се плъзна към нас, люспите по корема ѝ се свиваха и отпускаха. Издаваха сух шепот, стържейки върху пода на арената.

Жан-Клод беше прав; нямаше значение как тази твар е влязла в страната. Вече беше тук.

— Как ще я спрем?

Той се ухили достатъчно широко, за да се видят зъбите му. Може би заради множественото число.

— Ако успееш да обезопасиш устата ѝ, смятам, че ще се справим с нея.

Тялото на змията бе по-дебело от телефонен стълб. Поклатих глава.

— Щом казваш...

— Можеш ли да я раниш в устата?

Кимнах.

— Ако сребърните куршуми я ловят, да.

— Малкият ми стрелец! — възхити се вампирът.

— Стига сарказъм! — възразих.

Той кимна.

— Ако ще се опитваш да я застреляш, побързай, ma petite. Щом навлезе сред хората ми, ще е твърде късно... — изражението му бе неразгадаемо, няхах представа дали иска да се заемам със задачата или не.

Обърнах се и тръгнах през арената. Кобрата спря да се плъзга напред. Изчакваше, досущ като наклонена кула. Стоеше си, сякаш нещо без крака може да стои, и ме чакаше — приличният на камшик език се стрелкаше между челюстите, вкусвайки въздуха. Вкусвайки мен.

Жан-Клод внезапно се озова до мен. Не го бях чула да идва, не го усетих дори. Просто поредният номер с ума. В момента си имах други притеснения.

Той заговори ниско и настоятелно, мисля, че само аз го чувах.

— Ще сторя всичко по силите си да те защита, ma petite!

— Справи се страхотно в кабинета си!

Той спря на място. Не и аз.

— Знам, че се страхуваш от нея, Анита. Страхът ти ми свива корема — подвижна той след мен, тихо и леко като вятъра.

Прошепнах в отговор, без да съм сигурна дори дали ще може да ме чуе:

— Стой далеч от ума ми, мамка ти!

Кобрата ме гледаше. Вдигнах браунинга с две ръце и се прицелих в главата ѝ. Мислех си, че съм извън обхвата на удара ѝ, но не бях сигурна. Колко далеч си в безопасност от змия, по-голяма от тир? Два щата... може би три? Бях достатъчно близо, та да виждам плоските черни очи на чудовището, празни като на кукла.

Думите на Жан-Клод полетяха в ума ми като цветни листенца. Обзалагах се, че дори подуших цветя. Гласът му никога не бе разнасял аромат на парфюм:

— Накарай я да те последва и ни дай да минем зад гърба ѝ, преди да стреляш!

Пулсът пулсираше в шията ми толкова силно, че ме болеше да дишам. Устата ми бе така пресъхнала, че не можех да преглътна. Започнах да се движа — съвсем бавничко, встрани от вампирите и превръщачите. Главата на змията ме последва, както бе следвала и змиеукротителката. Ако се наканеше да удари, щях да стрелям, но докато се движеше след мен, бях готова да предоставя на Жан-Клод възможност да ѝ излезе в гръб.

Разбира се, сребърните куршуми можеха и да не я наранят. Всъщност твартата бе толкова дяволски голяма, че амуниците на браунинга ми надали щяха да постигнат друго, освен да я раздразнят. Имах чувството, че съм в капана на някой от онези филми с чудовища, в които гигантски разплужени твари продължават да те нападат, все едно колко стреляш по тях. Бях се надявала, че те са просто холивудска измислица.

Ако куршумите не нараняха египетската кралица, щях да умра. Спомних си как краката на мъжа подритваха, докато змията го поглъщаше. Буцата още си личеше на тялото ѝ, все едно бе погълнала някой наистина грамаден плъх.

Езикът на тварта се стрелна напред и аз изпъшках, задавяйки писъка си. Боже, Анита, я се овладей! Това е просто змия. Гигантска човекоядна кобра, но все пак — просто змия. Аха, да бе.

Всички косъмчета по тялото ми бяха настръхнали. Още усещах силата, която почувствах да призовава змиеукротителката. Не стига, че чудовището бе отровно и имаше достатъчно големи зъби, за да ме разпори. На всичко отгоре трябваше да се окаже и магическо. Страхотно, просто страхотно.

Ароматът на цветя бе по-гъст, по-близък. Изобщо не идваше от Жан-Клод. Кобрата изпълваше въздуха с парфюм. Змиите не миришат на цветя. Миришат на мускус и щом узнаете каква е миризмата им, никога няма да я забравите. Нищо с козина не мирише по този начин. Единствено сухият мирис във вампирския ковчег донякъде напомня за този на змиите.

Кобрата извърна гигантската си глава към мен.

— Хайде, само още малко... — говорех й аз. Което си е доста глупаво, понеже те са глухи. Мирисът на цветя бе гъст и сладък. Пристъпвах по арената и чудовището следваше движенията ми. Може би по навик. Бях дребна и имах дълга, черна коса, макар и не чак толкова дълга, колкото на мъртвата змиеукротителка. Може би тварта имаше нужда да следва някого?

— Хайде, хубавице, ела при мама... — Шепнех толкова тихо, че устните ми едва помръдваха. Само аз, змията и моят глас. Не смеех да погледна през арената към Жан-Клод. Нямаше значение нищо друго, освен тътренето на краката ми по земята, движенията на змията и пистолетът в ръцете ми. Беше почти като някакъв танц...

Кобрата разтвори уста, стрелна език навън и ми показва подобните си на сърпове зъби. Зъбите на кобрите са фиксирани, не се прибират като на гърмящата змия. Колко любопитно, помнех туй-онуй от херпетологията. Макар да се обзалагам, че д-р Грийнбърг никога не е виждал подобно нещо.

Изпитах ужасяващо желание да се изкикотя. Вместо това прицелих ръка в устата на тварта. Миризмата на цветя бе толкова силна, че можех да я пипна. Натиснах спусъка. Инерцията тласна главата на змията назад, по пода плисна кръв. Стрелях отново и отново. Челюстите се взривиха в късчета плът и кост. Кобрата отвори съсипаната си паст и изсъска. Според мен пицеше.

Тялото ѝ с размери на телефонен стълб се затръшка по земята, биейки напред-назад. Можех ли да я убия? Можеха ли да я убият само куршумите? Изстрелях още три в главата ѝ. Тялото се уви около себе си в причудлив възел. Черно-белите люспи кипяха една върху друга, шаваха трескаво, окъпани в кръв...

Една телесна намотка се изтърколи навън и ме препъна. Паднах на колене и се подпрях с длан, стиснала в другата си ръка пистолета, готова за стрелба. Още една намотка се удари в мен. Все едно да те цапардоса кит. Лежах полувцепенена под няколкостотин килограма змия. Ивичеста намотка ме прикова към пода. Твартата се надигна над мен, от разбитите ѝ челюсти се стичаха капки отрова и кръв. Ако отровата докоснеше кожата ми, щеше да ме убие. Количеството бе твърде голямо, за да ми се размине.

Лежах по гръб, а змията се гърчеше над мен. Стрелях нагоре. Продължих да натискам спусъка, докато главата се спускаше над лицето ми...

Нещо удари змията. Топката козина заби зъби и нокти във врата ѝ. Беше върколак с космати ръце с човешка форма. Кобрата пак се надигна, притискайки ме под тежестта си. Гладките коремни люспи натискаха и мачкаха почти голите ми гърди като гигантска ръка. Твартата нямаше да ме изяде — щеше да ме сплеска като палачинка.

Изпищях и стрелях в тялото на змията. Пистолетът изщрака празен. Мамка му!

Жан-Клод изникна до мен. Бледите му, покрити с дантела длани вдигнаха намотката, сякаш не тежеше стотици килограми. Задрапах заднешком с длани и пети. Пълзах така, докато не стигнах ръба на арената, после извадих празния пълнител и докопах резервния от чантичката на кръста си. Не помнех да съм изстреляла тринадесет куршума, но явно бе така. Вкарах патрон в дулото и ето ме готова да танцувам.

Жан-Клод бе потънал до лакти в змията. Издърпа от месото парче лъскав гръбнак, разкъсвайки чудовището на парчета.

Ясмийн късаше гигантското влечуго както дете сладкиш. Лицето и торсът ѝ бяха окъпани в кръв. Тя издърпа дълъг отрязък змийски вътрешности и се разсмя.

Никога не бях виждала вампири да използват всяка капчица от нечовешката си сила. Седнах на ръба на арената със заредения си

пистолет и зяпах втрещено.

Черната превръщачка още бе в човешка форма. Беше взела отнякъде нож и с наслада кълцаше змията.

Кобрата заби глава в земята, мятайки върколака във въздуха. Изправи се и пак се спусна стремително. Съсипаните ѝ челюсти се склучиха върху рамото на чернокожата. Тя изпищя. Единият зъб излезе през гърба на роклята ѝ. От него бликаше отрова и плискаше на земята. Отрова и кръв изплескаха гърба на дрехата.

Пристъпих напред с готов пистолет, но се поколебах. Кобрата тръскаше глава насам-натам, опитвайки се да отърси жената. Зъбът бе забит твърде дълбоко, а устата ѝ — твърде повредена. Кобрата бе в капан, също и жената.

Не бях сигурна дали мога да улуча главата на змията, без да засегна превръщачката. Жената пицеше и се гърчеше. Безпомощно блъскаше с ръце по змията. Беше си изтървала ножа.

Русата вампирка сграбчи чернокожата. Змията се надигна, вдигайки и жертвата си във въздуха. Приличаше на кученце с играчка в уста. Превръщачката изпищя.

Върколакът скочи на врата на кобрата, яхвайки я като див кон. Нямахме начин да стрелям, без да засегна все някого. По дяволите. Просто останах на мястото си.

Мъжът от леглото тичаше през арената. Толкова време ли му бе отнело да си нахлузи сивите панталонки и да си намери горнището? Анцугът бе разкопчан и се вееше при тичането, разкривайки по-голямата част от мургавите му гърди. Беше невъоръжен, поне доколкото можех да видя. Какво, по дяволите, си мислеше, че може да стори? Мътните го взели.

Той коленичи до двамата мъже, които бяха живи в началото на схватката. Издърпа единия от тях настрана. Правилно мислене!

Жан-Клод сграбчи жената. Стисна минаващия през рамото ѝ зъб и го отчупи. Пукането бе силно като изстрел с карабина. Рамото на жената се отцепи от тялото ѝ, късаха се сухожилия и пукаха кости. Тя изписка за последно и се отпусна. Вампирът я понесе към мен и я положи на земята. Дясната ѝ ръка висеше на сплитка мускули. Жан-Клод я беше освободил от змията и почти беше успял да ѝ откъсне ръката.

— Помогни ѝ, ma petite! — Той остави в краката ми жената: кървяща и в безсъзнание. Поназнайвах как се оказва първа помощ, но, Боже мили... Нямаше начин да сложа турникет на раната. Не можех да шинирам ръката. Не беше просто счупена, а направо откъсната!

Полъх на вятъра лъхна през шатрата. Нещо подръпна вътрешностите ми. Зяпнах и отклоних очи от умиращото момиче. Жан-Клод стоеше до змията. Всички вампири разкъсваха тялото ѝ, а тя продължаваше да живее. Вятър раздвижи дантелата по яката на Жан-Клод, черните вълни на косата му. Вятърът лъхна в лицето ми, изтегляйки сърцето ми в гърлото. Единственото, което чувах, беше тътена на собствената ми кръв, пулсиращ чак в ушите ми.

Жан-Клод пристъпи напред почти с нежност. И аз усетих как нещо вътре в мен пристъпва заедно с него. Беше почти сякаш той държеше невидимо въже към сърцето, пулса и кръвта ми. Сърцето ми биеше толкова бързо, че не можех да дишам. Какво ставаше?

Той нападна змията, заравяйки ръце в плътта точно под устата. Усетих моите ръце да потъват в гърчещата се плът. Моите ръце напипаха кост и я счупиха. Моите ръце бяха потънали почти до лактите. Плътта бе лепкава, мокра, но не и топла. Нашите ръце натискаха, после дръпнаха, докато раменете ни не се изпънаха от усилието.

Главата се откъсна и падна от другата страна на арената. Подскочи, челюстите хапеха въздуха. Тялото още се гърчеше, но вече умираше.

Бях паднала на земята до умиращата жена. Все още стисках браунинга, но той не би могъл да ми помогне. Отново можех да чувам и усещам. Ръцете ми не бяха покрити с кръв и парченца месо. Онова бяха ръцете на Жан-Клод, не моите. Мили Боже, какво ми ставаше?

Все още можех да усетя кръвта по пръстите си. Беше невероятно силно сензорно усещане. Боже!

Нещо ме докосна по рамото. Подскочих и буквално заврях пистолета в лицето на мъжа. Беше онзи със сивия анцуг. Коленичил до мен, с ръце във въздуха, втренчен стреснато в пистолета в ръката ми...

— На твоя страна съм — каза той.

Пулсът ми още тупкаше в гърлото. Не си вярвах толкова, че да заговоря, така че просто кимнах и спрях да соча с пистолета към него.

Той си свали горнището.

— Може би ще успеем да спрем донякъде кръвта с това... —
сгъна дрехата и я притисна към раната.

— Тя вероятно е в шок — казах. Гласът ми звучеше странно —
някак кух.

— И ти не изглеждаш особено добре!

Не се и чувствах добре. Жан-Клод бе навлязъл в ума и тялото ми. Сякаш представлявахме една личност. Започнах да треперя и не можех да се спра. Може би просто шок...

— Обадох се на полицията и за линейка — добави мъжът.

Втрених се в него. Лицето му бе много волево, с високи скули и квадратна челюст, но големите му устни бяха по-меки и му придаваха много симпатично изражение. Вълнистата му кестенява коса падаше като завеса около лицето. Спомних си един друг мъж с дълга кестенява коса. Друг човек, свързан с вампирите. Беше умрял по ужасен начин, а аз не успях да го спася...

Мернах Маргъорит да ни наблюдава от другата страна на арената. Тя се ококори, устните ѝ леко се разтвориха. Забавляваше се. Страхотно.

Върколакът се дръпна от змията. Изглеждаше като луксозна версия на всеки вълк, обикалял улиците на Лондон, с изключение на това, че беше гол и имаше полови органи между краката. Върколаците от филмите винаги са гладки и безполови като кукли Барби.

Козината му бе с цвят на тъмен мед. Рус върколак? Това Стивън ли беше? Ако ли не, тогава младежът бе духнал, а не мисля, че Жан-Клод би позволил подобно нещо.

Някакъв глас изкрещя:

— Никой да не мърда!

От другата страна на арената стояха две патрулни ченгета с извадени пистолети. Единият възкликна:

— Исусе Христе!

Оставих встрани пистолета си, докато те зяпах мъртвата змия. Тялото ѝ още потрепваше, но бе мъртво. Просто на влечугите им отнема повече време да осъзнаят, че са мъртви, отколкото е нужно на средностатистическия бозайник.

Усещах се лека и празна като въздух. Всичко наоколо ми изглеждаше смътно нереално. Не беше заради змията. Беше заради онова, което Жан-Клод ми стори. Тръснах глава в опит да прочистя

мислите си, да се съсредоточа. Ченгетата бяха тук. Имах едно-друго за вършене.

Извадих от чантичката малката пластмасова идентификационна карта и я защитих на яката на якето си. Тя ме определяше като член на Регионалния отряд за свръхестествени разследвания. Беше почти толкова полезна, колкото и бадж.

— Да вървим да поговорим с полицаите, преди да започнат да стрелят.

— Змията е мъртва — възрази мъжът.

Върколакът гризеше мъртвата твар със заострената си муцуна, късайки парченца месо. Преглътнах и отклоних очи.

— Те надали си мислят, че змията е единственото чудовище на арената.

— Ох! — мъжът възкликна съвсем тихо, сякаш изобщо не се бе сетил досега. Какво общо, по дяволите, имаше той с чудовищата?

Тръгнах с усмивка към полицаите. Жан-Клод стоеше наред арената, бялата му риза бе така окървавена, че прилепваше по тялото му като облята с вода, очертавайки върха на едното зърно под плата. По лицето му се стичаше кръв. Ръцете му бяха червени чак до лактите. Най-младата вампирка бе заровила лице в кръвта на змията. Пъхаше кървави късчета месо в уста и ги смучеше. Звуците бяха влажни и изглеждаха по-силни, отколкото е редно.

— Казвам се Анита Блейк. Работя заедно с Регионалния отряд за свръхестествени разследвания. Имам карта.

— Кой е този там? — униформеният махна с глава към мъжа. Пистолетът му сочеше някъде към арената.

Прошепнах с ъгълчето на устата си:

— Как се казваш?

— Ричард Зиймън — отвърна мъжът с анцуга тихо. На глас обявих:

— Ричард Зийман, просто невинен наблюдател...

Това последното вероятно беше лъжа. Колко невинен може да е човек, събуждащ се в легло, заобиколено от вампири и превръщачи?

Но униформеният кимна:

— Ами тези другите?

Погледнах към сцената зад мен. Не се бе подобрила особено.

— Мениджърът и някои от работниците му. Нападнаха звяра, за да предпазят публиката.

— Ама те не са човеци, нъл тъй?

— Не — съгласих се, — не са от човешката раса.

— Исусе Свети Христе, момчетата в участъка наистина няма да ни повярват! — възкликна партньорът на ченгето.

Сигурно беше прав. Та аз бях тук и почти не си вярвах. Гигантска човекоядна кобра. Исусе Свети Христе — тъй си е.

8.

Седях в малко коридорче, служещо за вход на изпълнителите към гигантската шатра. Осветлението бе постоянно мътно, сякаш някои търкалящи се оттук твари не обичаха силната светлина. Чудо голямо. Нямаше столове, а на мен определено ми лазеше по нервите да седя на пода. Бях дала показания първо пред униформения, после на един детектив. След това пристигнаха хората от РОСР и разпитът започна отначало. Долф ми кимна, а Зербровски ме застреля с пръст. Това беше преди час и петнадесет минути. Започваше малко да ми писва да ме пренебрегват.

Ричард Зиймън и Стивън Върколакът седяха срещу мен. Ричард бе сплел хлабаво пръсти около едното си коляно. Носеше обути на босо бели маратонки „Найк“ със сини орнаменти. Дори глезените му бяха мургави. Гъстата коса галеше голите му рамене. Беше затворил очи. Можех да съзерцавам мускулестото му тяло колкото ми се иска. Стомахът му бе плосък, с триъгълник тъмни косми, надничащ над анцуга. Гърдите му бяха гладки, идеални, без нито едно косъмче. Одобрявах ги.

Стивън се бе сгушил на пода и спеше. От лявата страна на лицето му разцъфваха синини, черно-пурпурни, с онзи грозен цвят, който придобиват наистина гадните насинявания. Лявата му ръка бе пъхната в подвижна шина, но отказа да отиде в болница. Беше се увил в сивото одеяло, което му дадоха от Бърза помощ. Поне доколкото виждах, нямаше други дрехи. Предполагам, беше ги изгубил при смяната на формата. Вълкът бе доста по-голям от него, а и краката му имаха съвсем различна форма. Така че прилепналите по тялото джинси и прекрасните каубойски ботуши бяха минало. Може би, затова чернокожата превръщачка ходеше гола? Дали затова и Ричард Зийман бе гол, а? Беше ли той превръщач?

Не смятах така. Ако беше, то се криеше по-добре от всеки, близо до когото съм попадала. Освен това, ако беше превръщач, защо не се

присъедини към битката с кобрата? Беше предприел най-разумното за невъоръжено човешко същество: стоя настрана.

Стивън, който бе започнал нощта с вид на апетитна хапка, приличаше на боклук. Дългите му руси къдри лепнеха по лицето, пропити с пот. Под затворените му очи имаше тъмни кръгове. Дишаше бързо и накъсано. Очите му мърдаха под затворените клепачи. Сънуваше ли? Кошмар, може би? Върколаците сънуват ли овце-превръщачи?

Ричард все още изглеждаше апетитно, но пък нали гигантската кобра не го бе блъскала в циментовия под. Той отвори очи, сякаш бе усетил, че го гледам. Отвърна спокойно на погледа ми. Зяпахме се един друг, без да кажем и дума.

Лицето му бе ъгловато, с високи, изящни скули и решителна челюст. Една трапчинка смекчаваше линиите на лицето му и го правеше леко твърде перфектен за вкуса ми. Никога не се чувствам удобно около красиви мъже. Въпрос на ниско самомнение, може би. Или пък прелестното лице на Жан-Клод ме бе накарало да ценя още повече много човешкото качество „несъвършенство“?

— Той добре ли е? — попитах.

— Кой?

— Стивън.

Ричард погледна към спящия мъж. Стивън издаде тих звук насън — безпомощен и уплашен. Определено сънуваше кошмар.

— Не трябва ли да го събудиш?

— Имаш предвид от съня?

Кимнах.

Ричард се усмихна:

— Добра идея, но той няма да се събуди часове наред. Можем да изгорим това място около него и пак няма да помръдне.

— И защо?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Ами да, в момента нямам по-важна работа за вършене...

Ричард огледа притихналия коридор.

— Добре казано... — намести се по-удобно, търсейки как да облегне гръб на по-мек участък от стената. Намръщи се — каква ти удобна стена!

— Стивън се превърна от вълк в човек за по-малко от два часа...
— каза, сякаш това обясняваше всичко. Нищо подобно.

— Е, и? — попитах.

— Обикновено ликантропите остават в животинска форма от осем до десет часа, следва колапс и те се връщат в човешката си форма. Прекалено ранното превръщане отнема много енергия.

Погледнах към сънуващия превръщан.

— Значи това състояние е нормално?

Ричард кимна.

— Ще е в безсъзнание до края на нощта.

— Не е особено добър метод за оцеляване... — отбелязах.

— Много върколаци гризват дръвчето след колапса. Хората-ловци ги връхлитат, след като са припаднали.

— Откъде знаеш толкова за ликантропите?

— Това ми е работата — обясни Ричард. — Преподавам биология в местната гимназия.

Втренчих се в него.

— Ти си гимназиален учител?

— Да... — той се усмихна. — Изглеждаш шокирана.

Поклатих глава.

— И какво прави един учител в купа с вампири и върколаци?

— Просто съм извадил късмет, предполагам. Как да сдържиш усмивката си?

— Това не обяснява откъде знаеш за ликантропите.

— Изкарах курс в колежа.

Поклатих глава.

— И аз също, но не знаех за колапса на превръщачите.

— Имаш диплома по свръхестествена биология? — изуми се той.

— Ахъм.

— Аз също.

— Та откъде знаеш повече за ликантропите от мен? — върнах се аз на темата.

Стивън се размърда насън, размахвайки здравата си ръка. Одеялото се смъкна от рамото му, разкривайки корема и част от бедрото.

Ричард придърпа одеялото нагоре по спящия, зави го и го подпхна като да беше дете.

— Ние със Стивън сме приятели от много време. Обзалагам се, че знаеш за зомбитата неща, които никога не съм учил в колежа!

— Вероятно — съгласих се аз. — Стивън не е учител, нали?

— Не... — Зиймън се усмихна, но гримасата не бе весела. — Училищните съвети гледат с лошо око на ликантропи в училищата.

— Законово няма начин да те спрат.

— Аха, да бе — отвърна той. — Последният учител, посмял да учи безценните им отрочета, получи коктейл „Молотов“ за закуска. А ликантропията не е заразна, когато си в човешка форма.

— Знам — казах.

Той поклати глава:

— Съжалявам, това просто ми е болната тема.

Моето хоби бяха правата на зомбитата, защо Ричард също да си няма хоби? Равноправни трудови договори за косматите. Нямах нищо против.

— Много си тактична, *ma petite*. Не бях си и представял!

Жан-Клод бе излязъл в коридора. Не го бях чула да идва. Но пък бях с отвлечено внимание, говорех си с Ричард. Аха, точно така.

— Можеш ли да тропнеш с крак следващия път? Започва да ми писва да се промъкваш така зад гърба ми!

— Не се промъквах, *ma petite*. Ти се бе увлякла в разговор с прелестния ни господин Зиймън — каза го с глас, сладък като мед, но долових и заплаха в тона му. Човек можеше да я усети като студен вятър по гърба си.

— Какво не е наред, Жан-Клод? — попитах.

— Не е наред ли? Че какво изобщо може да не е наред? — гняв и някакво горчиво веселие изпълваха гласа му.

— Я стига, Жан-Клод!

— Какъв ли може да е проблемът, *ma petite*?

— Ти си ядосан; защо?

— Моят човешки слуга не познава всяко мое настроение... Срамота! — Той коленичи до мен. Кръвта по бялата му риза бе засъхнала на кафеникави петна, които обхващаха по-голямата част от предницата. Дантелата на ръкавите му приличаше на смачкани кафяви цветя. — Желаш Ричард, защото е красив или защото е човек? — Произнесе го почти шепнешком, толкова интимно, сякаш бе казал

нещо съвсем различно. Жан-Клод шепнеше по-добре от всеки друг, когото познавах.

— Не го желая.

— О, хайде, стига, ма petite! Без лъжи! — Той се наведе към мен, дългите му пръсти посегнаха към бузата ми. По дланта му имаше засъхнала кръв.

— Имаш кръв под ноктите — изтърсих аз.

Той трепна и сви длан в юмрук. Точка за мен.

— Отхвърляш ме на всяка крачка. Защо ли се примирявам с това?

— Не знам — признах честно. — Аз все се надявам, че ще ти писне от мен.

— А аз се надявам да те получа завинаги, ма petite. Нямах да ти правя предложение, ако смятах, че ще се отегча!

— Мисля, че аз ще се отегча — уточних.

Той се ококори леко. Според мен остана наистина изненадан.

— Опитваш се да ме дразниш.

Свих рамене:

— Да, но все пак си е вярно. Привлечена съм към теб, но не те обичам. Не водим стимулиращи разговори. Не преживявам дните си с мисълта: „Да не забравя да споделя тази шега с Жан-Клод, или да му кажа какво стана тази нощ на работа“. Пренебрегвам те, доколкото ми позволяваш. Единственото общо помежду ни е насилието и мъртъвците. Не смятам, че това е особено добра основа за връзка.

— Леле, каква си философка тази вечер! — полунощно-сините му очи бяха на броени сантиметри от моите. Миглите му приличаха на черна дантела.

— Просто съм честна.

— Е, не бихме желали да не си честна... — съгласи се той. — Знам колко мразиш лъжите! — и погледна към Ричард. — Колко мразиш чудовищата.

— На Ричард пък защо се сърдиш?

— Така ли правя? — вдигна вежди вампирът.

— Знаеш много добре, че му се сърдиш.

— Вероятно, Анита, осъзнавам, че не мога да ти дам именно онова единствено нещо, за което копнееш най-силно.

— И за какво копнея?

— Да бъда човек — каза той тихо.

Поклатих глава:

— Ако смяташ, че единственият ти недостатък е, че си вампир, лъжеш се.

— Така ли?

— Аха. Ти си егоистично, непоносимо копеле.

— Копеле? — Той ми се стори искрено изненадан.

— Искаш ме и не можеш да повярваш, че аз не те искам. Нуждите и желанията ти са по-важни от тези на всеки друг.

— Ти си мой човешки слуга, *ma petite*. Това усложнява живота ни.

— Не съм твой човешки слуга.

— Беязал съм те, Анита Блейк! Ти си ми човешки слуга!

— Не — възразих. Беше много твърдо „не“, но стомахът ми се сви при мисълта, че той е прав, а аз никога няма да се отърва от него.

Вампирът ме гледаше. Очите му бяха толкова нормални, колкото изобщо е възможно, тъмни, сини, прелестни.

— Ако не беше моят човешки слуга, нямаше да побежда толкова лесно змийския бог.

— Ти ме изнасили умствено, Жан-Клод, не ми и пука защо го направи!

Неприязнено изражение пролази по лицето му:

— Като стана дума за изнасилване, ти поне добре знаеш, че не можеш да ме обвиняваш в това конкретно престъпление. Николаос ти се нахвърли. Тя разкъса ума ти, *ma petite*. Ако не носеше два мои белега, щеше да те убие.

Гняв избликна от стомаха ми и се разпростря нагоре чак до раменете ми. Изпитвах ужасното желание да го ударя.

— И заради тези белези ти можеш да влезеш в ума ми, да ме обладаеш. Каза ми, че чрез тях умствените играчки върху мен се затрудняват, не стават по-лесни. И за това ли излъга?

— Нуждата ми тази нощ бе голяма, Анита! Мнозина щяха да загинат, ако не бяхме спрели тварта. Взех сила отвсякъде, където можех да намеря.

— От мен.

— Да, ти си мой човешки слуга. Близостта ти до мен стига да увеличиш силата ми. Знаеш го.

Да, знаех го, но нямах представа, че може да канализира силата през мен като през усилвател.

— Знам, че съм ти нещо като домашния любимец за вещиците.

— Ако позволиш да положи и последните два белега, ще бъдеш нещо много повече от това. Ще е брак между плът, кръв и дух.

— Забелязвам, че не каза „душа“ — натъртих.

Той издаде гърлен стон на разочарование.

— Непоносима си! — каза го искрено ядосано. Бооже.

— Никога повече не влизай насила в ума ми!

— Или какво? — предизвика ме гневно и объркано вампирът.

Коленичих пред него, почти плюейки в лицето му. Трябваше да спра и да си поема няколко пъти дълбоко дъх, за да не запищя. Заговорих много спокойно, тихо и бясно:

— Ако отново ме докоснеш по този начин, ще те убия.

— Ще се опиташ. — Той почти притисна лице към моето. Сякаш когато вдишваше, щеше да ме погълне. Устните ни щяха да се докоснат. Припомних си колко са меки устните му. Какво е усещането да си притиснат към гърдите му. Неравноста на кръстообразния белег под пръстите ми. Дръпнах се трескаво, почти замаяна.

Беше само една целувка, а споменът за нея гореше по тялото ми като във всеки лош любовен роман, който съм чела някога.

— Остави ме на мира! — изсъсках в лицето на вампира, свила юмруци. — Проклет да си! Проклет да си!

Вратата на кабинета се отвори и един униформен полицаи подаде навън глава:

— Проблем ли има?

Обърнахме се и го зяпнахме. Отворих уста да кажа точно какво не е наред, но Жан-Клод заговори първи:

— Няма проблем, полицаи!

Беше лъжа, но каква всъщност бе истината? Че нося два вампирски белега и си изгубвам душата по парче на час? Не беше нещо, което исках да бъде широко известно. Полицията общо взето недолюбва хора, които са плътно обвързани с чудовищата.

Полицаят ни гледаше търпеливо. Поклатих глава.

— Всичко е наред. Просто става късно. Ще попитате ли сержант Стор дали вече мога да си ида вкъщи?

— Как се казвате?

— Анита Блейк.

— Домашният съживител на Стор?

Въздъгнах.

— Аха, същата Анита Блейк.

— Ще попитам... — униформеният позяпа трима ни още малко и попита Ричард: — Да имате нещо да допълните?

— Не.

Полицаят кимна.

— Добре, но карайте по-тихо с онова, което не се случва.

— Разбира се. Винаги се радвам да съм от помощ на полицията!
— заяви Жан-Клод.

Униформеният кимна и се прибра в кабинета. Останахме на колене в коридора. Превръщачът продължаваше да спи. Дишането му бе тих звук, който не толкова запълваше тишината, колкото я подчертаваше. Ричард стоеше неподвижен, втренчил поглед във вампира. Внезапно осъзнах болезнено, че ние с Жан-Клод сме на броени сантиметри един от друг. Можех да усетя очертанията на тялото му като топлина по кожата си. Очите му се плъзнаха от лицето ми надолу по тялото ми. Все още носех само сутиен под разкопчаното яке.

Ръцете и гърдите ми настръхнаха. Зърната ми се втвърдиха, сякаш вампирът ги бе докоснал. Стомахът ми се сви от глад, който нямаше нищо общо с кръв...

— Спри веднага!

— Нищо не правя, ma petite! Твоето собствено желание докосва кожата ти, не моето.

Преглътнах и отклоних очи от вампира. Добре, копнеех за него. Страхотно, чудесно, това нямаше никакво значение. Да-а, бе. Дръпнах се назад, опрях гръб в стената и избягвах да гледам към Жан-Клод, когато казах:

— Дойдох тази вечер за информация, не да си играя на цунигуни с Господаря на града.

Ричард просто си седеше и пресрещна погледа ми. Не изглеждаше притеснен, само заинтригуван, сякаш не знаеше точно какво съм аз. Не беше недружелюбен поглед.

— Цуни-гуни... — каза Жан-Клод. Нямаше нужда да го поглеждам, за да чуя усмивката в гласа му.

— Знаеш какво имам предвид.

— Никога не бях чувал да го наричат по този начин.

— Стига вече!

— Какво?

Стрелнах го с гневен поглед, но в очите му видях само смях. Лека усмивка разтвори устните му. Изглеждаше ужасно човешки.

— Какво искаше да обсъдим, *ma petite*? Сигурно е нещо много важно, за да те накара да дойдеш доброволно.

Потърсих в изражението му подигравка, гняв каквото и да е, но лицето му бе гладко и приятно като на мраморна статуя. Усмивката, блесналото веселие в очите му... всичко бе като маска. Нямаше как да позная какво се крие отдолу. Не бях сигурна дори и дали искам да науча.

Поех си дълбоко дъх и издишах бавно през устата.

— Добре. Къде беше снощи? — погледнах го в лицето в опит да доловя някаква промяна в изражението.

— Тук — отвърна той.

— Цялата нощ?

Той се усмихна:

— Да.

— Можеш ли да го докажеш?

Усмивката му се разшири:

— Трябва ли?

— Може би — отвърнах.

Жан-Клод поклати глава.

— Лукавство и то от теб, *ma petite*! Не ти подхожда! Толкова по въпроса за хитроумното измъкване на информация от Господаря.

— Сигурен ли си, че искаш това да се обсъжда публично?

— Ричард ли имаш предвид?

— Да.

— Ние с Ричард нямаме тайни един от друг, *ma petite*. Той е моите човешки ръце и очи, след като ти отказваш.

— Това пък какво значи? Мислех, че можеш да имаш само един човешки слуга в даден момент!

— Значи го признаваш... — в гласа му се долавяше стаен триумф.

— Това не е игра, Жан-Клод. Тази нощ умряха хора.

— Повярвай ми, та petite, за мен дали ще поемеш последните два белега и ще станеш мой слуга не само на думи не е игра!

— Снощи имаше убийство — казах. Може би, ако се концентрирах само върху престъплението, върху работата си, можех да избегна словесните капани.

— И? — подкани ме вампирът.

— Вампирска жертва.

— Аха — вдигна вежди той, — моето участие става ясно!

— Радвам се, че го намираш забавно! — заявих.

— Да умреш от вампирско ухапване е само временно смъртоносно, та petite. Почакай до третата нощ, когато жертвата се вдигне, след това я разпитай... — смехът в погледа му угасна. — Има ли нещо, което не ми казваш?

— Измерих поне пет различни радиуса по жертвата.

Нещо просветна в очите му. Не бях сигурна какво, но поне бе истинска емоция. Изненада, страх, вина?

Нещо.

— Значи търсиш полудял вампир повелител.

— Аха. Да познаваш някой?

Жан-Клод се разсмя. Цялото му лице засия изотвътре, сякаш някой бе запалил свещ под кожата му. За една прелестна секунда бе толкова красив, че ме заболя сърцето. Но не красотата ме караше да искам да го докосна. Спомних си бенгалския тигър в зоопарка, който видях веднъж. Беше голям, можеше да го яхнеш като пони. Козината му бе в оранжево, черно, кремаво, бяло като мляко... Очите му бяха златни. Имаше тежки лапи, по-широки от разтворената ми длан и обикаляше, обикаляше напред-назад, напред-назад, чак си бе изкопал пътека в пръстта. Някакъв гений бе поставил решетъчната стена толкова близо до оградата, която сдържаше тълпата, че можех да посегна и да докосна тигъра с лекота. Трябваше да свия ръце в юмруци и да ги пхна в джобовете си, за да се сдържа да не посегна през решетките и да погала тигъра. Бях толкова близо, а той беше тъй красив, тъй див, тъй... съблазнителен. Притиснах колене към гърдите си и ги стиснах здраво. Тигърът щеше да ми отхапе ръката, но малка частица от мен съжаляваше, че не съм посегнала през решетките. Гледах лицето на Жан-Клод, усещах смеха му като кадифе, минаващо

по гърба ми. Дали част от мен винаги щеше да се чуди какво би било просто да се съглася? Вероятно. Но щях да го преживея.

Той се взираше в мен, а смехът в очите му гаснеше като последните слънчеви лъчи, изчезващи от небето.

— Какво си мислиш, *ma petite*?

— Не можеш ли да ми четеш мислите? — попитах.

— Знаеш, че не мога.

— Не знам нищо за теб, Жан-Клод, нито една проклета подробност.

— Знаеш повече за мен от всеки друг в този град.

— Включително от Ясмийн?

Той сведе очи, почти притеснен.

— Ние сме много стари приятели.

— Колко стари?

Той срещна погледа ми с празно и безизразно лице.

— Достатъчно стари.

— Това не е отговор — казах.

— Не — съгласи се Жан-Клод, — това е нахлуване в лично пространство.

Така значи, нямаше да отговори на въпроса ми; какво друго оставаше?

— Да има и други вампири повелители в града освен теб, Малкълм и Ясмийн?

Той поклати глава.

— Не и доколкото знам.

Намръщих се.

— Това пък какво трябва да значи?

— Точно каквото казах.

— Ти си Господар на града. Не се ли предполага да знаеш?

— Положението е малко неуредено, *ma petite*.

— Я ми обясни.

Вампирът сви рамене и дори в окървавената риза жестът изглеждаше красив.

— По принцип като Господар на града всички други, нисшестоящи вампири повелители, следва да поискат разрешението ми да отседнат в Сейнт Луис, но... той сви рамене отново, — има и

такива, които смятат, че не съм достатъчно силен да се задържа на власт.

— Предизвиквали са те?

— Да речем само, че очаквам да ме предизвикат.

— Защо? — попитах.

— Другите господари се страхуваха от Николаос — обясни вампирът.

— А от теб не се боят... — не го казах като въпрос.

— За нещастие, не.

— Защо не?

— Не се впечатляват така лесно като теб, *ma petite*.

Понечих да кажа, че не съм впечатлена, но не беше вярно. Жан-Клод можеше да надуши, когато лъжа, защо да си давам труд?

— Значи в града може да има и друг повелител, без ти да знаеш?

— Да.

— Няма ли един вид да се усетите един друг?

— Може би да, може би не...

— Благодаря, че ми изясни въпроса.

Жан-Клод потри челото си с пръсти, сякаш имаше главоболие. Вампирите страдат ли от главоболие?

— Не мога да ти кажа това, което не знам.

— А дали... — потърсих подходяща дума и не можах да намеря, — дали по-простосмъртните вампири биха могли да убият някого без твое разрешение?

— Простосмъртни?

— Просто отговори на проклетия въпрос!

— Да, биха могли.

— Възможно ли е пет вампира да тръгнат на лов в глутница без повелител за водач?

Жан-Клод се усмихна:

— Много мил подбор на термини, *ma petite* и отговорът е „не“. Ние сме ловци-единаци, поне когато имаме избор.

Кимнах.

— Значи зад това стоите или ти, или Малкълм, или Ясмийн, или някой загадъчен повелител.

— Не и Ясмийн. Не е достатъчно силна.

— Добре, значи ти, Малкълм или загадъчен повелител.

— Наистина ли смяташ, че съм откачил? — Вампирът ми се усмихна, но в погледа му се четеше сериозност. Дали за него имаше значение какво си мисля? Надявах се, че не.

— Нямам, представа.

— Би се изправила пред мен, ако смяташ, че съм полудял? Колко смело от твоя страна.

— Ако не ти харесва отговорът, не трябва да задаваш въпроса — казах.

— Много вярно.

Вратата на кабинета се отвори и се появи Долф с тефтерче в ръка.

— Можеш да се прибиращ, Анита. Аз ще проверя показанията с теб утре.

Кимнах.

— Благодаря!

— Хе, нали знам къде живееш — сержантът се ухили.

Отвърнах на усмивката му и се изправих:

— Благодаря, Долф!

Жан-Клод стана на крака с едно плавно движение, сякаш бе кукла, дърпана от невидими конци. Ричард се надигна по-бавно, използвайки стената за опора, сякаш се бе схванал. Изправен, беше по-висок от вампира с поне три пръста. Което значеше, че е около метър и осемдесет и три. Почти над ръста, който ми е по вкуса, но никой не ми търсеше мнението.

— Може ли да поговорим още малко, Жан-Клод? — попита Долф.

Господаря на града отвърна:

— Разбира се, полицай! — и прекоси коридора. В движенията му се забелязваше скованост. Вампирите получават ли синини? Дали е бил ранен по време на битката? Имаше ли значение? Не, не, нямаше. В определен смисъл той беше прав: ако беше човек, пък макар и такъв егоистичен кучи син, можеха да се отворят известни възможности. Не съм предубедена, но Бог да ми е на помощ, човекът поне трябва да бъде жив! Ходещите трупове, колкото и сладки да са, просто не са за моята филийка.

Долф отвори вратата пред Жан-Клод. Погледна към нас.

— Вие също сте свободен да си вървите, господин Зийман.

— А приятелят ми Стивън?
Детективът стрелна с поглед спящия превръщан.
— Отведете го у дома. Нека си отспи. С него ще поговоря утре...
— той погледна часовника си. — Тоест, по-късно днес.
— Ще предам на Стивън, когато се събуди.
Долф кимна и затвори вратата. Останахме сами в бръмчащата тишина в коридора. Разбира се, може и просто ушите ми да бръмчаха.
— Сега какво? — попита Ричард.
— Отиваме си вкъщи — казах аз.
— Рашида ме караше. Намръщих се:
— Кой?
— Другата превръщачка — онази, чиято ръка беше откъсната.
Кимнах.
— Ами вземи колата на Стивън.
— Рашида ни возеше и двамата.
Поклатих глава:
— Значи си в безизходица.
— Така изглежда.
— Можеш да викнеш такси — предложих.
— Нямам пари... — Ричард почти се усмихна.
— Добре, ще те закарам до вас.
— Ами Стивън?
— И него — съгласих се. Усмихвах се и не знаех защо, но беше по-добре, отколкото да плача.
— Дори не знаеш къде живея. Може да съм от Канзас Сити.
— Ако става дума за десетчасово шофиране, зарязвам те незабавно — заявих. — Но ако е разумно дълго, ще те откарам.
— Мерамец Хайтс разумно ли е?
— Определено.
— Добре, нека си взема останалите дрехи — помоли Ричард.
— Изглеждаш ми съвсем прилично облечен — отсякох.
— Някъде наоколо трябва да имам и палто.
— Ще те чакам тук! — съгласих се.
— Ще наглеждаш ли Стивън? — попита учителят и в очите му проблесна нещо като страх.
— От какво се боиш? — попитах.

— От самолети, пистолети, големи хищници и вампири повелители.

— Две от четирите ме плашат и мен — признах.

— Ще ида да си взема палтото.

Настаних се до спящия върколак.

— Ще те чакаме.

— Ще побързам! — Ричард се усмихна. Имаше много приятна усмивка.

Върна се, понесъл дълго черно палто. Изглеждаше ми от истинска кожа. Развяваше се като криле около голите му гърди. Хареса ми как кожата обрамчва гръдния му кош. Той закопча палтото и върза здраво кожения колан. Черната кожа си подхождаше с дългата коса и хубавото лице; сивият анцуг и маратонките не. Ричард коленичи и вдигна Стивън на ръце, след това се изправи. Кожата изпука, когато бицепсите му се издуха. Върколакът беше с моя ръст и вероятно тежеше около десетина килограма повече от мен. Дребничък беше. Ричард го носеше, сякаш изобщо не го усеща.

— Леле, леле, бабо, какви силни ръце имаш!

— Моята реплика каква е — „За да те прегръщам по-добре“? — Той ме погледна спокойно.

Усетих, че се изчервявам. Нямах намерение да флиртувам, не и преднамерено.

— Искаш ли да те возя или не? — казах го сурово, ядосана, задето се притеснявам.

— Искам — съгласи се Ричард кротко.

— Тогава забрави сарказма.

— Не се държах саркастично.

Втренчих се в него. Очите му бяха идеално кафяви — като шоколад. Не знаех какво да кажа, така че просто си затворих устата. Това е тактика, която май използвам твърде често.

Обърнах се и тръгнах напред, ровейки за ключовете на колата в движение. Ричард ме последва. Стивън се притискаше към гърдите му, придърпвайки по-плътно одеялото насън.

— Колата ти много ли е далеч?

— На няколко пресечки, защо?

— Стивън не е облечен за студено.

Намръщих се:

— Какво, искаш от мен да докарам колата дотук, за да те взема?

— Би било много мило — съгласи се Ричард.

Отворих уста да възразя, после я затворих. Тънкото одеяло не ставаше за нищо, а някои от раните си Стивън бе получил, докато ми спасяваше живота. Можех да покарам пресечка-две повече.

Задоволих се да промърморя под нос:

— Не мога да повярвам, че си играя на такси от врата до врата за един върколак!

Ричард или не ме чу, или предпочете да пропусне коментара ми. Умен, хубав, гимназиален учител, с диплома по свръхестествена биология... какво повече можех да искам? Дайте ми минутка и ще се сетя за още нещо.

9.

Колата се носеше през мрака в тунел от светлина, който създаваше сама. Октомврийската нощ се затваряше зад стоповете като врата.

Стявън спеше на задната седалка на моята „Нова“. Ричард седеше на мястото до шофьора, полуобърнат в хватката на колана, за да ме гледа. Беше просто любезност да гледаш към някого, когато си говориш с него. Но аз усещах недостатъците, защото се налагаше да гледам към пътя. А той само ме зяпаше.

— Какво правиш в свободното си време? — попита Ричард.

Поклатих глава:

— Нямам свободно време.

— Хобита?

— Мисля, че и такива нямам.

— Е, все нещо трябва да правиш, освен да стреляш по главите на големи змии! — възрази той.

Усмихнах се и го стрелнах с поглед. Беше се навел към мен, доколкото му позволяваше коланът. Усмиваше се, но в очите му и в позата имаше нещо, което подсказваше, че е сериозен. Интересуваше се от това, което щях да кажа.

— Аз съм съживителка — обясних.

Ричард силете пръсти, опрял левия си лакът на облегалката на седалката.

— Добре, когато не съживяваш мъртъвци, какво правиш?

— Работя върху свръхестествени престъпления заедно с полицията, най-вече убийства.

— И? — подкани ме той.

— И екзекутирам полудели вампири.

— И?

— И стига ми толкова.

Погледнах го отново. В мрака не виждах очите му, бяха прекалено тъмни на цвят, но усещах погледа му. Вероятно си

въобразявах. Аха. Твърде дълго се навъртах около Жан-Клод. Миризмата на коженото палто на Ричард се смесваше със слабото ухание на одеколона му. Нещо скъпо и сладко. Много добре си подхождаше с аромата на кожата.

— Работя. Тренирам. Излизам с приятели... — свих рамене. — А ти какво правиш, когато не преподаваш?

— Гмуркам се с акваланг, занимавам се с пещернячество, гледам птици, увеличавам се по градинарство и астрономия... — усмивката му бе като бледа белота в море от мрак.

— Сигурно имаш много повече свободно време от мен.

— Всъщност учителят винаги има повече домашни от учениците — уточни Ричард.

— Съжалявам да го чуя.

Той сви рамене, палтото изпука и зашушна по голата му плът отдолу. Хубавата кожа винаги се движи така, сякаш е още жива.

— Гледаш ли телевизия? — попита Ричард.

— Телевизорът ми се счупи преди две години и така и не си купих нов.

— Е, все някак се забавляваш!

Замислих се.

— Събирам пингвини-игралки — и в мига, когато го казах, съжалих за признанието си.

Ричард ми се ухили.

— Е, имаме някакъв напредък значи. Екзекуторката колекционира плюшени игралки. Харесва ми.

— Радвам се да го чуя — дори според мен самата прозвучах твърде намусено.

— Какво има? — попита той.

— Не ме бива много по празните приказки — признах.

— Добре се справяш.

Не, не се справях, но не бях сигурна как точно да го обясня. Не обичам да говоря за себе си пред непознати. Особено пред непознати, обвързани с Жан-Клод.

— Какво искаш от мен? — попитах.

— Просто да минава времето.

— Не, не е това... — Дългата му до раменете коса бе паднала около лицето. Той беше по-висок и по-едър, но силуетът му ми бе

познат. В сенчестия сумрак приличаше на Филип. А Филип бе единственият друг човек, когото някога бях виждала с чудовищата.

Филип увисва на веригите. Кръвта се лее от гърдите му като яркочервен поток. Плиска на пода като дъжд. Факлите осветяват влажния му гръбначен стълб. Някой му е разкъсал гърлото.

Облягам се на стената, сякаш някой ме е ударил. Не мога да си поема въздух. Някой продължава да повтаря:

— О, Боже, о, Боже! — отново и отново. Аз. Слизам по стъпалата, притиснала гръб към стената. Не мога да откъсна поглед от него. Не мога да отклоня очи. Не мога да дишам. Не мога да заплача.

Светлината на факлите се отразява в очите му, предизвиквайки илюзия за движение. В корема ми се надига писък и се излива през гърлото ми:

— Филип!

Нещо студено ме докосна по гърба. Седях в колата си с призрака на гузната съвест. Не беше моя вината, че Филип умря. Определено не го бях убила аз, но... но още се чувствах виновна. Някой трябваше да го спаси и след като бях последната с възможност да го сторя, това трябваше да съм аз. Вината е извънредно популярно чувство.

— Какво искаш от мен, Ричард? — попитах.

— Нищо не искам — отстъпи спътникът ми.

— Лъжите са грозно нещо, Ричард!

— Какво те кара да мислиш, че лъжа?

— Добре подострените инстинкти — предположих.

— Наистина ли е минало толкова много време, откакто за последно някой мъж се е опитал да води любезен разговор с теб?

Понечих да го погледна, но се отказах. Да, много време беше минало.

— Последният, който флиртуваше с мен, бе убит. Това кара момичетата да са по-внимателни.

Ричард помълча малко.

— Благодаря за честността, но все пак ми се ще да знам повече за теб.

— Защо?

— А защо не?

Хвана ме неподготвена.

— Откъде да знам, че Жан-Клод не ти е наредил да се сприятелиш с мен?

— Че защо му е? Свих рамене.

— Добре, нека започнем отначало. Представи си, че сме се запознали във фитнеса... — предложи Ричард.

— Във фитнеса? — смръщих се.

Той се ухили:

— Точно така. Решил съм, че изглеждаш страхотно по трико.

— Анцуг — уточних.

Учителят кимна:

— Изглеждаш сладка по анцуг.

— Предпочитам да изглеждам страхотно.

— Ако успея да те облека по трико, ще изглеждаш страхотно, анцугът получава само „сладко“.

— Добре, честно е.

— Та, говорим си за глупости и те поканвам на среща.

Погледнах Ричард:

— На среща ли ме каниш?

— Да, именно.

Поклатих глава и се обърнах към пътя.

— Не мисля, че е добра идея.

— Защо не? — поинтересува се той.

— Казах ти вече.

— Само защото някой си бил убит не значи, че всеки един ще загине.

Стиснах волана достатъчно здраво да ме заболят пръстите.

— Бях на осем, когато почина майка ми. Баща ми се ожени повторно, когато бях на десет... — поклатих глава. — Хората изчезват и не се връщат.

— Звучи зловещо — призна Ричард с нисък мек глас.

Не знам какво ме накара да го кажа. По принцип не споменавам майка си пред непознати или пред когото и да било, ако става на въпрос.

— Зловещо... — повторих тихичко. — Не знаеш колко си прав!

— Ако никога не допуснеш човек близо до себе си, няма да те наранят, така ли?

— Във възрастовата група от двадесет и една до тридесет има много малко наистина свестни мъже — уточних.

Ричард се усмихна.

— Признавам ти го. Хубавите, интелигентни и независими жени също не са в голямо изобилие.

— Стига с комплиментите, ще се изчервя!

— Не ми приличаш на човек, който се изчервява лесно!

Представих си гледката отпреди малко. Ричард Зийман гол до леглото, мъчещ се да навлече анцуга. Тогава не се бях притеснила. Сетих се за случката едва сега, когато той бе тъй близо и присъствието му изпълваше колата. Топла вълна пропълзя по лицето ми. Изчервих се в тъмното, доволна, че никой не може да ме види. Не исках да знае, че си мисля как е изглеждал без дрехи. Обикновено не го правя. Разбира се, обикновено не виждам мъжете, както майка ги е родила, преди изобщо да съм излизала на среща с тях. Като се замисля, не съм виждала мъже голи и по време на среща.

— Така, ти си във фитнеса, пиеш плодов сок и те каня на среща.

Втрених се упорито в пътя. Продължавах да си представям гладката линия на бедрото и по-долните му части. Бях се притеснила, но колкото повече се опитвах да не мисля за това, толкова по-ясен ставаше образът.

— На кино и ресторант? — поинтересувах се.

— Не — отвърна Ричард. — Нещо уникално. Пещернячество.

— Имаш намерение да пълзим из пещера на първата си среща?

— Била ли си някога в пещера?

— Веднъж.

— Хареса ли ти?

— Тогава се промъквахме в тила на лошите типове. Не мисля, че съм се наслаждавала кой знае колко.

— Значи трябва да опиташ отново. Ходя по пещерите поне два пъти месечно. Налага се да носиш най-старите си дрехи и е наистина мръсно занятие, но никой не ти забранява да играеш в калта.

— Кал? — изумих се аз.

— Твърде мръсно за теб, така ли?

— Бях лаборант в колежа, няма твърде мръсни неща за мен.

— Е, поне можеш да кажеш, че си използваш дипломата в работата!

Засмях се.

— Вярно си е.

— Аз също я използвам, но се захванах да обучавам дребосъците.

— Харесва ли ти да си учител?

— Много — каза го с такава топлота и възбуда, каквато не се чува често, когато хората говорят за професията си.

— И аз си харесвам работата.

— Дори когато те принуждава да играеш с вампири и зомбита?

Кимнах.

— Аха.

— Та, пием си сока в бара и току-що съм те поканил на среща. Какво ще кажеш?

— Ще откажа.

— Защо?

— Не знам.

— Много си подозрителна.

— Винаги — съгласих се.

— Никога да не поемаш рискове е най-лошият провал, Анита.

— Да не ходя по срещи е въпрос на избор, не на провал — започвах да навлизам в защитна позиция.

— Кажи, че ще дойдеш с мен на пещера този уикенд! — Коженото палто изпука и помръдна, когато Ричард се опита да се приближи до мен повече, отколкото позволяваше коланът на седалката. Можеше да се пресегне и да ме докосне. Част от мен копнееше за това, което бе доста притеснително само по себе си.

Понечих да кажа „не“, после осъзнах, че искам да кажа „да“. Което беше глупаво. Но ми беше приятно да седя в тъмното сред аромата на кожа и одеколон. Наречете го химия, страст от пръв поглед, все тая. Харесвах Ричард. Той ми беше щракнал копчето. Много време бе минало, откакто си бях харесвала някого.

Жан-Клод не се броеше. Не бях сигурна защо, но той не влизаше в сметката. Може би имаше нещо общо с това, че е мъртвец.

— Добре. Ще дойда с теб. Кога и къде?

— Страхотно. Ще се видим пред къщата ми, да речем, в десет в събота.

— Десет сутринта? — попитах.

— Не ставаш рано, така ли?

— Не много често.

— Трябва да започнем отрано, иначе няма да стигнем до края на пещерата за един ден.

— Какво да облека?

— Най-старите си дрехи. Аз ще нося гащеризон върху джинсите.

— Имам гащеризони... — не споменах, че използвам моите, за да си пазя дрехите от кръвта. Калта ми звучеше далеч по-привлекателно.

— Страхотно. Ще донеса остатък от оборудването, което ще ни трябва.

— Че колко оборудване още ми е нужно?

— Твърда каска, фенерче и може би наколенки.

— Звучи ми като страхотна първа среща — обобщих.

— О, ще бъде страхотно — обеща Ричард. Каза го тихо, с нисък глас и някак по-интимно, а не сякаш просто си седяхме в колата. Не беше магическият глас на Жан-Клод, но какво тогава? Внезапно посочи една пресечка: — Завий тук. Третата къща отдясно.

Вкарах колата в къса, сенчеста алея. Къщата беше отчасти украсена с декоративни тухли и отчасти боядисана в някакъв светъл цвят. Беше трудно да се отгатне какъв в тъмното. Нямаше улични лампи, които да подпомогнат зрението. Човек забравя колко е тъмна нощта без електрическо осветление.

Ричард разкопча колана си и отвори вратата.

— Благодаря, че ни докара!

— Трябва ли ти помощ, за да го внесеш? — хванах бравата на своята врата.

— Не, ще се справя. Все пак благодаря.

— Няма за какво.

Ричард се втренчи в мен.

— Да не би да сбърках нещо?

— Още не — отвърнах.

Той се усмихна, бърз проблясък в мрака.

— Добре! — отключи задната врата зад себе си и излезе от колата. Наведе се и вдигна Стивън, притиснал здраво одеялото, за да не падне. Вдигна спящия върколак по-скоро с крака, отколкото с гърба си — на това те научава вдигането на тежести. Човешкото тяло се вдига

много по-трудно дори от щанга. То просто не е така добре балансирано около центъра на тежестта си.

Ричард затвори вратата на колата с бедро. Тя изщрака и аз разкопчах колана си, за да мога да заключа. Новият ми познат ме наблюдаваше през все още отворената предна врата откъм пътника. Гласът му заглуши ръмженето на двигателя:

— Затваряш навън чудовищата?

— Човек никога не знае — съгласих се.

Той кимна:

— Така си е...

В начина, по който го каза, имаше нещо — тъга, копнеж, изгубена невинност... Беше ми приятно да поговоря с друг човек, който разбира. Долф и Зербровски разбираха насилието и близостта на смъртта, но не разбираха чудовищата.

Затворих вратата и се наместих отново зад волана. Закопчах колана и включих колата на скорост. Фаровете осветиха Ричард, косата на Стивън беше като златен проблясък в обятията му. Ричард все още ме наблюдаваше. Оставих го в тъмното пред дома му, насаме с песните на есенните щурци.

10.

Паркирах пред блока си малко след два сутринта. Планирах да се озова в леглото много по-рано. Новият кръстообразен белег пареше като прояден от киселина. Целият гръден кош ме болеше. Ребрата и стомахът ми бяха натъртени и сковани. Включих лампичката в купето и разкопчах коженото яке. На жълтата светлина синините изглеждаха като цветя по кожата ми. Цяла минута не можах да се сетя как съм пострадала; след това си спомних смазващата тежест на пълзящата по мен змия. Исусе. Имах късмет, че съм се отървала само със синини, а не с потрошени ребра.

Изключих лампичката и се закопчах догоре. Презраменният кобур протриваше кожата ми, но изгарянето болеше толкова повече от синините и пришките, че те изглеждаха незначителен проблем. Хубавото изгаряне те кара да забравиш за всичко друго.

Крушката, която обикновено гореше на стълбите, бе изгаснала. Не за първи път. Сутринта би трябвало да се обадя на домоуправителя и да докладвам за повредата. Ако не съобщиш, няма и да я оправят.

Изкачих три стъпала, преди да видя мъжа. Седеше на горната площадка и ме чакаше. Късата му руса коса изглеждаше почти бяла в мрака. Бе положил ръце на коленете си, с дланите нагоре, за да се вижда, че не носи оръжие. Е, че няма оръжие в ръцете си. Едуард винаги има оръжие, освен ако някой не му го е взел. Като се замисля, същото се отнасяше и за мен.

— Отдавна не сме се виждали, Едуард!

— Три месеца — каза той. — Достатъчно да зарасне напълно счупеното ми рамо.

Кимнах:

— На мен ми махнаха шевовете преди около два месеца.

Гостът ми вдигна глава, без да помръдне от стъпалата.

— Какво искаш, Едуард?

— Не може ли да съм дошъл просто да те видя? Той ми се присмиваше тихичко.

— Два сутринта е, да му се не види. По-добре да не си дошъл ей-тъй на.

— Предпочиташ да съм по работа? — каза го тихо, но звучно.

Поклатих глава.

— Не, не...

Нямам ни капка желание да съм „работа“ за Едуард. Той специализира убийства на ликантропи, вампири и всичко, което някога е било човек, но вече не е. Писна му да убива хора. Твърде лесно се оказа.

— Та, по работа ли е? — казах го спокойно, без да трепна. Точка за мен. Можех да извадя браунинга, но ако изобщо някога тръгнем да се целим един в друг, той ще ме убие. Приятелството с Едуард е като дружба с питомен леопард. Можеш да го галиш и той като че ли да те харесва, но знаеш със сигурност, че огладнее ли достатъчно или ако се ядоса както трябва, ще те ликвидира. Ще те убие и ще изгълта плътта от костите ти.

— Тази вечер съм дошъл само за информация, Анита, няма проблем.

— Каква информация по-точно? — попитах.

Той се усмихна отново. Добричкият стар Едуардчо.

Да-а, бе.

— Защо не влезем да си поговорим? Тук направо се смръзнах! — предложи гостът ми.

— Последния път, когато беше наминал като че ли не ти трябваше покана, за да нахлуеш в дома ми!

— Сменила си ключалките.

Ухилих се.

— Не си успял да си отвориш, хаха! — Наистина бях доволна.

Той сви рамене, може би заради мрака, но ако не беше Едуард, щях да предположа, че е притеснен.

— Ключарят ми каза, че била взломоустойчива — допълних.

— Не съм си взел тарана под мишница — призна русият убиец.

— О, влизай, ще направя кафе! — заобиколих го.

Едуард се изправи и ме последва. Обърнах му гръб без притеснение. Той може и да ме застреля някой ден, но няма да ме гръмне изотзад, след като ми каже, че е дошъл просто да поговорим. Може да не е човек на честта, но си има правила. Ако планира да ме

убие, ще ми го съобщи. Ще ми каже колко са му платили работодателите, за да се отърват от мен. Ще гледа как страхът кипва в очите ми...

Аха, Едуард си има правила. Просто са по-малко от тези на повечето хора. Но никога не е нарушавал правило, никога не е предавал собственото си изкривено чувство за чест. Ако е казал, че тази нощ съм в безопасност, значи го е имал предвид. Щеше да е приятно разнообразие и Жан-Клод да си има правила.

В коридора цареше посреднощна, председмична, ще-си-спим-до-утре тишина. Живеещите ми през деня съседи хъркаха безгрижно по леглата. Отключих новите брави на вратата си и подканих Едуард навътре.

— Нова мода ли следваш, а? — попита той.

— Какво?

— Къде ти е блузата?

— О! — Божке, колко учтива и остроумна съм. Не знаех какво да кажа или, по-скоро, колко да разкрия.

— Пак си играла с вампири — уточни Едуард.

— Какво те кара да мислиш така? — попитах.

— Кръстообразният белег на, тъъ, гърдите ти.

О, това ли. Ясно. Разтворих ципа на якето и го метнах на облегалката на дивана. Стоях си по сутиен и презраменен кобур и пресрещнах погледа на госта си, без да се изчервя. Голяма точка за мен. Свалих колана и махнах кобура, след това го взех с мен в кухнята. Оставих пистолета, все още в убежището му, на плота и извадих от фризера кафе на зърна, все още само по сутиен и джинси. Пред който и да е друг мъж — жив или мъртъв — бих се притеснила, но не и пред Едуард. Помежду ни никога не е имало сексуално напрежение. Може да се застреляме някой хубав ден, но никога няма да спим заедно. Той се интересуваше повече от пряното изгаряне, отколкото от гърдите ми.

— Как стана? — попита.

Смлях кафето в малката електрическа машинка за подправки, която бях купила точно за тази цел. Самият аромат на пряно кафе ме накара да се почувствам по-добре. Сложих филтър в моя „Господин Кафе“, сипах кафето, налях вода и натиснах копчето. Горедолу това е сложността, до която се простират готварските ми умения.

— Ще си донеса една блузка — казах.

— Изгарянето няма да понесе допир — възрази Едуард.

— Няма да я закопчавам значи.

— Ще ми кажеш ли как си се изгорила?

— Да — взех си пистолета и отидох до спалнята. В дъното на гардероба си имам риза с дълги ръкави, която навремето е била пурпурна, но вече бе избеляла до светлолилаво. Беше мъжка, официална риза и ми стигаше почти до коленете, но ми беше удобна. Навих ръкавите до лактите си и я закопчах до половината. Оставих я отворена над изгарянето. Погледнах се в огледалото и открих, че повечето ми интимни части са прикрити. Идеално.

Поколебах се, но накрая поставих браунинга „Хай-Пауър“ в кобура на таблата на леглото. Нямах да се бием тази вечер с Едуард, а ако нещо минеше през вратата с новите ключалки, първо трябваше да се справи с госта ми. Чувствах се що-годе в безопасност.

Едуард седеше на дивана, вдигнал крака и праметнал глезени един върху друг. Беше се отпуснал назад така, че раменете му опираха в подлакътника.

— Чувствай се като у дома си — казах.

Той само се усмихна.

— Ще ми разкажеш ли за вампирите?

— Да, но имам проблем да реша колко точно да ти кажа.

Усмивката му се разшири.

— Естествено!

Подредих две чаши, захарница и истинска сметана от хладилника. Кафето църцореше в малката стъклена кана. Ароматът бе наситен, топъл и достатъчно гъст да си го увиеш около пръстите.

— Как предпочиташ кафето?

— Направи го, както го правиш за себе си.

Погледнах през рамо към Едуард:

— Никакви претенции?

Той поклати глава, както я беше облегнал на подлакътника.

— Добре... — налях кафето в чашите, добавих по три лъжички захар и много сметана във всяка, разбърках и ги поставих и двете на плот.

— Няма ли да ми го донесеш?

— Кафе не се пие на бял диван — заявих.

— А! — Той се надигна с едно плавно движение, цял изтъкан от грация и енергия. Щеше да е много впечатляващо, ако не бях прекарала по-голямата част от нощта с вампири.

Седнахме един срещу друг. Очите на Едуард имат цвета на пролетно небе, онзи светлосин топъл оттенък, който все пак ти се струва студен. Лицето му бе симпатично, очите му — безизразни и следяха всяко мое движение.

Разказах му за Ясмийн и Маргьорит. Пропуснах Жан-Клод, вампирското убийство и гигантската кобра, Стивън Върколака и Рич Зийман. Което означаваше, че разказът бе доста кратък.

Когато завърших, Едуард си седеше, отпиваше от кафето си и ме зяпаше.

И аз отпих от кафето и го зяпнах.

— Това обяснява изгарянето — каза той.

— Отлично — съгласих се.

— Но пропусна доста нещо.

— Откъде знаеш?

— Ами, следях те.

Втренчих се в него, задавяйки се с кафето. Когато успях да заговоря, без да кашлям, попитах:

— Какво си правил?

— Следях те — отвърна Едуард. Все още ме гледаше безизразно с приятна усмивка.

— Защо?

— Наеха ме да убия Господаря на града.

— Това беше преди три месеца.

— Николаос е мъртва, но новият Господар не е.

— Не ти уби Николаос — възразих, — а аз.

— Искаш ли половината хонорар?

Поклатих глава.

— Тогава от какво се оплакваш? Счупиха ми ръката, докато ти помагах да я убиеш!

— А на мен ми сложиха четиринайсет шева, плюс, че и двамата ни хапаха вампири — допълних аз.

— И се пречиствахме със светена вода — съгласи се Едуард.

— Която гори като киселина — уточних аз.

Той кимна и отпи от кафето си. Имаше нещо в очите му — нещо течно и опасно. Изражението му не се промени, кълна се, но внезапно не ми бе по силите да посрещна погледа му.

— Защо си ме следил, Едуард?

— Казаха ми, че ще се срещнеш с новия Господар тази нощ.

— Кой ти каза това?

Той поклати глава, непоклатимата усмивка цъфтеше на устните му.

— Бях в „Циркът“ тази вечер, Анита. Видях с кого беше. Игра си с вампирите, после си отиде у дома, значи някой от тях е бил Господаря.

Постарах се да запазя изражението си безизразно, твърде безизразно, така че усилието си пролича, но не и паниката. Едуард ме бе следил, а аз не знаех. Той познаваше всички вампири, с които съм се виждала тази нощ. Списъкът не беше кой знае колко дълъг. Той го беше изчислил.

— Чакай малко — казах. — Ти си ме оставил да се изправя срещу змията, без да ми помогнеш?

— Дойдох след като публиката избяга. Всичко беше почти свършило по времето, когато надникнах в шатрата.

Допих кафето и се опитах да измисля как да се измъкна от тази каша. Той имаше договор за убийството на Господаря, а аз го бях отвела право при него. Бях предала Жан-Клод. Защо това ме притесняваше?

Едуард ме гледаше така, сякаш искаше да запомни всяка пора по лицето ми. Чакаше изражението ми да ме издаде. Постарах се да изглеждам непоклатима и загадъчна. Той се усмихна с онази негова искрена, глътни-канарче усмивка. Забавляваше се. Не и аз.

— Тази вечер се срещна само с четири вампира — Жан-Клод, онази екзотична чужденка, която сигурно е Ясмийн и двамата руси. Да знаеш как се казват?

Поклатих глава. Усмивката му се разшири.

— Щеше ли да ми кажеш, ако ги знаеше?

— Може би.

— Русите са без значение — заключи наемният убиец. — И двамата не са повелители.

Взирах се в него и се стараех лицето ми да остане безизразно, приятно, нащрек, празно. Празнотата не е сред най-добрите ми изразения, но може би ако се упражнявах достатъчно...

— Така че остават Жан-Клод и Ясмийн. Ясмийн е нова в града, така че сигурно е Жан-Клод.

— Наистина ли смяташ, че шибаният Господар на града ще се показва на открито просто ей така? — извадих на показ целия сарказъм, който можах да събера. Не съм най-добрата актриса на света, но може би можех да се науча.

Едуард се втренчи в мен.

— Жан-Клод е, нали?

— Жан-Клод няма достатъчно сила, та да удържи града. Знаеш го. Той е на колко — малко над двеста години? Не е достатъчно стар.

Убиецът се намръщи срещу мен. Добре.

— Не е и Ясмийн.

— Така е.

— Не си говорила с други вампири тази нощ, нали?

— Може и да си ме проследил до „Циркът“, Едуард, но не си подслушвал на вратата, когато се срещнах с Господаря. Не би могъл. Вампирите или превръщащите щяха да те чуят.

Той призна с кимване.

— Да, срещнах се с Господаря тази нощ, но той не е сред онези, които излязоха да се бият със змията.

— Господаря оставя хората си да си рискуват живота и не им помага? — Гостът ми пак се ухили.

— Господаря на Града не се нуждае от физическо присъствие, за да делегира силата си, знаеш го.

— Не — възрази Едуард, — не го знаех.

Свих рамене.

— Е, ако щеш вярвай.

Молах се да ми повярва.

Той се мръщеше.

— Обикновено не си толкова добра с лъжите.

— Не те лъжа — казах го спокойно, нормално и искрено. „Честност-за-нас“.

— Ако Жан-Клод наистина не е Господаря, знаеш ли кой е?

Въпросът беше капан. Не можех да отговоря с „да“ и на двете му части, но, мътните го взели, и бездруго лъжех, защо да спирам точно сега?

— Да, знам кой е.

— Кажи ми — настоя Едуард.

Поклатих глава.

— Господаря ще ме убие, ако разбере, че съм говорила с теб.

— Можем да го убием заедно, както сторихме с предишния. —
Каза го ужасяващо разумно.

Обмислих за кратко идеята. Представих си, че му казвам истината. „Хората преди всичко“ може и да не успееш да се забъркат с Господаря, но Едуард беше друго нещо. Можехме да го убием заедно, като отбор. Животът ми щеше значително да се опрости. Поклатих глава и въздъхнах. Мамка му.

— Не мога, Едуард.

— Не искаш — поправи ме той.

Кимнах:

— Не искам.

— Ако ти повярвам, Анита, това ще значи, че ми трябва името на Господаря. Ще значи, че ти си единственият човек, който знае кой е той... — Приятелската топлина изчезваше от лицето му като топящ се лед. Очите му бяха празни и безмилостни като зимно небе. У дома нямаше никой, на чийто здрав разум да се позова.

— Не искаш да си единственият човек, който знае името на Господаря, Анита!

Прав беше, не исках, но какво да кажа?

— Ако щеш го приеми, Едуард.

— Спести си много болка, Анита, кажи ми името.

Той ми вярваше. Мътните го взели! Сведох поглед и се втренчих в кафето си, за да не забележи триумфалния блясък в очите ми. Когато отново вдигнах поглед, вече се бях взела в ръце. Аз и Мерил Стрийп.

— Не се поддавам на заплахи, както знаеш.

Едуард кимна. Допи кафето си и постави чашата в средата на масата.

— Ще сторя това, което е нужно, за да изпълня задачата си.

— Никога не съм се съмнявала — казах.

Той хладнокръвно ме предупреждаваше, че ще ме измъчва до получаването на информация. Каза го почти със съжаление, но чувствата нямаше да го спрат. Едно от главните правила на Едуард е „Винаги довършвай започнатото“. Нямаше да допусне някаква си дреболия от рода на приятелството да съсипе идеалното му досие.

— Ти ми спаси живота, а аз спасих твоя — каза той. В случая обаче това нищо не значи. Наясно си, нали?

Кимнах:

— Да, знам.

— Добре... — Едуард се изправи. Аз също. Измерихме се с поглед. Той поклати глава. — Ще те намеря довечера и ще те питам отново!

— Не се оставям да ме тормозят, Едуард! — Най-сетне бях успяла да се ядосам малко. Той бе дошъл тук да моли за сведения, а сега ме заплашваше. Позволих на гнева ми да проличи. Нямах нужда от актьорско майсторство.

— Корава си, Анита, но не чак толкова! — Погледът на госта ми бе неутрален, но предпазлив — като на вълка, който веднъж бях видяла в Калифорния. Просто заобиколих едно дърво и ето ти го на срещу мен. Смразих се. Така и не бях разбрала какво значи „неутрален“, дотогава. На вълка изобщо не му пукаше дали ще ме нарани или не. Мой избор. Заплаши го и ще пръснат лайна чак до тавана. Дай му пространство да избяга и ще избяга. Но вълкът не го бе грижа; беше готов и за двата варианта. Аз бях онзи с пулса в гърлото, толкова стресната, че забравих да дишам. Затаих дъх и се почудих какво ли ще избере вълкът. Накрая побягна сред дърветата.

Тогава успях наново да си поема дъх и се върнах в лагера. Бях уплашена, стигаше ми да затворя клепачи и да видя светлосивите очи на вълка. Чудото да се взираш в едър хищник без решетки между вас. Беше прекрасно!

Сега се взирах в Едуард и знаех, че това също е прекрасно по свой собствен начин. Независимо дали разполагах със сведенията, които му трябваха или не, не бих му казала. Никой не ме тормозеше. Никой. Това беше едно от моите правила.

— Не искам да се налага да те убивам, Едуард!

Той се усмихна.

— Да ме убиеш, ти? — Присмиваше ми се.

— И още как! — заявих.

Смехът се изля в очите му, през устните, на лицето му, докато не остана да се взира в мен с неутралния си, хищен поглед.

Преглътнах и си спомних, че трябва да дишам бавно и леко. Той щеше да ме убие. Може би. А може би не.

— Господаря струва ли си някой от нас да умре? — попитах.

— Въпрос на принцип е — каза Едуард.

Кимнах:

— За мен също.

— Значи знаем какви са ни позициите.

— Аха.

Гостът ми тръгна към вратата. Последвах го и отключих, за да излезе. Той поспря на прага.

— Давам ти време до утре вечер, на здрачаване.

— Отговорът ми ще е същият.

— Знам — каза той.

Излезе, без дори да погледне назад. Проследих го как изчезва по стълбите. След това затворих вратата и заключих. Облегнах гръб на нея и се постарях да измисля как да изляза от блатото.

Ако споменех на Жан-Клод, той може би щеше да успее да убие Едуард, но пък аз не предавам хора на чудовищата. Независимо от причината. Можех да кажа на русия си гост за Жан-Клод. Нищо чудно той да успее да убие Господаря, а аз — даже да му помогна.

Опитах се да си представя съвършеното тяло на вампира, накъсано от куршуми и покрито с кръв. Лицето му издухано от упор с карабина. Поклатих глава. Не можех да го сторя. Не знаех точно защо, но не можех да предам Жан-Клод на Едуард.

Не можех да предам нито един от двамата. Което ме оставяше затънала сред алигаторите. Май нищо ново, а?

11.

Стоях на брега под черните сенки на дърветата. В мрака се плискаше и тътнеше черно езеро. В небето висеше голяма сребърна луна. Лъчите ѝ чертаеха странни рисунки по водата. Жан-Клод изникна от дълбините. Сребърни струи се стичаха по косата и ризата му. Късата му черна коса навита на стегнати къдри беше мокра. Бялата риза прилепваше по тялото му, очертавайки зърната, твърди на фона на плата. Той протегна ръка към мен.

Носех дълга, тъмна рокля. Беше тежка и висеше като гира. В полата имаше нещо, което я караше да стърчи от двете страни като малки деформирани топки. На раменете ми бе заметнато тежко наметало. Беше есен, а луната обещаваще жътва.

Жан-Клод каза:

— Ела при мен!

Пристъпих напред и нагазих във водата. Тя докосна полата и намокри наметалото. Смъкнах го и го оставих да потъне. Водата беше топла като във вана, топла като кръв. Вдигнах длан срещу лунната светлина и течността, която потече по нея, бе гъста и черна, и изобщо не представляваше вода.

Стоях на плиткото в рокля, каквато никога не бих си представила, на бряг, който не познавах, и се взирах в красивото чудовище, което напредваше към мен грациозно и покрито с кръв.

Събудих се, давеща се за въздух, стиснала чаршафите като спасителен пояс.

— Обеща да стоиш далеч от мислите ми, кучи син такъв! — прошепнах.

Електронният часовник до леглото показваше два следобед. Бях спала десет часа. Би следвало да се почувствам по-добре, но не беше така. Все едно тичах от кошмар към кошмар и всъщност не бях успяла да си почина. Единственият сън, който си спомнях, беше последният. Ако всичките бяха толкова лоши, не исках и да ми се връщат пред очите.

И защо Жан-Клод отново витаеше в сънищата ми? Бе дал дума, макар че тя може би не струваше нищо.

Може би.

Съблякох се пред огледалото в банята. Ребрата и коремът ми бяха покрити с тъмни, почти пурпурни синини. Гърдите ме стягаха при вдишване, но нямах счупени кости. Изгарянето от кръста беше разранено, а кожата — черна там, където не бе покрита с мехури. Изгарянето боли чак докрай, сякаш болката стига от кожата та до костта. То е единственото нараняване, което може да ме убеди, че имам нервни окончания и под кожата. Какво друго би могло да боли чак толкова, дявол да го вземе?

Имах среща с Рони във фитнеса в три следобед. Рони е съкратено от Вероника. Тя казва, че получава повече работа като частен детектив, ако хората си мислят, че е мъж. Тъжно, но истина. Щяхме да вдигаме тежести и да потичаме. Много внимателно прекарах черния спортен сутиен над изгарянето. Ластикът малко притискаше синините, но не беше проблем. Натрих новия си кръстообразен белег с антисептичен крем и лепнах отгоре марля. Отгоре идеално пасна мъжка червена тениска с ръкави и изрязано деколте. Черни ластични панталонки, хавлиени чорапи с тънки червени райета и черни „Найк Еър“ допълваха костюма ми.

Марлята се виждаше под тениската, но синините — не. Повечето посетители на фитнеса са свикнали да идвам насинена или по-зле. Вече не задават много въпроси. Рони казва, че се държа зле с тях. Все ми е едно. Предпочитам да ме оставят на мира.

Облякох си якето, взех спортния сак и телефонът звънна. Поумувах, но в крайна сметка вдигнах слушалката.

— Хайде, изкажи се — подканих.

— Долф е.

Стомахът ме сви. Още едно убийство?

— Какво има, Долф?

— Получихме идентификация на Джон Доу^[1], който огледа онази вечер.

— Вампирската жертва?

— Аха.

Изпуснах дъха, който бях затаила. Нямахше други убийства, а и имахме напредък — какво по-хубаво?

— Калвин Барнабас Рупърт, приятелите го наричали Кал. Двадесет и шест годишен, женен за Дениза Смайт Рупърт от четири години. Нямат деца. Бил е застрахователен агент. Не успяхме да открием никакви връзки с вампирското общество.

— Може би господин Рупърт е бил просто на подходящото място в погрешния момент?

— Случайна жертва? — от устата на Долф прозвуча като въпрос.

— Може би.

— Ако е било убийство наслуки, нямаме мотив — нищо, за което да се хванем.

— Значи се чудиш дали мога да откроя имал ли е Кал Рупърт някакви отношения с чудовищата?

— Да — призна сержантът.

Въздъгнах.

— Ще се опитам. Това всичко ли е? Закъснявам за среща.

— Това е всичко. Обади ми се, ако научиш нещо! Полицията определено ми прозвуча мрачновато.

— Ще ми кажеш, ако откриете друго тяло, нали?

Долф се изсмя носово:

— Ще те домъкнем да премериш проклетите ухапвания, да. Защо?

— Струваш ми се потиснат.

Смехът се оттече от гласа му.

— Ти си тази, която смята, че ще има още тела. Да не си размислила по въпроса?

Щеше ми се да отговоря положително, че съм си променила мнението, но нямаше начин.

— Ако наоколо се мотае глутница откачили вампири, ще имаме и още тела.

— Не можеш ли да измислиш друго, освен вампири? — попита сержантът.

Замислих се и поклатих глава:

— Няма начин да е нещо друго.

— Добре, ще се чуем после! — Телефонът избръмча в ръката ми, преди да кажа каквото и да е. Долф не го бива ни по поздравите, ни по сбогуването.

Взех си резервното оръжие, деветмилиметров „Файърстар“, който сложих в джоба на якето. Файърстарът побираше само осем патрона срещу тринадесетте на браунинга, но пък той стърчеше от джоба и караше хората да ме зяпат. Освен това, ако не можех да се отърва от лошите типове с осем изстрела, още пет надали щяха да ми помогнат. Разбира се, в страничния джоб на спортния сак сложих резервен пълнител. В днешните времена на висока престъпност, едно момиче никога не може да бъде прекалено предпазливо.

[1] В САЩ е общоприета практика жертви и пострадали с неизяснена самоличност да получават временна идентификация като „Джон Доу“ (мъжете) и „Джейн Доу“ (жените) — Бел.пр. ↑

12.

С Рони правехме силови упражнения във „Вик Тани“. В 3:14 в четвъртък следобед има два пълни комплекта свободни уреди и никакви опашки. Аз се занимавах с машината за бедрени мускули. Дърпате една ръчка от страни и уредът застава в различни положения. Позата за свиване на бедрения мускул е малко неприлична, досущ като гинекологично устройство за мъчения. Това е една от причините никога да не нося шорти, когато вдигаме тежести. Рони също.

Съсредоточила се бях да събирам бедрата си без да карам тежестите да дрънчат. Ако изтракат означава, че не контролираш упражнението или че използваш твърде големи тежести. Аз работех с трийсет килограма. Не беше прекалено тежко.

Рони лежеше по корем и използваше „Извивка на крака“, като сгъваше прасци над гърба си и почти докосваше с пръсти задника си. Мускулите на прасците ѝ се издуваха и се гърчеха под кожата. И двете не сме с тежко телосложение, но сме масивни. Представете си Линда Хамилтън в „Терминатор 2“.

Рони свърши преди мен и обиколи около уредите, докато ме чакаше. Оставих тежестите да се отпуснат с най-лекото възможно издрънчаване. Нормално е да изтракаш с тях, когато свършиш.

Излязохме от залата с уредите и се затичахме по овалната писта. Тя е оградена със стъклена стена, през която се вижда синият басейн. Един самотен тип правеше обиколки по плувни очила и черна гумена шапка. От другата страна имаше зала за тежести и студио за аеробика. Краят на пътеката бе обкръжен с огледала, така че винаги да се виждаш как тичаш срещу себе си. В лоши дни го правя, без да се съзерцавам, в добрите ми е забавно. Това е начин да се увериш, че крачката ти е равномерна и ръцете тласкат добре.

Докато тичахме, разказах на Рони за вампирската жертва. Което означаваше, че не се движим достатъчно бързо. Увеличих скорост и все още можех да говоря. Когато си свикнал да правиш осем километра на открито в сейнт-луиската жега, пружиниращата пътека

във „Вик Тани“ просто не представлява особено предизвикателство. Направихме две обиколки и се върнахме при уредите.

— Как каза, че се казвал пострадалият? — Рони звучеше добре, не беше задъхана.

Увеличих скорост до истински бяг. Разговорите престанаха.

Втора серия упражнения: за горната половина на тялото. Отговорих на въпроса.

— Калвин Рупърт — споменах. Направих дванадесет изтегляния с 50 килограма. От всички уреди този ми е най-лесен. Странно, а?

— Кал Рупърт? — повтори приятелката ми.

— Така го наричали другарите му — съгласих се. Защо?

Тя поклати глава:

— Познавам един Кал Рупърт.

Гледах я и оставих тялото си да следва упражнението без мен. Бях затаила дъх — лошо за мен. Спомних си, че трябва да дишам и попитах:

— Разкажи ми.

— Когато задавах въпроси в „Хора срещу вампирите“ по време на онези вампирски убийства... Кал Рупърт им беше член.

— Опиши ми го.

— Рус, със сини или сиви очи, не твърде висок, добре сложен, привлекателен.

Сигурно имаше повече от един Кал Рупърт в Сейнт Луис, но каква е вероятността двама с това име и да си приличат?

— Ще накарам Долф да провери, но ако е бил член на ХСВ, това означава, че убийството му може да е било екзекуция.

— Какво имаш предвид?

— Някои хора от ХСВ смятат, че единственият добър вампир е мъртвият вампир... — мислех си за „Хората преди всичко“, групичката на господин Джереми Рубенс. Дали вече бяха убили някой вампир? Това имаше ли връзка?

— Трябва да знам дали Кал все още е член на ХСВ или се е присъединил към нова, по-радикална група, наречена „Хората преди всичко“.

— Хубаво звучи — каза Рони.

— Ще проучиш ли от мое име? Ако аз ида дотам да задавам въпроси, ще ме изгорят на клада.

— Винаги се радвам да помагам на най-добрата си приятелка и на полицията едновременно. Частният детектив никога не знае кога може да се окаже полезно полицията да ти е длъжник.

— Така си е — съгласих се.

Този път се наложи аз да чакам Рони. На машините за краката тя беше по-бърза. Торсът обаче е моята област.

— Ще се обадя на Долф веднага щом приключим тук.

Може би има мотив? Дяволско съвпадение ще е, ако не е така.

Пак се затичахме по пътеката и Рони смени темата:

— Така, реши ли какво ще облечеш на хелоуинското парти на Кетрин?

Погледнах я изумено и за малко да се препъна.

— Мамка му — изръмжах.

— Очевидно го казваш в смисъл, че си забравила за купона. Цупеше се по този повод само преди два дни!

— Бях малко заета, ясно? — изсумтях.

Но не беше „ясно“. Кетрин Мейсън-Джилет беше една от най-добрите ми приятелки. Бях носила розова абитуриентска рокля с буфан ръкави на сватбата ѝ. Страхотно унижение. На всички ни бяха казали голямата лъжа за шаферските дрешки. Можехме да отрежем роклите късо и да ги носим и в нормалния живот. Да бе, как не. Или пък да я надяна на следващото официално събитие, на което ме поканят. И на колко такива ходи човек, след като завърши колежа? Николко. Или поне николко, на които бих облякла доброволно розова рокля с буфан ръкави и бухнала пола, изхвърлена от гримьорната на „Отнесени от вихъра“.

Кетрин провеждаше първото си парти след сватбата. Хелоуинските празненства започваха много преди здрачаване, така че да мога да се появя и аз. Когато някой си даде толкова труд, налага се да отидеш. Дявол го взел.

— Имам среща в събота — казах.

Рони спря да тича и се втренчи в мен в огледалото. Продължих напред; ако тя искаше да задава въпроси, първо трябваше да ме догони. Е, догони ме.

— Среща ли каза?

Кимнах, пестейки дъх за тичането.

— Кажи ми, Анита! — подкани ме тя смътно заплашително.

Ухилих се и ѝ разказах редактирана версия на срещата си с Ричард Зийман. Не скрих особено много обаче.

— Бил е гол в леглото първия път, когато си го видяла? — Рони беше развеселяващо ядосана.

Кимнах.

— Срещаш се с мъже на извънредно интересни места! — сподели приятелката ми.

Затичахме се в обратна посока по пистата.

— Кога последно съм срещала мъж?

— Ами Джон Бърк?

— Освен него. Тъпаците не се броят.

Рони се замисли за малко. Поклати глава.

— Много отдавна.

— Ахъм — съгласих се.

Минахме на последния уред, последните две обиколки, след това гимнастика, душеве — и край. Всъщност не обичах упражненията. Нито пък Рони. Но и двете трябваше да сме в добра форма, за да можем да избягаме от лошите типове или да ги надбягаме. Макар че не ми се е случвало да преследвам кой знае колко престъпници. Май доста по-често се мъча да им се изплъзна.

Излязохме на откритото пространство близо до тенис кортовете и стаите със солариума. Това бе единственото място, където човек може да си направи упражненията за отпускане. Винаги ги правя преди и след фитнеса. Твърде много травми имам, за да не внимавам.

Започнах бавно да въртя шия, Рони ме последва.

— Предполагам, ще се наложи да отменя срещата.

— Да не си посмяла! — възкликна приятелката ми. Покани го на купона!

Погледнах я.

— Сигурно се шегуваш! Първа среща в обкръжението на хора, които той не познава?

— А ти кого познаваш, освен Кетрин?

Права беше.

— Срещала съм новия ѝ съпруг.

— Беше на сватбата — уточни Рони.

— О, да.

Тя ми се намръщи.

— Давай сериозно, покани го на купона, а отложете пещернячеството за другата седмица.

— Две срещи с един и същ човек? — поклатих глава. — Ами ако не си допаднем?

— Без извинения — изръмжа Рони. — Това е най-близкото до среща нещо, на което си била от месеци насам. Не го проваляй.

— Не ходя на срещи, защото нямам време за такова нещо.

— Ти нямаш време и за спане, но успяваш да го вместиш — възрази приятелката ми.

— Така е, но той може да откаже за партито. Предпочитам да не ида и аз.

— Защо?

Погледнах я косо. Тя изглеждаше достатъчно невинна.

— Аз съм съживителка, зомби кралица. Да присъствам на хелоуински купон е упадъчно!

— Не се налага да разказваш на хората с какво си изкарваш хляба!

— Не се срамувам от това!

— Не съм казала такова нещо! — възрази Рони.

Поклатих глава.

— Просто забрави. Ще направя на Ричард контрапредложение и да видим докъде ще ни доведе това.

— Значи ще ти трябва секси костюм за партито... намекна приятелката ми.

— Нищо подобно — възразих.

Тя се засмя.

— О, напротив!

— Добре де, добре, секси костюм, ако успея да намеря такъв с моя размер три дни преди Хелоуин.

— Ще ти помогна. Все ще падне нещо.

Ще ми помогне. Ще падне нещо. Звучеше многозначително. Вълнения пред среща. Кой да се вълнува, аз?

13.

В 5:15 следобед говорех по телефона с Ричард Зийман.

— Здравсти, Ричард, Анита Блейк е.

— Радвам се да чуя гласа ти! — Той сякаш се усмихваше по телефона; почти виждах усмивката му.

— Забравих, че съм поканена на хелоуинско парти в събота следобед. Започват го още през деня, за да мога да се появя. Не мога да не ида.

— Разбирам — каза той. Гласът му бе много внимателно неутрален — неутрално-весел.

— Би ли желал да ме придружиш на купона? Трябва да работя през нощта на Хелоуин, разбира се, но денят е само за нас!

— Ами пещерата?

— Другата седмица.

— Две срещи — може да стане сериозно...

— Присмиваш ми се! — озъбих се.

— Нищо подобно.

— Мамка му, искаш ли да дойдеш или не?

— Ако ми обещаеш да дойдеш с мен в пещерата точно седмица след съботата.

— Имаш честната ми дума — съгласих се.

— Сделката е сключена... — Той помълча около минута в слушалката. — Налага ли се да нося костюм на този купон?

— За нещастие, да.

Ричард въздъхна.

— Отказваш ли се?

— Не, но ще ми дължиш две срещи, задето се унижавам пред непознати.

Ухилих се и се зарадвах, че не може да ме види. Просто бях прекалено доволна.

— Става.

— Какъв костюм ще носиш? — поинтересува се той.

— Още не съм си намерила. Казах ти, че забравих за партито — сериозно говорех.

— Хммм... — промърмори Ричард. — Според мен подборът на костюм подсказва много за човека, нали?

— Броени дни преди Хелоуин ще имаме късмет да намерим каквото и да е с подходящ размер.

Той се засмя:

— Може да имам коз в ръкава!

— Какво?

Пак смях в слушалката:

— Не се дръж толкова дяволски подозрително! Имам приятел, който е специалист по Гражданската война. Заедно със съпругата си правят възстановки.

— Имаш предвид като преобличане?

— Да.

— Ще имат ли подходящи костюми?

— Ти какъв размер носиш?

Това беше твърде личен въпрос за човек, който дори не ме е целувал.

— Седми — казах.

— Бих предположил, че е по-малък!

— Твърде гърдеста съм за шести, а не правят шест и половина.

— Гърдеста — олеле!

— Стига де.

— Извинявай, не можах да устоя! — призна Ричард.

Пейджърът ми се включи.

— По дяволите.

— Какъв е този звук?

— Пейджърът — казах. Натиснах бутона и се изписа номерът — полицията. — Ще трябва да отговоря. Може ли да ти звънна след пет минути, Ричард?

— Ще чакам със затаен дъх.

— Мръщя се, от мен да знаеш.

— Благодаря, че ми каза. Ще чакам до телефона. Звънни ми, щом свършиш с (подсмрък) работата.

— Стига вече, Ричард!

— Какво съм направил?

— Чао, Ричард, ще се чуем след малко!

— Ще чакам! — обеща той.

— Чао, Ричард! — затворих, преди да е успял да ми извърти още някоя шегичка в стил „горкият аз“. Наистина тъжната част беше, че го смятах за сладко. Задавете ме с лъжица.

Звъннах на Долф.

— Анита?

— Аха.

— Имаме още една вампирска жертва. Изглежда досущ като първата, само дето е жена.

— По дяволите... — казах тихо.

— Аха, ние сме туканка в ДеСото.

— Това е по-далеч на юг и от Арнълд! — въздъгнах.

— Е, и?

— Нищо, просто ми обясни къде е.

Той ми даде координатите.

— Ще ми отнеме поне час да стигна дотам — прецених.

— Вкоченият не се е разбързал заникъде, нито пък ние... — Сержантът ми прозвуча обезкуражаващо.

— Карай по-весело, Долф, може би намерих нещо полезно.

— Кажи!

— Вероника Симс разпозна името на Кал Рупърт. Описанието съвпада.

— Каква работа си имала с частен детектив? — Долф ми се стори подозрителен.

— Тя ми е партньор във фитнеса, а и на твое място щях да съм й по-благодарна, след като ни дава първата улика.

— Аха, аха. Ура за частния сектор! Сега казвай.

— Един Кал Рупърт е бил член на ХСВ преди около два месеца. Описанието съвпада.

— Убийства за отмъщение? — попита полицаят.

— Може би.

— Половината от надеждите ми се градят на мотив. Поне да имаме откъде да започнем... — Той издаде нещо средно между смях и изсумтяване. — Ще кажа на Зербровски, че си намерила улика. Ще му хареса.

— Ний всички диктрейсита, борци с престъпността, говорим полицейски жаргон! — заявих аз.

— Полицейски жаргон ли? — долавях усмивката чак по телефона. — Ако намериш още улики, обади се.

— Добре, прието, сержант!

— Сарказма — в буркана! — нареди той.

— Ама моля ти се, винаги използвам пресен сарказъм и никога — от буркани!

Долф простена.

— Просто си домъкни задника насам, за да можем да си идем вкъщи! — и телефонът замълча.

Затворих.

Ричард Зийман вдигна на второто позвъняване.

— Ало.

— Анита е.

— Какво става?

— Съобщение от полицията. Нуждаят се от помощта ми.

— Свърхестествено престъпление? — попита той.

— Аха.

— Опасно ли е?

— За човека, който е бил убит — определено.

— Знаеш, че нямах това предвид — заяви Ричард.

— Такава ми е работата, Ричард. Ако не можеш да го понесеш, може би е по-добре изобщо да не се срещаме!

— Хей, не се засягай! Просто исках да знам дали ще бъдеш в опасност лично ти! — каза го умолително.

— Добре. Трябва да тръгвам.

— Ами костюмите? Искаш ли да се обадя на приятеля ми?

— Определено.

— Ще ми се довериш да ти избира костюм? — попита Ричард.

Замислих се в течение на няколко удара на сърцето. Дали му се доверявах в избора на костюм за мен? Не. А имах ли време сама да си търся? Вероятно не.

— Че защо не? — казах. — На харизан кон зъбите му не се броят!

— Ще преживеем партито и другата седмица отиваме да пълзим из пещера!

— Направо нямам търпение — заявих.

Ричард се засмя:

— Аз също.

— Трябва да тръгвам, Ричард!

— Ще донеса костюмите в апартамента ти за оглед. Ще ми трябва адресът.

Дадох му го.

— Надявам се, че ще харесаш твоя костюм!

— Аз също. Ще поговорим после! — затворих слушалката на телефона и се втренчих в него.

Прекалено лесно беше. Прекалено гладко. Той сигурно щеше да избере ужасен костюм за мен. И двамата щяхме да си прекараме зле и да попаднем в капана на втора среща помежду ни. Уф, гадост!

Рони ми връчи кутия плодов сок и отпи от своята. Беше избрала за себе си боровинка, а за мен — червен грейпфрут. Не понасям боровинки.

— Е, какво каза сладуркото?

— Моля ти се, не го наричай така! — казах.

Тя сви рамене.

— Съжалявам, просто ми се изплъзна... — поне си даде труда да се престори на притеснена.

— Прощавам ти, но само този път!

Рони се ухили и осъзнах, че изобщо не е смутена. Но достатъчно често ѝ натривах носа за нейните срещи. А играта има смисъл, ако рундовете са взаимни. Разплатата е гадна работа.

Слънцето залязваше в езеро от пурпур като прясна, кървяща рана. Пурпурните облаци се трупаха на западния хоризонт. Вятърът беше силен и ухаеше на дъжд.

„Ръфо лейн“ се оказа тесен чакълест път. Беше широк колкото да се разминат две коли. Червеникавият чакъл скърцаше под краката. Вятърът люлееше високите, сухи бурени в канавката. Пътят изчезваше над склона на някакъв хълм. Полицейски коли — служебни и „под прикритие“ — бяха подредени отстрани на банкета, докдето поглед стига. Пътят изчезваше над склона на хълм. В Джеферсън Каунти има много хълмове.

Вече се бях издокарала в чист гащеризон, черни найки и хирургически ръкавици, когато се задейства пейджърът ми. Наложих се да изровя ципа и да извадя проклетото нещо на бял свят. Не се налагаше да проверявам номера. Знаех, че е Бърт. Оставаше само половин час до пълен мрак. Шефът ми сигурно се чудеше къде съм и защо не съм на работа. Аз пък се чудех дали Бърт наистина ще ме уволни. Вгледах се в трупа и не бях сигурна дали наистина ми пука.

14.

Жената беше свита настрани, прикрила с длани голите си гърди, сякаш държеше на целомъдрието си дори в смъртта. Насилствената смърт е крайна форма на нарушение на личния живот. Щяха да я снимат, да я запишат с камера, да я премерят, да я разпорят, да я зашият... Нито една нейна част — отвън и отвътре — нямаше да бъде оставена недокосната. Колко неправилно! Би трябвало да можем да метнем едно одеяло отгоре ѝ и да я оставим да почива в мир, но това не би помогнало да предотвратим следващото убийство. А щеше да има още, вторият труп бе чудесно доказателство.

Погледнах към полицаите и екипа на линейката те чакаха да отнесат тялото. Като изключим трупа, аз бях единствената жена. По принцип е така — но тази нощ, по неизвестна причина, това ме притесняваше. Дългата до кръста коса на жертвата бе разпиляна сред плевелите и приличаше на светъл водопад. Още една блондинка. Съвпадение, може би? Или не? Двама бяха твърде малко за обобщения. Ако и третата жертва се окажеше руса, тогава щяхме да си имаме и следа.

Ако всички жертви са бели, руси и членове на „Хора срещу вампирите“, щяхме да разполагаме с мотив. Мотивите помагат да се разгадае престъплението. Много се надявах на нещо такова.

Стиснах тънкото фенерче в уста и премерих следите от ухапвания. Този път нямаше по китките. Вместо това забелязах протривания от въже. Бяха я вързали, може би я бяха закачили за тавана, като разположено теле. Няма такова нещо като добър вампир, щом се храни с хора. Никога не вярвайте, че вампирът просто ще си вземе мъничко. Че няма да боли. Все едно да повярвате, че гаджето ви ще дойде навреме. Просто се доверете. Аха, да бе.

От двете страни на шията имаше спретнати ранички. От лявата гърда липсваше парченце месо, сякаш нещо си бе отхапало от жената точно над сърцето. Сгъвката на дясната ръка бе грубо разкъсана.

Ставата блестеше оголена под лъча на фенерчето. Розови сухожилия се напъваха да задържат ръката на място.

Последният сериен убиец, по чийто случай бях работех, разкъсваше жертвите на парчета. Бях вървяла по килим така пропит с кръв, че джвакаше под краката ми. Бях държала в ръка парче от вътрешности, търсейки някакви улики. Това беше новото най-лошо нещо виждано някога.

Взирах се в мъртвата жена и се радвах, че не е разкъсана на парчета. И то не защото смятах, че смъртта ѝ е била по-лека, макар да се надявах на това. Не беше и защото имам повече улики. Просто не исках да виждам повече заклани хора. Бях си изпълнила бройката за годината.

Изискват се определени умения, за да държиш фенерче с уста и да мериш рани, без да олигавиш всичко. Справих се. Тайната е да посмукваш крайчеца на фенерчето от време на време.

Тънкият лъч премина на бедрата. Искях да видя дали има рани по слабините — като при мъжа. Искях да се уверя, че това е дело на същите убийци. Щеше да е страхотно съвпадение, ако разполагахме с две отделни глутници вампири, но не беше невъзможно. Трябваше да съм колкото се може по-сигурна, че имаме само една група побъркани. Една бе предостатъчна — две минаваха в областта на кошмара. Бог не би бил толкова жесток, нали, но за всеки случай... Искях да проверя има ли ухапване в слабините. По ръцете на мъжа нямаше следи от връзване. Или вампирите ставаха по-организирани, или това беше друга група.

Ръцете на блондинката бяха като залепнали за гърдите от *rigor mortis*. Нищо друго, освен брадва, не би могло да помръдне и краката ѝ, не и докато последното вцепеняване не отмине, което щеше да стане след около четиридесет и осем часа. Не можех да чакам два дни, но не исках и да насичам тялото на парчета.

Клекнах на четири крака пред трупа. Извиних се за това, което се канех да сторя, но не се сещах за по-добър начин.

Тънкият лъч на фенерчето затрепери над бедрата на жертвата като малко прожекторче. Докоснах линията, разделяща краката и пъхнах пръсти навътре, опитвайки се да напипам има ли рана там.

Сигурно съм изглеждала така, сякаш опипвам трупа със сексуални намерения, но не се сещах за по-достоеен начин да направя

проверката. Погледнах нагоре, опитвайки се да не обръщам внимание на студената гуменост на кожата. Слънцето представляваше само ивица пурпур на хоризонта — досущ гаснеща жарава. Същинският мрак се плъзгаше по небето като мастилена вълна. И краката на жената помръднаха под пръстите ми.

Подскочих. За малко да глътна фенерчето. Аз нервна? Плътта на жената беше мека. Преди малко не беше. Устните ѝ бяха полуразтворени. Не бяха ли затворени преди миг?

Това беше чиста лудост. Дори ако беше вампир, не би се вдигнала до третата нощ след смъртта. А и бе умряла след множество ухапвания в масов вампирски пир. Бе мъртва, просто мъртва...

Кожата ѝ сияеше бяла в мрака. Небето бе черно. Ако луната бе изгряла сред тези черно-пурпурни облаци, то аз не я виждах. При все това кожата на жертвата сияеше като докосната от лунна светлина. Не точно сияеше, но нещо подобно. Косата ѝ блестеше като паяжина, разпростряна в тревата. Преди миг бе просто мъртва; сега бе... красива.

Долф се надвеси над мен. С ръста си над два метра успяваше да надвисне и когато съм изправена, а както бях коленичила, ми се стори като гигант. Изправих се, свалих хирургическата ръкавица и извадих фенерчето от устата си. Никога не докосвай нещо, което има шанс да пъкнеш в уста, след като си пипал отворените рани на непознат. СПИН, нали се сещате? Пъкнах фенерчето в нагръдния джоб на гащеризона. Свалих и другата ръкавица и натъпках и двете в страничния джоб.

— Е? — попита Долф.

— Да ти изглежда по-различна? — попитах аз.

Той се намръщи.

— Какво?

— Трупът — по-различен ли ти изглежда?

Той се втренчи в бледото тяло.

— Сега, като го спомена... изглежда ми заспала. Поклати глава.

— Ще трябва да викнем линейка и лекар да я обяви за мъртва.

— Тя не диша.

— Искаш ли фактът, че не дишаш, да бъде единственият критерий?

Замислих се за миг.

— Не, май, че не.

Долф порови в тефтерчето си.

— Ти каза, че човек, починал от многобройни вампирски ухапвания, не може да се върне от мъртвите като вампир... — четеше ми моите собствени думи. Бяха ме хванали на местопрестъплението.

— Това важи за повечето случаи.

Сержантът се загледа в жената.

— Не и за тази, обаче?

— За нещастие, не — въздъхнах.

— Я ми го обясни, Анита! — Не ми прозвуча много доволно.

Не го винях.

— Понякога дори едно ухапване може да накара трупа да се вдигне като вампир. Само съм чела за това в няколко статии. Много могъщ вампир повелител понякога е способен да заразява всички трупове, които докосне.

— Къде си чела тези статии?

— Във „Вампирски тримесечник“.

— Не го бях чувал — призна Долф.

Свих рамене.

— Имам диплома по свръхестествена биология; сигурно съм в нечий списък за такива издания... — хрумна ми една извънредно неприятна мисъл. — Долф?

— Аха.

— Мъжът, първият труп, това му е третата нощ.

— Той не светеше в тъмното — отвърна Долф.

— И трупът на жената не изглеждаше зле, докато не се стъмни напълно.

— Смяташ, че мъжът ще се вдигне? — попита полицаят.

Кимнах.

— Мамка му — изруга ченгето.

— Именно — съгласих се аз.

Той поклати глава.

— Чакай малко! Значи все още може да ни каже кой го е убил?

— Няма да се върне като обикновен вампир — уточних. — Умрял е от множество ухапвания, Долф. Ще се върне по-скоро като животно, отколкото като човек.

— Какво имаш предвид?

— Ако са го закарали в сейнт-луиската градска болница, значи е в безопасност зад закалена стомана, но ако са се вслушали в мнението ми, ще е в обикновена морга. Обади се в моргата и им кажи да евакуират сградата!

— Говориш сериозно — каза Долф.

— Абсолютно.

Той изобщо не почна да спори с мен. Аз бях неговият експерт по свръхестественото и това, което казвах бе самата Божя истина, поне докато не бъдеше опровергано. Долф не ти иска мнението, освен ако не е подготвен да действа съгласно него. Беше добър шеф.

Пъхна се в колата си, най-близката до сцената на убийството, и се обади в моргата.

Облегна се на отворената врата.

— Тялото е в сейнтлуиската градска болница, рутинна практика за всички вампирски жертви. Дори онези, които специалистът по свръхестественото обяви за безопасни — усмихна ми се, когато го каза.

— Обади се в градската и се убеди, че тялото е в подземното хранилище.

— Че кой би закарал труп във вампирската морга и няма да го сложи в хранилището? — попита Долф.

Поклатих глава:

— Не знам. Но ще се почувствам по-добре, след като им звъннаш.

Той си пое дълбоко дъх. Издиша.

— Добре! — върна се на телефона и набра номера наизуст. Хубаво доказателство що за година е имал.

Стоях до отворената врата на колата и се вслушвах. Нямаше много за чуване. Никой не вдигна.

Долф си седеше и слушаше далечното звънене на телефон. Вдигна поглед към мен. Очите му зададоха въпроса.

— Все трябва да има някой там — казах.

— Аха — съгласи се той.

— Мъжът ще се вдигне като звяр — уточних. — Ще избива всичко по пътя си, освен ако повелителят не се върне да го прибере или докато наистина не умре. Наричат ги анималистични вампири. Няма научен термин за тях. Твърде са редки.

Долф затвори телефона и изхвърча от колата с вик:

— Зербровски!

— Тук, сержант! — пристигна тичешком Зербровски. Когато Долф кресне, идваш на бегот, иначе... Как върви, Блейк?

Какво ли се очакваше да отговоря — ужасно? Свих рамене и казах:

— Бива.

Пейджърът ми се включи отново.

— Мамка ти, Бърт!

— Обади се на шефа си — нареди Долф. — Кажи му да те остави на мира, мамка му!

На мен ми прозвуча като добро предложение.

Сержантът хукна да крещи заповеди. Хората му се разбързаха да се подчинят. Пъхнах се в колата му и набрах номера на Бърт.

Вдигна при първото позвъняване — не беше добър знак.

— По-добре да си ти, Анита!

— Ами ако не съм? — попитах.

— Къде, по дяволите, се губиш?

— На убийство пред пресен труп — обясних.

Това го спря за момент.

— Пропускаш си първия час.

— Аха.

— Но няма да ти викам...

— Винаги си бил разумен човек — съгласих се. — Какво става?

— Нищо, освен, че най-новият член на „Съживители“ ООД поема първите ти два ангажимента. Казва се Лорънс Къркланд. Просто го посрещни на третото съживяване, поemi останалите три, и му покажи кое как е.

— Наел си човек? Как успя да намериш някого толкова бързо? Съживителите са доста редки. Особено такива, способни на две зомбита за една нощ!

— Влиза ми в работата да търся таланти.

Долф се пъхна в колата, а аз се преместих на мястото на пътника.

— Кажи на шефа си, че трябва да тръгваш.

— Трябва да тръгвам, Бърт.

— Чакай, имаш и спешно вампирско пронизване в Сейнтлуиската градска болница.

Стомахът ми се сви.

— На чие име?

Бърт поспря, докато го изчете:

— Калвин Рупърт.

— Мамка му.

— Какво има? — попита шефът ми.

— Кога е дошло обаждането?

— Около три следобед, защо?

— Мамка му, мамка му, мамка му.

— Какво има, Анита? — попита Бърт.

— Защо е било отбелязано като спешно?

Зербровски се намъкна на задната седалка. Долф включи на скорост и пусна сирените и лампата. Маркирана кола тръгна след нас, пронизвайки с лампи мрака. Светлини и сирени, уха!

— Рупърт имал от онези завещания — уточни Бърт, дето пише, че дори и едно вампирско ухапване да има, трябва да го пронижат с кол.

Съвсем приемливо за човек, който е бил член на ХСВ. По дяволите, та и в моето завещание пишеше същото!

— Имаме ли съдебна заповед за екзекуция?

— Трябва ти само след като се е събудил като вампир. Имаме разрешение от най-близкия роднина; просто иди го набучи.

Стиснах таблото, когато заподскачахме по тесния път. По дъното на колата зачука чакъл. Притиснах слушалката на телефона между рамото и брадичката си и си закопчах колана.

— На път съм към моргата — съобщих.

— Пратих Джон напред, когато не успях да се свържа с теб — заяви Бърт.

— Преди колко време?

— Обадох му се, след като ти не реагира на повикването.

— Отзови го, кажи му да не ходи.

Сигурно съм прозвучала странно, защото шефът ми попита:

— Какво не е наред, Анита?

— Никой не ни вдигна в моргата, Бърт.

— Е, и?

— Вампирът вероятно вече се е надигнал и е избил всички, а Джон ще влезе право при него.

— Ще му се обадя — обеща Бърт.

Връзката прекъсна и аз пъхнах слушалката на място, докато се понасяхме по 21-ва нова магистрала.

— Можем да убием вампира, когато стигнем дотам — споделих.

— Това е убийство — възрази Долф.

Поклатих глава:

— Не и ако Калвин Рупърт е имал завещание.

— Имал ли е?

— Аха.

Зербровски удари с юмрук по облегалката на седалката.

— Значи ще пръснем кучия му син!

— Аха — съгласих се.

Долф само кимна.

Зербровски се хилеше. Държеше карабина.

— Това нещо със сребро ли е заредено? — попитах.

Той погледна оръжието си.

— Не.

— Моля те, кажи ми, че не съм единствената в тази кола, която използва сребърни патрони!

Зербровски се ухили. Долф обясни:

— Среброто е по-скъпо от златото. Градът не разполага с такива средства.

Знаех го, но се надявах да греша.

— И какво става, когато се изправите срещу вампири и ликантропи?

Зербровски се наведе между седалките и сподели:

— Същото, което ни се случва и срещу бандити с рязани узита.

— Например? — поинтересувах се.

— Виждат ни сметката — отвърна той.

Не прозвуча весело. И на мен не ми се стори забавно. Надявах се, че служителите в моргата просто са побягнали, но не разчитах на това.

15.

Вампирският ми комплект включваше рязана пушка със сребърни куршуми, колове, чук и достатъчно кръстове и светена вода да удавиш вампир. За нещастие, въпросният комплект си седеше в гардероба в спалнята ми. Преди го носех в багажника, с изключение на рязаната пушка, която винаги е била незаконна. Но днес, ако ме хванеха да нося вампирски комплект без заповед за екзекуция в мен, това щеше да значи автоматично изпращане в затвора. Новият закон бе влязъл в сила едва преди няколко седмици. Идеята бе да предпази някои от най-престараващите се екзекутори да не убият и после да кажат: „Олеле, извинявай!“. Аз, между другото, не съм сред най-престараващите се.

Честно.

Долф изключи сирените на около километър от болницата. Влязохме на паркинга тихо и кротко. Маркираната кола зад нас последва примера ни. Там вече имаше паркирана една служебна кола, която ни чакаше. Двамата полицаи се бяха свили в прикритието ѝ с оръжия в ръка.

Изсипахме се от тъмните коли, също въоръжени. Чувствах се като участничка във филм на Клинт Истууд. Не виждах колата на Джон Бърк. Което означаваше, че Джон проверява пейджъра си по-често от мен. Помолих се вампирът да се намира на сигурно място зад металните стени и си обещах да реагирам незабавно на всички пейджърни съобщения. Моля те, нека поне грешката не ми струва човешки животи! Амин.

Един от униформените, който ни чакаше, се приближи патешката до Долф и каза:

— Нищо не е мръднало, откакто пристигнахме, сержант.

Долф кимна.

— Добре. Специалният отряд ще пристигне, когато може. Ние сме в списъка.

— Какво имаш предвид — в списъка? — попитах.

Сержантът ме стрелна с поглед:

— Специалният отряд разполага със сребърни муниции и ще дойдат веднага, щом могат.

— Ще ги чакаме ли? — поинтересувах се.

— Не.

— Сержант, от нас се изисква да изчакваме специалния отряд, когато се сблъскаме със свръхестествени ситуации — обади се униформеният.

— Не и ако си в Регионалния отряд за свръхестествени разследвания — отвърна сержантът.

— Би трябвало да имате сребърни куршуми — намесих се аз.

— Попълнил съм искане — отвърна Долф.

— Искане? Да, много полезно!

— Ти си цивилна. Ще трябва да изчакаш отвън. Така че не се дръж нагло — изръмжа ми той.

— Също така съм и упълномощен ексекUTOR на вампири за щата Мисури. Ако бях реагирала на пейджъра, вместо да го пренебрегна, за да дразня Бърт, вампирът вече щеше да е набучен на кол, а ние нямаше да сме тук. Не може да ме оставите навън. Това е по-скоро моя работа, отколкото ваша!

Долф ме позяпа една-две минути, после кимна много бавно.

— Трябваше да си затваряш устата — каза Зербровски. — И следва да чакаш в колата.

— Не искам да чакам в колата!

— Аз пък бих искал! — отвърна той.

Долф тръгна към вратата. Зербровски го последва. Аз вървах в ариегарда. Бях полицейският експерт по свръхестественото. Ако положението тръгнеше на зле тази нощ, щях да си заслужа парите по договора.

Всички вампирски жертви — дори онези от съседните окръзи — свършват в мазето на старата сейнтлуиска градска болница. Просто моргите, екипирани да се разправят с прясно литнали вампири са твърде малко. Тази разполагаше със специална подземна зала, облицована със закалена стомана и кръстове от външната страна на вратата. Имаше дори цистерна с храна, която да попритъпи онази първа жажда за кръв. Плъхове, зайци, морски свинчета. Просто малка закусчица за успокояване на току-що събудилите се.

При нормални обстоятелства тялото на мъжа щеше да бъде положено във вампирската стая и да не възникват проблеми, но аз бях гарантирала, че той е безопасен. Бях експертът — онзи, когото викаха да пронизва мъртъвците. Щом бях казала, че трупът не е опасен, следваше да ми повярват. А бях сгрешила. Бог да ми е на помощ, сбърках!

16.

Сейнтлуиската градска болница представлява масивен тухлен гигант наред бойна зона. Извървете няколко пресечки на юг и може да гледате мюзикълите, носители на наградата „Тони“, дошли направо от Бродуей. Но тук все едно бяхме на тъмната страна на луната. Ако луната си има бордеи.

Счупени прозорци разкрасяваха мястото като разбити зъби.

Болницата — също като много други градски болници — губеше пари, поради което я бяха затворили. Но моргата остана да действа, защото градският съвет не можеше да си позволи да премести вампирската стая.

Стаята беше проектирана в началото на XX-ти век, когато хората все още смятали, че може да се намери лек за вампиризма. Заклучете вампир в тъмница, гледайте го как се пробужда и се опитайте да го „лекувате“. Доста кръвопийци дори съдействали, понеже искали да бъдат излекувани. Доктор Хенри Мълиган бил пионер в търсенето на лекарство. Програмата приключила, когато един от пациентите му изля главата.

Толкова по темата „Помощ за бедните недоразбрани вампири“.

Но тъмницата все още се използваше за повечето вампирски жертви. По-скоро като предпазна мярка, понеже напоследък, когато някой вампир се събужда, наблизо има вампирски съветник да напътства новия от паството по пътя към цивилизованото вампирство.

Бях забравила за вампирския съветник. Това беше нова програма, действаща едва от около месец. Дали по-възрастният вампир би успял да овладее анималистичния звяр или за целта бе нужен вампир повелител? Не знаех. Просто си нямах представа.

Долф беше извадил и заредил пистолета си. Без патрони със сребърно покритие, беше по-добре да плюеш по чудовището... е, не много по-добре. Зербровски държеше пушката така, сякаш знаеше как се използва. Зад гърба ми крачеха четири униформени ченгета. Всички носеха оръжия и бяха готови да стрелят до посиняване. Защо тогава не

се чувствах спокойна? Защото никой друг нямаше от проклетите сребърни куршуми, като изключим мен самата.

Двойната стъклена врата се отваряше автоматично. Седем пистолета се обърнаха към нея, щом се задвижи. Пръстите ми бяха направо схванати от усилието да не стрелям по проклетата врата.

Един от униформените преглътна кикот. Нервни? Кои, ние?

— Добре — каза Долф, — там вътре има цивилни. Не стреляйте по тях!

Един от униформените беше рус. Партньорът му бе чернокож и доста по-възрастен. Другите двама бяха на по около двадесет; единият бе кокалест и имаше изпъкнала адамова ябълка, другият бе нисък, със светла кожа и очи, почти стъклени от страх.

Всеки полицаи носеше кръстообразна игла за връзка. Бяха най-новата мода и стандартен аксесоар за сейнтлуиската полиция. Кръстовете щяха да помогнат... може би дори да им спасят живота.

Не бях имала време да оправя верижката на моето разпятие. Носех гривна-амулет, окичена с малки кръстчета. Бях добавила също и верижка на глезена, не само защото подхождаше на гривната, но и защото, ако тази нощ се случеше нещо необичайно, исках да разполагам с резерви.

Общо взето в каша като тази бих предпочела да разчитам на себе си. Така че най-добре: и кръст, и пистолет.

— Да имаш някакви предложения как да действаме, Анита? — попита Долф.

Не твърде отдавна полицията изобщо нямаше да присъства тук. В добрите стари времена вампирите бяха оставяни на шепа сериозни специалисти. Времето, когато можеше просто да набучиш вампира на кол и да ти се размине. Аз бях една от малкото — горда, смела, Екзекуторката.

— Можем да образуваме кръг с насочени навън пистолети. Ще повиши шансовете да не ни издебнат изотзад.

Русото ченге се обади:

— Няма ли да го чуем като дойде?

— Немъртвите не вдигат шум — уточних.

Той се ококори.

— Шегувам се, полицаи.

— Хей — обади се той тихичко. Стори ми се обиден. Предполагам, че нямаше за какво да го виня.

— Съжалявам — извиних се.

Долф ми се намръщи.

— Казах, че се извинявам!

— Не дразни новобранците — намеси се Зербровски. — Обзалагам се, че това му е първият вампир!

Чернокожият издаде размазан звук, съчетание от смях и изсумтяване.

— Първият му ден, по-точно.

— Исусе! — промърморих. — Може ли да остане отвън при колата?

— Ще се справя — заяви русият.

— Не, че няма да се справиш — уточних, — но няма ли някакъв профсъюзен закон срещу вампирите през първия работен ден?

— Ще го понеса! — опъна се младежът.

Поклатих глава. Първият му шибан ден. Би следвало да регулира движението някъде, а не да си играе на криеница с ходещи трупове.

— Ще го имам предвид — каза Долф. — Анита, отдясно! — и посочи с два пръста чернокожия и русия. Вие двамата — от лявата ми страна... — и махна на другите двама униформени. — Зад госпожица Блейк. Зербровски, ти си в тила.

— Е, леле, супер, сержант! — промърмори колегата му.

Почти го пропуснах покрай ушите си, но не се сдържах.

— Аз съм единствената със сребърни муниции. Следва да съм отпред.

— Ти си цивилна, Анита! — отвърна Долф.

— Цивилна съм от години и добре го знам.

Той ме погледна изпитателно и кимна.

— Добре, тръгвай, но ако те убият, ще ми вземат нашивките!

Ухилих се:

— Ще гледам да не го забравям!

Излязох отпред, малко пред другите. Те образуваха неравен кръг зад мен, Зербровски вдигна палец. Ухилих се. Долф ми кимна съвсем лекичко. Време беше да влизаме вътре. Време беше да приклещим звяра.

17.

Стените бяха боядисани в две разцветки на зеленото. Отдолу — тъмно каки; отгоре — отровнозелено. Казионно зелено — чаровно колкото болен зъб. По стените бяха налепени огромни тръби за паропровод, по-високи от главата ми. И те също бяха боядисани в зелено. Стесняваха коридора до тясна пътечка.

Тръбите с електрически кабели представляваха по-тънка версия на паропроводите. Трудничко се вкарва ток в сграда, която по принцип не е била проектирана за електрифициране.

Стените бяха грапави, понеже са били боядисвани многократно, без първоначално да се остърже старата боя. Ако се закопаеш в тях, ще излизат пласт след пласт различни бои, като слоеве в археологически изкоп. Всеки цвят ще си има собствена история и собствени спомени за болката...

Беше все едно сме в трюма на огромен кораб. Само дето вместо рев на двигатели около нас пулсираше почти свършена тишина. Има някои места, в които тишината виси на гъсти пластове. Сейнтлуиската градска болница е тъкмо такова място.

Ако бях суеверна — каквато не съм — щях да кажа, че болницата е идеално място за призраци. Има различни видове призраци. Обикновените са духовете на мъртвите, останали тук вместо да идат в Рая или в Ада. Теолозите от векове спорят какво означава съществуването на призраците за Бог и църквата. Аз лично не смятам, че Господ много се вълнува от тях, но това не се отнася за Църквата.

На това място бяха умрели толкова хора, че буквално трябваше да гъмжи от истински призраци, но аз лично не бях виждала нито един. Докато призрактът не увие студените си ръце около мен, предпочитам да не вярвам в него.

Но има и друг вид призраци. Психични отпечатьци, силни емоции, просмукани в стените и подовите на сградата. Тя е като емоционален диктофон. Понякога има видеообрази, понякога само

звук, понякога просто тръпка по гърба ти, когато минеш над някое място...

Старата болница бе пълна с подобни места. Лично аз нито бях виждала, нито съм чувала нещо, но минавайки по коридора човек осъзнаваше, че тук някъде съвсем наблизо — има нещо. Нещо, което чака точно извън обхвата на зрението и слуха, тъкмо на една ръка разстояние... Тази вечер това нещо вероятно бе вампир.

Единственият звук бе стърженето на подметки и шумоленето на плат — нашето движение. Не се чуваше нищо друго. Когато е наистина тихо, започваш да чуваш разни неща — ако ще и бученето на собствената ти кръв, пулсираща в ушите.

Първият ъгъл надвисна пред мен. Аз бях първа. Бях се писала доброволка. Трябваше да завия зад ъгъла. Каквото ида се намираше там отвъд, бе изцяло мое. Мразя, когато играя ролята на герой.

Приклекнах на едно коляно, стиснах пистолета с две ръце и го насочих нагоре. Не е особено полезно да пъхаш първо пистолета си зад ъгъла. Не мога да стрелям по онова, което не виждам. Има един куп начини да се минава зад ъгли, чиято отсрещна страна не виждаш, и нито един не е глупакоустойчив. В повечето случаи от значение е дали повече се боиш да не те застрелят или да не те сграбчат. Тъй като ставаше дума за вампир, повече се притеснявах да не ме сграбчат и да не ми разкъсат гърлото.

Притиснах дясното си рамо към стената, поех си дълбоко дъх и се хвърлих напред. Не се претърколих красиво през рамо. По-скоро се метнах на левия си хълбок, стиснала пистолета с две ръце право пред мен. Вярвайте ми, това е най-бързият начин да успееш да се прицелиш зад ъгъла. Не е задължително вярно, ако се очаква чудовищата да стрелят в отговор, но...

Лежах в коридора, с тътнещ в ушите пулс. Добрата новина беше, че нямаше вампир. Лошата беше, че имаше труп.

Клекнах на едно коляно, все още оглеждайки сумрачния коридор за следи от движение. Понякога при вампирите не виждаш нищо, дори и не ги чуваш, но ги усещаш — тънките косъмчета отзад на врата ти настръхват. Тялото ти реагира на ритми, по-стари от мисълта.

Всъщност размисълът наместо действие би могъл да те убие.

— Чисто е — казах.

Все още коленичех на средата на коридора с пистолет, готов за стрелба.

— Да не си се въргаляла по пода? — попита Долф. Погледнах го, след това пак се обърнах към коридора. Там нямаше нищо. Беше си наред. Наистина.

Трупът носеше светлосиня униформа. Златно-черна емблема на ръкава подсказваше „Охрана“. Косата на човека беше бяла. Тежки челюсти, дебел нос и мигли като сива дантела на фона на бледите бузи. Гърлото му представляваше накълцана каша. Гръбнакът блестеше влажно на светлината на неоновите лампи. Кръвта бе оплискала зелените стени като в зловеща коледна картичка.

Мъжът държеше пистолет в дясната си ръка. Облегнах гръб на стената отляво и огледах коридора в двете посоки дотам, където ъглите ми отрязваха видимостта. Нека полицаите разследват трупа. Моята работа тази вечер беше да ги опазя всички живи.

Долф се присви до тялото. Наведе се напред и направи нещо като лицева опора, за да доближи лице до пистолета.

— С него е стреляно — каза.

— Не надушвам барут около тялото — отвърнах. Не погледнах към Долф, докато го казвах. Бях твърде заета да следя коридора за движение.

— С пистолета е стреляно — повтори той. Гласът му прозвуча хрипкаво и задавено.

Погледнах към него. Раменете му бяха сковани, а тялото — сгърчено като от болка.

— Познаваш го, така ли? — попитах.

Долф кимна:

— Джими Дугън. Беше ми партньор за няколко месеца, когато бях по-млад от теб самата сега. Пенсioniра се и не успя да се справи с едната пенсия, така че се хвана на работа тук... — той поклати глава. — Мамка му!

Какво можех да кажа? „Съжалявам“ не ставаше. „Адски съжалявам“ беше малко по-добре, но пак не стигаше. Нищо, за което се сецах, не ми се стори адекватно. Нищо, което можех да направя, нямаше да подобри положението. Така че си стоях в окъпания с кръв коридор и нито направих, нито казах нещо.

Зербровски коленичи до Долф. Сложи ръка на рамото му. Сержантът вдигна глава. В очите му имаше следа от някаква силна емоция — гняв, болка, тъга. Всичко това и нищо конкретно. Втренчих се в мъртвеца, все още стиснал здраво пистолета и се напънах да измисля нещо умно.

— Дали дават на охраната сребърни муниции?

Долф ме погледна. Вече не можех да сбъркам — гняв.

— Защо?

— Ами, би следвало охранителите да имат сребърни куршуми. Един от вас да го вземе и ще имаме два пистолета със сребро в тях.

Сержантът просто се взираше в пистолета.

— Зербровски!

Колегата му взе оръжието нежно, сякаш се боеше да не събуди мъртвеца. Но тази вампирска жертва нямаше да се надигне. Главата му се килна настрани, мускулите и сухожилията бяха скъсани. Изглеждаше така, сякаш някой е изгребал месото и кожата около гръбнака с огромна лъжица.

Зербровски провери барабана.

— Сребро — прибра го в револвера и се изправи, стиснал новото оръжие с дясната си ръка. Пушката висеше хлабаво в лявата.

— Допълнителни муниции? — подсказах аз.

Зербровски понечи да коленичи, но Долф поклати глава. Той лично претърси мъртвеца. Когато приключи, ръцете му бяха покрити с кръв. Опита се да ги избърше с бяла кърпичка, но кръвта бе попила в гънките по дланите и се събираше под ноктите му. Само сапун и четка можеха да я махнат.

Каза тихо:

— Съжалявам, Джими!

Все още не бе заплакал. Аз бих си поплакала. Но пък жените имат повече химикали в слъзните канали, което прави плача по-лесен, отколкото при мъжете. Честно.

— Няма допълнителни муниции. Предполагам, че петте куршума на Джими са стигали за тъпата работа в охраната... — все още говореше с гняв. Гневът е по добър от сълзите. Ако човек успее да го овладее.

Продължих да оглеждам коридора, но погледът ми все се връщаше на мъртвеца. Беше мъртъв, защото не си бях свършила

работата. Ако не бях казала на шофьорите на линейката, че трупът е безопасен, щяха да са го прибрали в тъмницата и Джими Дугън нямаше да умре.

Мразя, когато такива неща се случват по моя вина.

— Хайде! — каза Долф.

Поех напред. Ето го следващият ъгъл. Повторих отново номера с колениченето и претъркулването. Лежах на хълбок, с насочен с две ръце пистолет. Нищо не помръдваше в дългия зелен коридор. На пода имаше проснат труп, първо видях долната част от тялото. Крака в светлосиньо, просмукани с кръв панталони. Глава с дълга кафява коса, вързана на опашка, се търкаляше от едната страна на тялото като забравена буца месо.

Изправих се, все още въртейки пистолета в търсене на нещо, в което да се прицеля. Нищо не помръдваше, като изключим все още капещата от стените кръв. Тя се стичаше бавно като дъжд в края на деня — съгъстяваше се и се съсирваше още докато капеше.

— Исусе! — не бях сигурна кой от униформените го е казал, но се съгласявах с него напълно.

Торсът бе разкъсан, сякаш вампирът е бръкнал с две ръце в гърдите на жената и е дръпнал. Гръбнакът ѝ бе разчупен като сглобяема играчка. Късчета плът, кръв и кост обсипваха коридора като зловещи цветни венчелистчета.

Усещах киселината в гърлото си. Дишах през устата си — дълбоко и равно. Грешка. Въздухът имаше вкус на кръв — гъста, топла и едва осезаемо солена. Долавяше се и кисел дъх, предизвикан от разкъсаните черва и стомах. Прясната смърт мирише на смес между кланица и тоалетна. Лайна и кръв — ето на това ухае смъртта.

Зербровски оглеждаше коридора, стиснал взетия назаем пистолет в ръка. Имаше четири патрона. Аз разполагах с тринадесет, плюс резервния пълнител в чантичката на кръста ми. Къде ли беше пистолетът на втората охранителка?

— Къде е пистолетът ѝ? — попитах. Зербровски ме стрелна с поглед, обърна се към трупа и пак продължи да оглежда коридора.

— Не го виждам.

Никога не съм срещала вампир, който да ползва огнестрелно оръжие, но за всяко нещо си има първи път.

— Долф, къде е пистолетът на момичето?

Сержантът коленичи в кръвта и се опита да претърси тялото. Размести кървавата плът и парчета плат наоколо, все едно ги разбърква с лъжица. Навремето от подобна гледка щеше да ми се догади, но вече не ставаше така. Лош знак ли беше, че не повръщам вече върху трупове? Вероятно.

— Разпръснете се, търсете пистолета — нареди Долф.

Четиримата униформени се разделиха и се захванаха за работа. Русият бе пребледнял и конвулсивно преглъщаше, но се справяше. Точка за него. Всъщност високият с изпъкналата адамова ябълка се предаде първи. Подхлъзна се на парченце месо, така че седна по задник в локва съсирена кръв. Изпълзя на четири крака и повърна до стената.

Дишах бързо и плитко. Кръвта и клането не стигаха, но звукът на друг повръщащ събрат като нищо щеше да свърши работа.

Притиснах рамене към стената и пристъпих към следващия ъгъл. Нямаше да повръщам! Нямаше да повръщам. О, Господи, моля те, не допускай да повърна! Някога опитвали ли сте се да се целите с пистолет, докато си изповръщате червата? Практически е невъзможно. Човек остава безпомощен, докато не приключи. След като видях охраната, предпочитах да не съм безпомощна.

Русото ченге се облягаше на стената. Лицето му лъщеше от студена пот. Погледна ме и можах да го прочета в очите му.

— Недей! — прошепнах. — Моля те, недей!

Новобранецът падна на колене и това бе последната капка. Разделих се с всичко, което бях яла този ден. Поне не повърнах върху трупа. Навремето направих точно това и Зербровски така и не ме оставя да го забравя. В конкретния случай оплакването беше, че съм повредила улика.

Ако бях вампир, щях да нападам, докато половината ни група си изповръщаше червата. Но зад ъгъла не потрепна нищо. Нищо не изникна с писъци от мрака. Какви сме късметлии!

— Ако сте свършили всички — каза Долф, — трябва да намерим пистолета й и онова, което я е убило!

Обърсах си устата с ръкава на гащеризона. Потях се, но нямах време да го свалям. Черните ми маратонки се отлепваха от пода с тихо поскърцване. По подметките на обувките ми имаше кръв. Може би гащеризонът не беше толкова лоша идея.

Какво исках в момента? Студена кърпа. Какво получих? Възможност да продължа по зеления коридор, оставяйки малки окървавени стъпки подире си. Оглеждах пода и ето ги на — кървави стъпки водеха встрани от тялото, идваха по коридора откъм първия пазач.

— Долф?

— Виждам ги — отвърна той.

Неясните отпечатьци от стъпки минаваха през клането и се отдалечаваха към ъгъла, далеч от нас. Далеч това звучеше добре, но аз бях наясно с истината. Бяхме тук, за да станат нещата истински и лични. Дявол го взел.

Долф коленичи до най-голямото парче от тялото.

— Анита?

Отидох до него, избягвайки кървавите следи. Никога не стъпвай по улики. Полицията не обича.

Сержантът посочи към едно почерняло парче плат. Коленичих внимателно, доволна, че не съм си свалила гащеризона. Можех да коленича в колкото кръв си искам, без да си оцапам дрехите. Винаги готова — като добър бойскаут.

Ризата на жената бе овъглена и почерняла. Долф докосна плата с върха на молива си. Тъканта се разпадна на дебели пластове, пукайки се като сух хляб. Долф побутна дупката в един от слоевете. Тя се доразчупи. Бликна пепел и откъм тялото се разнесе остър мирис на киселина.

— Какво, по дяволите, ѝ се е случило? — попита Долф.

Преглътнах, все още усещайки вкуса на повръщано в гърлото си. Не ми допадаше.

— Това не е плат.

— Ами какво е?

— Плът.

Долф само ме погледна. Държеше молива така, сякаш можеше да се счупи.

— Сериозно ли говориш?

— Трета степен изгаряния.

— Предизвикани от какво?

— Може ли да взема назаем молива ти? — попитах. Той ми го връчи безмълвно.

Порових в останките от гръдния кош. Плътта бе толкова зле изгорена, че ризата се бе претопила в нея. Разбутах пластовете, дълбаейки все по-навътре с молива. Тялото бе ужасно леко и хрупкаво като печена пилешка кожичка. Когато бях пъхнала молива до половината в изгорялата плът, докоснах нещо твърдо. Използвах върха, за да го повдигна нагоре. Когато почти стигна до повърхността, пъхнах пръсти в дупката и измъкнах от изгорялата плът буца стопен метал.

— Какво е? — попита Долф.

— Останките от кръста й.

— Не! — възкликна той.

Буцата стопено сребро блестеше през черната пепел.

— Това е бил кръстът й, Долф! Стопил се е в гръдния кош и е запалил дрехата й. Не разбирам само защо вампирът е продължил да поддържа допира до горящия метал. Би трябвало да е изгорен почти колкото нея, но не се е спрял.

— Обясни ми! — каза сержантът.

— Анималистичните вампири са като наркомани на фенциклидин. Не чувстват болка. Мисля, че вампирът я е притискал към гърдите си, кръстът го е докоснал, избухнал е в пламъци и звярът е останал долепен до нея, продължавайки да я разкъсва, докато са горели. За разлика от среща с нормален вампир, който би я оставил на мира...

— Значи кръстовете няма да го спрат — уточни Долф.

Втренчих се в буцата метал.

— Явно не.

Четиримата униформени претърсваха сумрачния коридор с малко панически движения. Не бяха сключвали сделка кръстовете да не действат. Нито пък аз. Фактът, че анималистичните вампири не усещат болка представляваше забележка под линия в една от статиите. Авторът не посочваше това да означава, че кръстовете не те защитават. Ако преживеех случката, щях да напиша малка статия за „Вампирски тримесечник“. Кръстове, топящи се в плътта, уха!

Долф се изправи.

— Дръжте се заедно, хора!

— Кръстовете не действат — каза единият униформен. — Трябва да се върнем и да изчакаме специалния отряд.

Сержантът се обърна към него:

— Върни се, ако желаеш... — погледна към мъртвата охранителка. — Задачата е само за доброволци. Останалите се връщайте навън и чакайте специалния отряд.

Високият кимна и побутна партньора си по рамото. Партньорът му преглътна с усилие, стрелкайки с поглед първо Долф, после препечения гръден кош на охранителката. Остави другото ченге да го отмъкне назад по коридора. Обратно към безопасността и здравия разум. Нямаше ли да е прекрасно всички да се изтеглим? Но не можехме да допуснем подобна твар да избяга. Дори и да нямах заповед за екзекуция, налагаше се да го убием, но не биваше да допуснем да се измъкне навън.

— Ами ти и новобранецът? — обърна се Долф към чернокожия.

— Никога не съм бягал от чудовищата. Той е свободен да се оттегли с другите.

Русият поклати глава, стискаше пистолета си толкова силно, че пръстите му бяха побелели от усилието.

— Оставам!

Чернокожият му се усмихна по начин, значещ много повече от думите. Момчето бе направило мъжки избор. Или по-скоро избор на възрастен? Все едно, той влизаше в битка.

— Остава ни още един ъгъл и би трябвало да видим подземната стая — казах.

Долф погледна към въпросния ъгъл. Погледите ни се срещнаха и аз свих рамене. Не знаех какво ни очаква отвъд. Вампирът правеше неща, които бях смятала за невъзможни. Правилата се бяха променили — и то не в наша полза.

Поколебах се до стената, най-далеч от самия ъгъл. Притиснах гръб в нея и полека се плъзнах по-напред, зад ъгъла. Надничах към къс, прав коридор. На средата на пода лежеше пистолет. Този на охранителката? Вероятно. На стената отляво следваше да има голяма стоманена врата с висящи по нея кръстове. Стоманата бе избухнала навън в изкривена сребърна маса. Значи в крайна сметка бяха прибрали тялото в подземното хранилище. Не аз бях убила охранителите. По идея е следвало да бъдат в безопасност. Нищо не помръдваше. В хранилището не светеше. Пълна тъмница. Ако там вътре ни чакаше вампир, не го виждах. Разбира се, не бях и особено близо все пак. Близостта не ми изглеждаше добра идея.

— Чисто е поне докъдето мога да видя — обявих.

— Не ми звучиш убедено — каза Долф.

— Не съм — отвърнах. — Надникни зад ъгъла към останките от хранилището.

Той не надникна, а спокойно погледна и подсвирна тихичко. Зербровски възкликна:

— И-исусе.

Кимнах:

— Аха...

— Там ли е? — поинтересува се Долф.

— Така ми се струва.

— Ти си нашият експерт. Защо не ми звучиш особено уверено?

— Ако ме беше попитал дали един вампир може да си проправи път през метър и половина стоманена сплав със сребро, цялата окичена с кръстове, бих ти се изсмяла в лицето... — взирах се в тъмната дупка. — Но ето ти на...

— Това означава ли, че си толкова объркана, колкото и ние? — попита Зербровски.

— Ахъм.

— Тогава сме затънали в лайна... — констатира той. За нещастие, бях съгласна с него.

18.

Хранилището тъмнееше срещу нас. Тъмно като в рог, с луд вампир, който ни причакваше вътре... просто идеално. Да-а, бе!

— Аз ще изляза напред — каза Долф. Държеше пистолета на охранителката. Неговият собствен бе прибран в кобура. Сега вече имаше сребърни куршуми; тръгваше първи. Долф беше добър в това отношение. Никога не би наредил на някой от хората си да стори нещо, което той самият не би направил. Ще ми се Бърт да беше като него. Бърт обаче по-вероятно щеше да хариже някому първородното ти дете, а после да те пита дали може.

Долф поспря пред зиналата паст на хранилището. Тъмнината бе толкова гъста, че с нож да я режеш. Пълният мрак на пещера. От онзи тип, дето можеш да си бръкнеш с пръст в окото и да не видиш нищо.

Той ни махна с пистолета си да се придвижим напред, но продължи покрай мрака, надолу по коридора. Кървавите стъпки влизаха в тъмното и излизаха оттам. Кървавите стъпки отиваха нататък по коридора, зад ъгъла. Започваше да ми писва от ъгли.

Ние със Зербровски заехме позиции от двете страни на Долф. Напрежението се плъзна по врата и раменете ми. Поех си дълбоко дъх и издишах бавно. По-добре. Вижте, ръцете ми дори не треперят!

Долф не се претъркули по пода, за да заобиколи ъгъла. Просто се залепи до стената, стиснал пистолета с две ръце, готов да стреля.

Нечий глас заяви:

— Не стреляй, не съм умрял!

Гласът ми бе познат.

— Това е Джон Бърк. От нашите е.

Долф ме стрелна с поглед.

— Помня го.

Свих рамене — по-добре да се презастраховаш, отколкото после да съжаляваш. Имах на Долф доверие да не застреля Джон по случайност, но с другите две ченгета досега не се бях срещала. Винаги

гласувай за по-безопасния вариант, когато става дума за огнестрелно оръжие. Подигравките могат да се преживеят.

Джон беше висок, жилест и мургав. Късата му коса бе идеално черна, с широка бяла ивица отпред. Поразителна комбинация. И преди си беше красавец, но сега, когато си обръсна брадата, приличаше по-малко на холивудски злодей и повече — на сериозен предводител. Тъмен, висок и красив, и да знае как се убиват вампири. Какво повече можеше да иска човек? Имаше какво, но това е друг въпрос.

Джон излезе с усмивка иззад ъгъла. Носеше пистолет — и, още по-хубаво, в другата си ръка държеше вампирския комплект.

— Дойдох преди вас да се убедя, че вампирът няма да се измъкне, докато сте на път за насам — обясни той.

— Благодаря, Джон! — кимнах.

Той сви рамене:

— Просто действах в полза на обществото!

Беше мой ред да свия рамене:

— Както кажеш.

— Къде е вампирът? — попита Долф.

— Ами, следях го — каза Джон.

— И как?

— Кървави боси следи.

Боси. Исусе Христе! Трупът нямаше обувки, но Джон имаше. Обърнах се към хранилището. Твърде късно, твърде бавно, каква дяволска грешка...

Вампирът изникна от мрака твърде бързо за човешки поглед. Беше само мъглява отсянка, която се удари в новобранеца, блъскайки го в стената. Той изпищя, притиснал пистолет към гърдите на вампира. Изстрелите отекнаха високо в коридора, тръбите усиливаха ехото. Куршумите излизаха през гърба на чудовището, сякаш беше от мъгла. Магия.

Пристъпих напред, опитвайки се да се прицеля, без да улуча новобранеца. Той пищеше — неспирен звук. Кръвта пръскаше като дъжд. Стрелях в главата на тварта, но тя мръдна извънредно бързо, метна жертвата си в отсрещната стена и пак му се нахвърли. Имаше много викове и движение, но всичко сякаш бе далечно, забавено. Всичко щеше да свърши след секунди. Аз бях единствената достатъчно близо и въоръжена със сребро. Пристъпих напред,

забърсах с тяло вампира и опрях дулото в тила му. Нормален вампир не би ми позволил да го сторя. Дръпнах спусъка, но чудовището се завъртя, вдигна жертвата си във въздуха и я метна по мен. Куршумът се отклони и паднахме на пода. Двама възрастни върху гърдите ми за малко ми изкараха въздуха. Новобранецът лежеше върху мен, пищеше, кървеше и умираше.

Оприях пистолета в черепа на вампира и стрелях. Задната част на главата му избухна навън в душ от фини капки кръв, парченца кост и по-тежки, по-мокри неща. Вампирът се опитваше да докопа врата на жертвата си. Следваше да умре, но не стана така.

Вместо това се дръпна назад, щракайки с окървавените си зъби. Бе поспрял само колкото да си поеме дъх между хапките. Пъхнах дулото в устата му. Зъбите заскърцаха по метала. Лицето на чудовището експлодира от горната устна до върха на темето. Долните зъби застъргаха във въздуха, но не успяха да захаят нищо. Обезглавеното тяло се надигна на ръце, сякаш се опитваше да стане. Опрях пистолета в гърдите му и дръпнах спусъка. На такова разстояние сигурно щях да успея да улуча сърцето му. Всъщност никога не съм опитвала да убивам вампири само с помощта на пистолет. Чудех се дали ще успея. Чудех се и какво ли ще стане с мен, ако не успея.

През тялото на чудовището пробяга тръпка. То изпусна дълга, безгласна въздишка.

Долф и Зербровски го влачеха назад. Мисля, че вече бе мъртво, но просто за всеки случай оценявах усилията им. Джон окъпа вампира със светена вода. Течността кипна и засъска по умиращата твар. Наистина умираше. Съвсем наистина.

Новобранецът не мърдаше. Партньорът му го издърпа встрани от мен, притискайки го към гърдите си като дете. Кръв бе слепила русата коса по лицето на младежа. Светлите му очи бяха широко отворени, втренчени в нищото. Мъртъвците винаги са слепи...

Той беше смелчага, добро момче..., нищо че не бе много по-млад от мен. Но се чувствах поне милион години по-стара, втренчена в бледото му, мъртво лице. Беше мъртъв — просто ей тъй на. Смелостта не те спасява от чудовищата. Просто намалява шансовете ти за оцеляване.

Долф и Зербровски бяха пуснали вампира на пода. Джон на практика бе яхнал трупа му с кол и чук в ръка. Не бях използвала кол от години. Карабината е моето оръжие. Но пък аз съм прогресивна убийца на вампири.

Вампирът беше мъртъв. Нямаше нужда от набучване на кол, но аз просто приседнах с гръб към стената и проследих процедурата. По-добре да се презастраховаш, отколкото да сбъркаш. Колът влезе полесно от обикновено заради дупката, която бях отворила. Все още държах пистолета си. Нямаше нужда да го прибирам засега. Хранилището продължаваше да тъмнее. Там, където има един вампир, често се срещат и други. Така че задържах пистолета в готовност.

Долф и Зербровски влязоха в разбитата зала с готови за стрелба оръжия. Би следвало да съм станала и да тръгна с тях, но точно в момента ми се струваше най-важно просто да дишам. Усещах притока на кръв във вените си; всяка пулсация на сърцето ми се чуваше високо. Хубаво беше да си жив, но беше твърде жалко, че не успях да спася детето. Аха, твърде жалко. Джон коленичи до мен.

— Добре ли си?

Кимнах.

— Наред съм.

Той ме погледна сякаш не ми вярваше, но не задълба във въпроса. Умен човек.

В хранилището светнаха лампите. Ярка, жълта светлина, топла като летен ден.

— Ии-сусе! — възкликна Зербровски.

Изправих се и за малко да падна — краката ми поддаваха. Джон ме хвана за ръката и аз се втрених в него така, че ме пусна. Усмихна се леко.

— Все още си твърда като камък!

— Както винаги — съгласих се.

Двамата се бяхме срещали два пъти. Грешка. Така съвместната ни работа ставаше по-трудна, а той не можеше да преглътне факта, че аз съм женска версия на него самия. Придържаше се към старата южняшка представа за това къде е мястото на дамите. Една дама не бива да носи пистолет и да прекарва повечето си време покрита с кръв и сред трупове. За такова мнение аз имам две думички. Аха, точно тези двете.

В едната стена бе разбит голям аквариум. Вътре бе имало морски свинчета или плъхове, или зайчета.

Сега съдържаше само ярки капки кръв и късчета козина. Вампирите не ядат месо, но ако сложите малко животинче в стъклен съд и го ударите в стената, получавате разпарчетосано малко животинче. Не бе останало достатъчно да гребнеш с лъжица.

Близо до стъкларията имаше глава, вероятно мъжка, ако се съдеше по късата коса и прическата. Не се приближих повече да проверявам. Не исках да виждам лицето на човека. Бях проявила предостатъчно смелост тази нощ. Не беше останало какво да доказвам.

Тялото беше цяло, но едва-едва. Сякаш вампирът бе пхнал и двете си ръце в гърдния кош, бе стиснал ребрата в шепи и бе дръпнал. Гърдите бяха буквално разцепени на две, но ги крепяха лентичка розова мускулна тъкан и вътрешности.

— Главата има зъби — уточни Зербровски.

— Това е вампирският съветник — казах.

— Какво е станало?

Свих рамене.

— Ами, предполагам, съветникът се е бил навел над вампира, когато той се е събудил. Убил го е бързо и мръсно.

— А защо е убил вампирския съветник? — попита Долф.

Пак свих рамене.

— Той беше повече животно, отколкото човек, сержант. Събудил се е на странно място, където странен вампир се навежда над него. Реагирал е като всяко животно в капан и се е защитил.

— И защо съветникът не е успял да го овладее? Нали за това е тук?

— Единственият, който може да овладее анималистичен вампир е повелителят, който го е породил. Съветникът не е бил достатъчно силен да го контролира.

— А сега какво? — попита Джон. Беше прибрал пистолета си. Аз все още носех моя. Предпочитах да го държа на открито, нямам представа защо.

— Сега отивам да си изпълня третото възкресение за вечерта.

— Просто ей така?

Погледнах го, вече готова да се ядосам на някого.

— Какво искаш да направя, Джон? Да се разпищя истерично ли? Това няма да върне мъртъвците, но пък ще ме раздразни много!

Той въздъхна.

— Ех, само съдържанието ти да си отиваше с опаковката!

Прибрах си пистолета в презраменния кобур, усмигнах му се и казах:

— Майната ти!

Именно онези две думички.

19.

Успях да измия повечето кръв от лицето и ръцете си в банята в моргата. Окървавеният гащеризон отиде в багажника ми. Бях чиста и представителна, или поне толкова представителна, колкото можех да стана тази вечер. Бърт беше казал да срещна новия служител на мястото на третия ангажимент за вечерта. Гробището „Оукглен“, в десет нула-нула. Теорията беше, че новият е вдигнал вече две зомбита и само ще гледа как вдигам третото. Това ме устройваше.

Беше 10:35, когато стигнах до „Оукглен“. Закъснявах. Мамка му. Щях да направя страхотно впечатление на новия съживител, да не споменавам клиентите. Госпожа Дугъл беше вдовица отскоро. Поточно, от пет дни. Скъпият ѝ, предал Богу дух съпруг не бе оставил завещание. Все се канел, но, нали знаете как е, продължавал да отлага. Трябваше да вдигна господин Дугъл пред двама адвокати, двама свидетели и пред трите пораснали деца на Дугъллови, и пъдпъдък в крушово дърво. Миналия месец бяха приели закон, че наскоро починалите — преди седмица или по-малко — могат да бъдат вдигнати от гроба и да съставят устно завещание.

Така Дугъллови щяха да си спестят половината наследство. Минус таксата за адвокатите, разбира се.

Покрай тесния чакълест път бяха паркирани един куп коли. Гумите бяха намачкали ужасно тревата, но ако не паркираш встрани, никой не би могъл да ползва пътя. Разбира се, колко ли души имат желанието да посетят гробище в десет и половина вечерта? Съживители, вуду жреци, пушещи тревица тийнейджъри, некрофили, сатанисти. Трябва да си член на законна религия и да имаш разрешение да водиш служби на гробищата след здрач. Или да си съживител. На нас разрешителни не ни трябваша. Най-вече защото нямахме репутацията, че принасяме човешки жертвоприношения. Няколко гнили ябълки наистина бяха извадили на вуду-последователите лошо име. Като християнка, аз донякъде се мръщя на сатанизма. Тоест, те, в крайна сметка, са лошите типове. Нали?

Веднага щом стъпих на пътя, го усетих. Магия. Някой се опитваше да вдигне мъртвец — и то съвсем наблизо.

Новият тип вече бе вдигнал две зомбита. Можеше ли да се справи и с трето? Чарлз и Джеймисън овладяваха само по две на нощ. Откъде Бърт бе намерил толкова могъщ човек за толкова кратко време?

Подминах пет коли, без да броя своята собствена. Около гроба бяха събрани поне дузина души. Жените бяха в костюми с поли, мъжете до един носеха вратовръзки. Изумително колко народ се беше изтупал, за да дойде до гробището. Единствената причина повечето хора да идат на гробище е погребението. Сума клиенти се обличат като за такова, полуофициално, предимно в черно.

Мъжки глас водеше скърбящите с все по-силни призови:

— Андрю Дугъл, вдигни се. Ела при нас, Андрю Дугъл, ела при нас!

Магията се трупаше във въздуха, докато не ме притисна като тежест. Беше трудно да дишаш както трябва. Магията на новака бе навсякъде, силна, но несигурна. Можех да усетя колебанието му като студен полъх във вятъра. Щеше да стане силен, но беше млад. Магията му имаше вкус на нещо неизпробвано, недисциплинирано. Ако той не беше под двадесет и една, щях да си изям шапката.

Ето как го бе намерил Бърт. Той беше бебче, могъщо бебе. И вдигаше третото си зомби за една нощ. Мамка му, да му се не види!

Останах в сенките до дебелиите дървета. Новобранецът-съживител се оказа нисък, може би един или два пръста по-висок от мен, което го правеше около метър и шейсет и пет в най-добрия случай. Носеше бяла риза и тъмни панталони. Кръвта бе засъхнала по ризата на почти черни ивици. Трябваше да го науча как да се облича, както Мани бе научил мен. Съживяването все още е неофициален занаят. Няма курсове в колежа, които да те научат как да вдигаш мъртъвци.

Той бе съвсем откровен, застанал там, зовейки Андрю Дугъл от гроба. Тълпата адвокати и роднини се гушеше в подножието на гроба. В кръга от кръв при новия съживител нямаше член на семейството. По принцип човек слага един зад надгробния камък, та да може роднината да контролира зомбито. По този начин само съживителят можеше да го контролира. Но това не беше пропуск, а както е по закон. Мъртвецът може да бъде вдигнат и да диктува завещание само ако това се случва

по волята на съживителя и власт над него имат единствено въпросният съживител или някоя неутрална група.

Купчината цветя потрепери и една бледа ръка се стрелна нагоре, драпайки във въздуха. Две ръце, после и теме. Зомбито се изсипа от гроба, сякаш го дърпаха с конци.

Новият съживител се олюля. Падна на колене в меката прах сред вехнешите цветя. Магията потръпна, разсея се. Той бе захапал едно зомби повече, отколкото можеше да довърши. Мъртвецът още се бореше да излезе от гроба. Все още се опитваше да си освободи краката, но не го контролираше никой. Лорънс Къркланд бе вдигнал зомби, но не можеше да го овладее. Зомбито щеше да бъде оставено само, без никой, който да го настрои. Неконтролираните зомбита изкарваха лошо име на съживителите.

Един от адвокатите тъкмо питаше:

— Добре ли сте?

Лорънс Къркланд кимна, но бе твърде изтощен, за да заговори. Дали изобщо осъзнаваше какво е направил? Съмнявам се. Не беше достатъчно уплашен.

Приблжих се към скупчените хора.

— Госпожице Блейк, липсвахте ни! — каза адвокатът. — Вашият... сътрудник май се почувства зле!

Ухилих им се с най-добрата си професионална усмивка. Виждате ли — всичко е наред. Едно зомби няма да откачи. Вярвайте ми.

Приблжих се до ръба на кръвния кръг. Можех да го усетя като полъх на вятъра в гърба ми. Кръгът бе затворен и аз стоях отвън. Не можех да вляза, ако Лорънс не ме поканеше.

Той стоеше на четири крака, заровил длани в цветята по гроба. Беше провесил глава, сякаш бе твърде уморен да я вдигне. Сигурно беше.

— Лорънс! — повиках го тихо. — Лорънс Къркланд!

Той завъртя полека глава. Дори в тъмното виждах изтощението в светлите му очи. Раменете му трепереха. Боже, помогни ни!

Наведох се напред, за да не може публиката да чуе какво казвам. Щяхме да се опитаме да поддържаме илюзията, че не става нищо необичайно, поне докато е възможно. Ако имахме късмет, зомбито просто щеше да се запъти нанякъде. Ако нямахме късмет, щеше да нарани някого. Мъртвите обикновено бързо прощават на живите, но не

винаги. Ако Андрю Дугъл бе мразил някой от роднините си, ни предстоеше дълга нощ.

— Лорънс, трябва да отвориш кръга, за да вляза! — казах.

Той просто ме зяпаше с празни очи, без искрица разбиране в тях. Мамка му.

— Отвори кръга, Лорънс, веднага!

Зомбито вече стоеше на колене. Бялата му официална риза сияеше на фона на мрака на погребалния костюм. Неудобство за цяла вечност. Дугъл изглеждаше доста добре за ходещ мъртвец. Беше блед, с гъста сива коса. Кожата му бе набръчкана и светла, но не се забелязваха признаци на загиване. Хлапето се бе справило добре с третото си зомби за нощта. Сега, само да успееш да го овладееш, можехме да си ходим у дома.

— Лорънс, отвори кръга, моля те!

Той каза нещо, твърде тихо, така че не можах да го чуя. Наведох се още по-близо, доколкото кръвта ме допускаше да ида, и попитах:

— Какво?

— Лари. Казвам се Лари.

Усмихнах се — твърде глупаво беше. Той се притесняваше, че го наричам Лорънс вместо Лари, а едно полудяло зомби излизаше от гроба си. Може би се бе пречупил под напрежението? Нъцки.

— Отвори кръга, Лари! — наредих.

Той запълзя напред, за малко да падне по лице в цветята. Подраска с длан по кървавата линия. Магията щракна. Кръгът от сила изчезна просто ей-така. Сега всичко зависеше от мен.

— Къде ти е ножът?

Той се опита да погледне през рамо, но не успя. Видях острието да проблясва на лунната светлина от другата страна на гроба.

— Сега почивай — казах. — Аз ще се погрижа!

Лари се сви на топка и се обгърна с ръце, сякаш му беше студено. Засега го оставих така. Първата задача в списъка трябваше да е зомбито.

Ножът лежеше до изкорменото пиле, което той бе използвал да призове мъртвеца. Сграбчих го и се обърнах срещу излизащия от гроба. Андрю Дугъл се бе облегнал на собствения си надгробен камък и се опитваше да се ориентира. На човек му е трудно, след като е умрял; нужни са няколко минути да се пробудят мъртвите мозъчни

клетки. Умът не вярва особено, че трябва да работи, но в крайна сметка се задейства.

Вдигнах ръкава на коженото си яке и си поех дълбоко дъх. Това беше единственият начин, но не се налагаше и да ми харесва. Кожата се раздели под ножа и кръвта покапа, почти черна на лунната светлина. Болката беше остра и пронизваща. Малките рани винаги носят по-неприятно усещане от големите... в началото.

Раната беше мъничка и нямаше да ми остане белег. Като изключим разрязването на китката ми — или нечия друга — нямаше друг начин да затворя отново кръга. Церемонията бе напреднала твърде много, за да донасям ново пиле и да започвам отначало. Трябваше да спася тази, иначе зомбито щеше да се откъсне. А зомбитата без началници имат склонност да ядат хора.

Мъртвецът все още седеше на надгробния си камък. Взираше се в нищото с празни очи. Ако Лари бе достатъчно силен, нищо чудно Андрю Дугъл да бе в състояние да говори, да прояви нормален разум. Но засега беше просто труп в очакване на заповеди или някоя случайна мисъл.

Покатерих се на купчината гладиоли, хризантеми и карамфили. Ароматът на цветя се смесваше с гнилата миризма на трупа. Нагазих до колене във вехнещи цветя и поднесох кървящата си китка пред лицето на зомбито.

Светлите му очи проследиха движението ми, празни и мъртви като стара риба. Андрю Дугъл не си беше вкъщи, но там имаше нещо — нещо, което помириша кръвта и разбра цената ѝ.

Знам, че зомбитата нямат души. Всъщност мога да вдигам мъртвите едва на третия ден. Толкова време ѝ трябва на душата да се оттегли. По случайност, същото време е необходимо на вампира да се събуди. Представете си.

Но ако не душата реанимира трупа, тогава какво? Магия — моята или на Лари. Може би. Но в този труп имаше нещо. Ако душата си бе отишла, нещо друго бе запълнило празнотата. Ако съживяването действаше, изпълваше я магия. Ами сега? Сега — не знаех. Не бях сигурна дори и дали искам да знам. Какво значение имаше, стига да успея да извадя горещия картоф от огъня? Аха. Може би, ако си го повтарях непрестанно, дори щях да повярвам.

Подадох на зомбито кървящата си китка. Твартата се поколеба за секунда. Ако откажеше, вариантите ми се изчерпваха.

Мъртвецът се взираше в мен. Хвърлих ножа и стиснах кожата около раната. Бликна кръв — гъста и лепкава. Зомбито сграбчи ръката ми. Бледите му пръсти бяха студени и силни. Наведе се над прореза и засмука. Хранеше се от китката ми, челюстите му трепкаха конвулсивно, преглъщаше бързо и грубо. Щеше да ми остане найлошата на света синка. Но поне болеше.

Опитах се да си освободя ръката, но зомбито просто се впи по-силно в нея. Не искаше да пусне. Страхотно.

— Лари, можеш ли да се изправиш? — попитах тихичко. Все още се опитвахме да се преструваме, че всичко върви по програма. Зомбито бе приело кръвта. Вече го контролирах — стига да успееш да го накарам да ме пусне.

Лари ме погледна полека.

— Разбира се — каза. Изправи се на крака, използвайки надгробния камък за опора. Когато застана прав, попита: — А сега какво?

Хубав въпрос.

— Помогни ми да се освободя. — Опитах се да си издърпам китката, но твартата я стискаше все едно щеше да се раздели с живота си, ако я изтърве.

Лари обви ръце около трупа и дръпна. Не свърши работа.

— Опитай с главата — предложих.

Той се опита да дърпа трупа за косата, но зомбитата не изпитват болка. В крайна сметка пхна пръст в устата му, нарушавайки вакуума на засмукването с леко пукване. Лари изглеждаше така, сякаш му е прилошало. Горкият той — обаче ръката беше моята...

Младежът избърса пръста си в официалните панталони, сякаш бе докоснал нещо гадно. Не му симпатизирах.

Раната от ножа вече бе зачервена. Утре щеше да се получи страхотна синина.

Зомбито се изправи върху гроба си и се втренчи в мен. В очите му имаше искрица — някой си бе у дома. Въпросът беше дали това е правилният някой?

— Ти Андрю Дугъл ли си? — попитах.

Той облиза устни и отвърна:

— Аз съм.

Гласът му бе суров. Глас, свикнал да юрка хората насам-натам. Не останах впечатлена. Нали моята кръв му бе дала глас? Мъртвите всъщност са неми, всъщност забравят кои и какво са, докато не вкусят прясна кръв. Омир е бил прав — човек започва да се чуди и какви други истини съдържа „Илиадата“.

Притиснах раната с другата си ръка и отстъпих назад от гроба.

— Вече ще отговаря на въпросите ви — казах. — Но карайте по-простичко. Все пак цял ден е бил мъртъв!

Адвокатите не се усмихнаха. Предполагам, че няма за какво да ги виня. Махнах им да се приближат. Те останаха назад. Притеснителни адвокати? Надали.

Госпожа Дугъл сръчка своя юрист:

— Хващай се на работа! Това ми струва цяло състояние!

Понечих да кажа, че не взимаме такса на минута, но доколкото знаех, Бърт бе уредил нещата така, че колкото по-дълго остане на крака трупът, толкова по-скъпо излиза всичко. Това всъщност бе добра идея. Андрю Дугъл бе добре днес. Отговаряше на въпросите с културния си, обработен глас. Ако пренебрегнете начина, по който кожата му блестеше на лунната светлина, изглеждаше жив. Но — дайте му няколко дни или седмици. Ще изгние — те всички гният. Ако Бърт бе успял да измисли начин клиентите ни да връщат мъртъвците в гробовете, преди от тях да започнат да се ръсят парченца, още по-добре.

Има само едно-две неща, тъжни като семейство, връщащо скъпата стара мамичка на гробищата, прикривайки смрадта на гнилоч с аромата на скъп парфюм. Най-страшното беше една клиентка, изкъпала съпруга си, преди да го върне. Беше се наложило да донесе повечето му плът в найлонова торба за боклук. В топлата вана месото просто бе опадало от костите.

Лари отстъпи назад и се препъна в една саксия. Подхванах го и той се облегна на мен, все още нестабилен.

Усмихна се.

— Благодаря... за всичко.

Взираше се в мен от няколко сантиметра разстояние. Струйка пот се стичаше по лицето му в студената отктомврийска нощ.

— Имаш ли палто?

— В колата ми е.

— Иди си го облечи. Ще вземеш да се разболееш, ако се размотаваш потен на студа.

Усмивката му се разшири.

— Както кажеш, шефе! — очите му бяха по-големи, отколкото се полага, виждаше се много от бялото. Издърпа ме от ръба. Няма да го забравя.

— Благодарността е хубаво нещо, хлапе, но иди си вземи палтото. Не можеш да работиш, ако пазиш леглото у дома настинал!

Лари кимна и полека се насочи към колите. Все още беше нестабилен, но се движеше. Кръвта от раната на китката ми почти бе спряла. Почудих се дали имам в колата достатъчно голям „Банд ейд“, за да я покрия. Свих рамене и тръгнах след Лари към автомобилите. Дълбоките, школувани гласове на адвокатите изпълваха октомврийския мрак. Думите отекваха сред дърветата. Кого, по дяволите, се опитваха да впечатлят те? Трупът не го бе грижа.

20.

Ние с Лари седяхме на студената есенна трева и гледахме как адвокатите пишат завещанието.

— Толкова са сериозни... — каза той.

— Това им е работата — да бъдат сериозни — отвърнах.

— Да си адвокат означава ли, че не можеш да имаш и чувство за хумор?

— Абсолютно вярно — заключих.

Лари се ухили. Късата му, къдрава коса беше толкова яркорежа, че изглеждаше почти оранжева. Очите му бяха сини и меки като пролетно небе. Бях видяла и косата, и очите му на светлината на фаровете. В мрака изглеждаше със сиви очи и кестеняв. Мразя да получавам описания на свидетел за човек, когото са виждали само на тъмно.

Лари Къркланд имаше присъщата на повечето червенокоси млечнобяла кожа. Гъсти рояци златни лунички допълваха картинката. Изглеждаше като прерасла кукла „Хауди Дуди“. Казвам го в смисъл на „сладък“.

Беше нисък — наистина нисък за мъж — и бях убедена, че никак няма да му хареса определението „сладък“. Беше едно от най-нелюбимите ми умалителни. Мисля, че ако всички ниски хора можеха да гласуват, думата „сладък“ щеше да бъде зачеркната от английския език. Знам, че поне аз бих гласувала по този начин.

— Откога си съживител? — попитах.

Лари погледна към флуоресциращия циферблат на часовника си.

— От около осем часа.

Зяпнах го.

— Това ти е първата работа където и да е?

Той кимна.

— Господин Вон не ти ли разказа за мен?

— Бърт каза само, че е наел нов съживител на име Лорънс Къркланд.

— Последна година студент съм във Вашингтонския университет и това ми е семестриалната работна задача.

— На колко си години?

— Двадесет, защо?

— Дори не си пълнолетен! — възкликнах.

— Е, и? Какво от това, че не мога да пия или да ходя в порно кина? Не е голяма загуба, освен, ако работата не ни заведе на подобни места... — Той ме погледна и се наведе към мен. — Работата води ли ни в порно кина? Изражението му бе безразлично-приятно, и не можех да позная дали ми се подиграва или не. Предположих, че се шегува.

— На двайсет става — поклатих глава.

— Не ми изглеждаш, сякаш на двайсет става — отвърна той.

— Не възрастта ти ме притеснява — уточних.

— Да, но все нещо има.

Не бях сигурна как да го облека в думи, но в изражението му имаше нещо приятно и весело. Беше лице на човек, който по-често се смее, отколкото плаче. Изглеждаше бляскаво и чисто като нова монета, а аз не исках това да се променя. Не исках да бъда човекът, който ще го накара да клекне в калта и да се наплеска целия с нея.

— Губил ли си някога близък човек? Роднина, имам предвид?

Веселието изчезна от лицето на Лари. Той доби вид на сериозно малко момченце.

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно сериозно — заявих.

Новият ми колега поклати глава:

— Не те разбирам.

— Просто отговори на въпроса ми. Губил ли си някога близък човек?

Той поклати глава:

— Дори дядовците и бабите ми са живи.

— А да си виждал проява на насилие отблизо и лично спрямо теб?

— В гимназията се биех доста.

— Защо?

Той се ухили:

— Смятаха, че нисък е равнозначно на слаб.

И аз се усмигнах.

— А ти им показва разликата...

— Ами, нищо подобно; цели четири години ме правеха на кайма... — Лари се усмигна.

— Печелил ли си някога схватка?

— Понякога — съгласи се той.

— Но не спечелването е важното — уточних.

Той ме погледна право в очите с много сериозно изражение.

— Не, не е.

Помежду ни за миг се възцари почти съвършено разбирателство. Споделената история да си най-дребното хлапе в класа. Годините, през които винаги те избират последен в отбора. Автоматично да ставаш жертва на насилниците. Да си нисък те прави хитър. Бях сигурна, че се разбираме един друг, но понеже съм жена, имах нужда да го облека в думи. Мъжете през повечето време се занимават с лайна от рода на четене на мисли, но понякога бъркат. А аз трябваше да знам.

— Важното е да понесеш побоя и да не се предадеш — казах.

Лари кимна.

— Да понесеш удара и да продължиш нататък.

Сега, когато бях отровила първия ни миг на съвършено разбирателство, като накарах и двама ни да обличаме в думи, бях щастлива.

— Освен в училищни побоища, не си присъствал на прояви на насилие, така ли?

— Ходя на рок концерти.

Поклатих глава.

— Не е същото.

— Искаш нещо да ми подскажеш ли? — попита Лари.

— Не е трябвало да се опитваш да вдигаш третото зомби.

— Но успях, нали?

Стори ми се малко обиден, но продължих да го притискам. Когато имам да обяснявам нещо, може и да не се държа мило, но поне съм настояща.

— Ти го вдигна и изгуби контрол над него. Ако не бях дошла навреме, зомбито щеше да се измъкне и да нарани някого.

— Това е просто зомби. Те не нападат хората.

Втрених се в Лари, опитвайки се да видя дали се шегува. Нищо подобно. Мамка му.

— Ти наистина не знаеш, така ли?

— Да знам какво?

Закрих лицето си с длани и преброих до десет бавно. Не бях ядосана на Лари, а на Бърт, но момчето беше толкова удобен обект за навикване! Трябваше да изчакам до утре, за да се разкреця на шефа си, а рижото чудо бе точно до мен. Какъв късмет.

— Зомбито се изплъзна от контрола ти, Лари. Ако не бях дошла и не му бях дала кръвта си, щеше само да си намери кръв. Разбираш ли?

— Не, честно казано.

Въздъгнах.

— Зомбито щеше да нападне някого. Да си отхапе от някого.

— Зомбитата, нападащи хора, са само суеверие, глупави легенди.

— Това ли ви преподават сега в колежа? — поинтересувах се.

— Да.

— Ще ти дам да прочетеш старите броеве на „Съживител“. Повярвай ми, Лари, зомбитата нападат хора. Виждала съм убити от тях.

— Просто се опитваш да ме уплашиш — озъби се новият ми колега.

— Уплашен е по-добре от глупав.

— Аз го вдигнах. Какво още искаш от мен? — Той ми изглеждаше съвсем озадачен.

— Искам да разбереш какво за малко не се случи тук тази нощ. Искам да разбереш, че това не е игра. Не са ти салонни номерца. Истинско е и може да стане опасно.

— Добре — съгласи се младежът.

Беше се предал твърде лесно. Не ми вярваше наистина. Просто ми угаждаше. Но има някои неща, които не можеш да изречеш направо. Човек трябва да ги научи чрез собствен опит. Щеше ми се да мога да увия Лари в целофан и да го сложа на полицата, в безопасност, на сигурно място, недокоснат..., но в живота не става така. Ако той останеше достатъчно дълго в нашия бизнес, гланцът му щеше да се изтърка. Но човек не може да поучава някой, който току-що е станал на

двадесет и не е бил докосван от смъртта... Такива хора не вярват в чудовища.

На двадесет аз бих повярвала във всичко. Внезапно се почувствах стара.

Лари извади пакет цигари от джоба си.

— Моля те, кажи ми, че не пушиш — обадох се.

Той ме погледна, ококорен и леко стреснат.

— Ти не пушиш ли?

— Не.

— Не ти харесва хората да пушат близо до теб? — попита колегата ми.

— Не — отвърнах.

— Виж, в момента се чувствам доста скапан. Имам нужда от цигара, ясно?

— Нужда ли?

— Аха, нужда! — Той стисна една тънка бяла цигара между два от пръстите на дясната си ръка. Пакетът изчезна обратно в джоба му. Появи се запалка за еднократна употреба. Лари ме гледаше право в очите. Ръцете му трепереха съвсем леко.

Мамка му. Беше вдигнал три зомбита още първата си нощ и аз смяхах да обсъждам с Бърт мъдрото решение да пусне хлапето в пустошта сам-самичко.

Освен това, намирахме се на открито.

— Хайде, давай.

— Благодаря!

Той запали цигарата и вдиша дълбоко никотина и катрана. Димът се заизвива от устата и носа му като бледи призраци.

— Вече се чувствам по-добре — заключи Лари.

Свих рамене.

— Само недей да пушиш в колата при мен!

— Няма проблем! — каза той. Врхчето на цигарата му пулсираше в оранжево, когато си дръпна. Гледаше покрай мен и остави дима да се къдри от устните му, когато допълни: — Викат ни!

Обърнах се и, разбира се, адвокатите ни чакаха. Чувствах се като чистач, викнат да оправи хаоса в тоалетната. Изправих се и Лари ме последва.

— Сигурен ли си, че се чувстваш достатъчно добре? — попитах.

— Не бих могъл да вдигна и мъртва мравка, но мисля, че съм в състояние да погледам как се справяш.

Под очите му имаше торбички и кожата около устата му бе твърде изпъната, но ако искаше да си играе на мъжага, как можех да го спра?

— Страхотно. Да се хващаме за работа.

В багажника имах сол. Беше напълно законно да разнасяш насам-натам материали за вдигане на зомбита. Предполагам, че мачетето, което използвам за обезглавяване на пилета, може да бъде използвано и като оръжие, но останалите неща се смятат за безвредни. Това показва колко знае системата за зомбитата.

Андрю Дугъл се беше съвзел. Все още изглеждаше восъчноблед, но изражението му бе сериозно и загрижено, живо. Приглади с длан стилния ревер на самото си. Погледна ме изотгоре не защото беше по-висок от мен, а защото знаеше как да гледа отвисоко. Някои хора наистина имат таланта да те превъзхождат.

— Знаете ли какво става, господин Дугъл? — попитах аз зомбито.

Той събра очи към тесния си римски нос.

— Прибирам се у дома с жена си.

Въздъгнах. Мразя, когато зомбитата не осъзнават, че са мъртви. Държат се толкова... човешки.

— Господин Дугъл, знаете ли защо сме на гробището?

— Какво става? — попита единият от адвокатите.

— Забравил е, че е мъртъв — обясних тихо.

Зомбито се втренчи в мен, напълно арогантно. Сигурно е бил истински трън в задника приживе, но дори и гадните хора от време на време заслужават съжаление.

— Не знам какви ги дрънкате — заяви мъртвецът. Очевидно страдате от някаква халюцинация!

— Можете ли да ми обясните защо сме тук на гробището? — попитах.

— Няма нужда да ви обяснявам нищо.

— Помните ли как се озовахте на гробището?

— Ние... дойдохме с кола, разбира се — първи намек за несигурност в гласа му.

— Карате наслуки, господин Дугъл. Всъщност не помните как се возите в колата на път за насам, нали?

— Аз, аз... — Той се извърна към съпругата и порасналите си деца, но те вече вървяха към колите си. Никой от тях дори не погледна през рамо. Татко бе мъртъв, това нямаше как да се преодолее, но повечето семейства не си тръгват просто ей така. Те са ужасени или натъжени, или дори им е лошо, но никога не са безразлични. Дугъллови бяха получили подписаното завещание и си тръгваха. Бяха си взели наследството. Нека доброто старо татенце си изпълзи обратно в гроба. Дугъл подвижна:

— Емили?

Жена му се поколеба замаяна, но един от синовете ѝ я стисна за ръката и я дръпна към колите. Притеснен ли беше или уплашен?

— Искам да си ида вкъщи — извика мъртвецът след тях. Презрителното му държание изчезваше и оставаше само мъчителен страх, отчаяната нужда да не повярва. Чувстваше се толкова жив. Как би могъл да е и мъртъв едновременно с това?

Съпругата му се обърна лекичко:

— Андрю, съжалявам!

Порасналите ѝ деца я набутаха в първата най-близка кола. Направо да речеш, че са банкови обирджии и бързат да се ометат, толкова експедитивно потеглиха.

Адвокатите и секретарите си тръгнаха толкова бързо, колкото им позволяваше достойнството. Всички бяха получили онова, за което бяха дошли дотук. Приключиха с трупа. Проблемът беше, че „трупът“ се вираше след тях като дете, изоставено в мрака.

Защо не си беше останал арогантен кучи син, а?

— Защо ме изоставят? — попита той.

— Вие починахте, господин Дугъл, преди около седмица.

— Не, не е вярно!

Лари пристъпи до мен.

— Вие наистина сте мъртъв, господине. Аз лично ви вдигнах от гроба.

Мъртвецът местеше поглед помежду ни. Започваше да изчерпва извиненията.

— Не се чувствам умрял.

— Повярвайте ни, господин Дугъл, мъртъв сте — заявих.

— Ще боли ли?

Много зомбита питат същото; ще боли ли да се върнат обратно в гроба...

— Не, господин Дугъл, няма да боли. Обещавам.

Той си пое дълбок, накъсан дъх и кимна:

— Мъртъв съм, наистина мъртъв?

— Да.

— Тогава ме върнете долу, моля! — Беше успял да се овладее и да си възвърне достойнството.

Истински кошмар е, когато зомбито отказва да повярва. Все пак може да го положите в гроба, но клиентите трябва да го държат на земята, а то пици... Случвало ми се е само два пъти, но си спомням всеки, все едно е било снощи. Някои неща не избледняват с времето.

Посипах бузата на Дугъл със сол. Прозвуча така, сякаш чакъл се сипеше по покрив.

— Със сол те обвързвам към гроба ти!

Държах все още окървавения нож в ръка. Избърсах желиращата се кръв върху устните му. Зомбито не се дръпна. Вече ми вярваше.

— С кръв и стомана те обвързвам към гроба ти, Андрю Дугъл! Почивай в мир и не се надигай повече!

Постояхме минута на празното гробище. Обкръжаваха ни единствено воят на вятъра високо в дърветата и меланхоличната песен на последните щурци за сезона. В „Паяжината на Шарлот“ щурците пеят: „Лятото свърши и си отиде. Свърши и си отиде. Свърши и си отиде. Лятото умира, умира“. Първото сериозно застудяване и щурците щяха да измрат. Те бяха като Чикън Литъл, който разправя на всички, че небето пада — само дето в случая щурците бяха прави.

Песента им внезапно заглъхна, сякаш някой бе изключил копче. Затаих дъх, напъвайки се да чуя. Не долавях нищо освен вятъра, но... Раменете ми бяха толкова напрегнати, че ме болеше.

— Лари?

Той обърна невинен поглед към мен.

— Какво?

Там — три дървета по-наляво, на фона на луната се очертаваше мъжки силует. Мернах движение с ъгълчето на окото си отдясно. Бяха

повече от един. Мракът бе натежал от погледи. Може би не бяха само двама.

Използвах тялото на Лари да ме прикрие от погледите и извадих пистолета си, като го държах по протежение на бедрото, за да не бие на очи.

Колегата ми се ококори.

— Исусе, какво има? — прошепна той хрипливо.

Не ни издаде. Точка за него. Започнах да го насочвам към колите — полека, просто двама приятели съживители са свършили нощната си задача и си отиват у дома за заслужена почивка.

— Там горе има хора.

— Нас ли преследват?

— Мен най-вероятно — уточних.

— Защо?

Поклатих глава:

— Не е време за обяснения. Когато ти кажа да бягаш, тичай като луд към колите!

— Откъде знаеш, че искат да ни наранят? — В очите му се виждаше много бяло. Вече и той ги бе забелязал.

Сенките се приближаваха, в мрака имаше хора.

— Откъде знаеш, че не искат да ни наранят? — попитах.

— Добре казано — отвърна той. Дишаше ускорено и плитко. Бяхме на може би десетина метра от колите.

— Бягай! — казах аз.

— Какво? — попита Лари стреснато.

Стиснах го за ръката и го повлякох към колите. Насочих пистолета към земята, все още с надеждата, че който и да ни преследва, няма да очаква да имам оръжие.

Лари тичаше сам, задъхан донякъде от страх, донякъде от пушенето, а и може би не минаваше на бегот по няколко километра всеки ден.

Един мъж излезе пред колите. Носеше голям револвер. Броунингът ми сякаш сам се насочи. Изтреця, преди да съм се прицелила добре. Дулото просветна ярко в мрака. Мъжът подскочи — не бе свикнал да стрелят по него. Неговият куршум изсвири в мрака вляво от нас. Нападателят застина за няколко секунди, за да се прицели и стреля отново. След това падна на земята и не помръдна повече.

— Мамка му! — изпъшка Лари.

Нечий глас изкрещя:

— Тя е въоръжена!

— Къде е Мартин?

— Застреля го.

Предполагам, Мартин беше онзи с оръжието. Все още не помръдваше. Нямах представа дали съм го убила. Не бях сигурна и дали ми пука, поне докато той не стане и не започне пак да гърми по нас.

Моята кола бе по-близо. Пъхнах ключовете в ръката на Лари.

— Отвори вратата, отвори и тази откъм пътника, после запали двигателя. Разбра ли?

Той кимна, луничките изпъкваха на бледия кръг на лицето му. Трябваше да се доверя, че няма да се паникьоса и да тръгне без мен. Не би го сторил от злоба, просто от страх.

Силуети се събираха от всички посоки. Сигурно бяха поне дузина. Вятърът разнасяше звука на трополящи, газеци през тревата крака.

Лари прекрачи тялото. Аз изритах 45-калибровия от отпуснатата ръка. Пистолетът се плъзна под колата. Ако времето не ме притискаше, щях да проверя за пулс.

Винаги обичам да знам дали съм убила някого. Прави далеч по-лесно писането на доклад за полицията.

Новият ми колега беше отворил вратата на колата и се бе навел да отключи и откъм пътника. Прицелих се в един от тичащите след нас и дръпнах спусъка. Непознатият се препъна, падна и се разпищя. Другите се поколебаха. Не бяха свикнали да стрелят по тях. Горките бебчовци.

Наместих се в колата и извиках:

— Давай, давай, давай!

Лари се изстреля в дъжд от чакъл. Автомобилът се залюля, фаровете налудничаво режеха мрака.

— Не ни забивай в дърво, Лари!

Той ме стрелна с поглед.

— Съжалявам!

Колата забави от обръщаща стомаха скорост до дръж-се-здраво-за-вратата такава. Останахме си на линията между дърветата — все

беше нещо.

Фаровете се отразяваха в стволовете. Надгробните камъни блестяха в бяло. Колата се плъзна по завоя, плюейки чакъл от гумите. Един мъж стоеше насред пътя. Джереми Рубенс от „Хората преди всичко“ се бе изправил блед и ясно очертан на светлината на фаровете. Бе застанал насред една права отсечка на пътя. Ако успеехме да минем покрай него, щяхме да излезем на магистралата и да сме в безопасност.

Колата забави ход.

— Какво правиш? — попитах.

— Не мога просто да го блъсна — обясни Лари.

— О, разбира се, че можеш!

— Не мога! — изръмжа той гневен и уплашен.

— Той просто си играе с нас, Лари. Ще се дръпне.

— Сигурна ли си? — Глас на малко момченце, питащо дали в килера наистина има чудовище.

— Сигурна съм. Сега настъпи газта и да се махаме оттук!

Той натисна до дупка педала. Колата подскочи напред и се втурна към дребния, изправен като глътнал бастун Джереми Рубенс.

— Той не мърда! — каза Лари.

— Ще се махне — уверих го.

— Сигурна ли си?

— Довери ми се!

Колегата ми ме стрелна за миг с поглед и се съсредоточи върху пътя.

— По-добре да си права! — прошепна.

Вярвах, че Рубенс ще се дръпне. Честно. Но дори и да не блъфираше, това бе единственият начин — или да минем покрай него, или през него. Рубенс да избира.

Фаровете го окъпаха в ярка бяла светлина. Дребното му, мургаво лице ни стрелна с втренчен поглед. Не трепваше.

— Не мърда — каза Лари.

— Ще мръдне! — повторих.

— Мамка му! — рече колегата ми. Нямаше по-правилен израз.

Фаровете връхлетяха върху Джереми Рубенс и той се метна встрани. Чу се звук от изсъскване на плат, когато сакото му се отри в калника на колата. Близко, мамка му, на косъм.

Лари набра скорост и ни метна през последния завой и към последния прав участък. Излетяхме на шосето в порой от чакъл и с виещи гуми. Но бяхме излезли от гробището. Успяхме. Благодаря ти, Боже!

Ръцете на младежа върху волана бяха бели.

— Вече можеш да понамалиш — казах. — В безопасност сме!

Той преглътна толкова шумно, че и аз го чух, след това кимна. Колата постепенно започна да наближава ограничението за скоростта. Лицето на момчето бе окъпано в пот, нямаща нищо общо със студената октомврийска вечер.

— Добре ли си?

— Не знам. — Каза го с празен глас. Шок.

— Справи се много добре!

— Мислех си, че ще го прегазим. Мислех си, че ще го убием с колата!

— Той си мислеше същото, иначе нямаше да се мръдне — съгласих се аз.

Лари ме погледна:

— Ами ако не беше мръднал?

— Да, но мръдна.

— А ако не беше?

— Тогава щяхме да го прегазим и пак да сме на шосето в безопасност.

— Би го прегазила, така ли?

— Тази игра се нарича „оцеляване“, Лари. Ако не можеш да го понесеш, намери си друга професия.

— Никой не стреля по съживители!

— Това бяха членове на „Хората преди всичко“, дясна фанатична групировка, която мрази всичко, свързано със свръхестественото — ето, че скрих за личния разговор с Джереми Рубенс. Това, което хлапето не знаеше, не можеше да го нарани.

Взирах се в бледото му лице. Очите му бяха като дупки. Бе срещнал дракона — малко драконче, каквито са повечето, но щом веднъж си се сблъскал с насилие, никога вече не си съвсем същият. Първия път трябва да решиш — ще живееш или ще умреш, ние или те, и това те променя завинаги. Няма връщане назад. Взирах се в шокирания Лари и ми се прииска всичко да е минало другояче. Щеше

ми се да можех да го запазя лъскавичък, новичък и изпълнен с надежди. Но, както обичаше да казва баба ми Блейк: „Ако желанията бяха коне, всички щяхме да яздим“.

Лари бе глътнал първата лъжица от моя свят. Единственият въпрос беше ще иска ли втора доза или ще избяга? Ще избяга или ще остане, ще остане или ще се бие... стандартните въпроси. Не бях сигурна какво ми се иска да избере. Сигурно щеше да живее по-дълго, ако избяга по-далечко от мен, но пък може и да не беше вярно. Ези — те печелят, тура — ти губиш.

21.

Лари се сети да попита:

— Ами колата ми?

Свих рамене.

— Застрахована е, нали?

— Да, но...

— След като не успяха да попилеят нас, може да решат да си го изкарат на нея.

Той ме погледна така, сякаш не беше сигурен дали не се шегувам. Не се шегувах.

От мрака пред нас внезапно изникна колело. Детско бледо лице засия под фаровете.

— Внимавай!

Лари върна поглед обратно на пътя навреме да види ококорените, стреснати очи на хлапето. Спирачките изсвириха и детето изчезна от тесния конус светлина. Чу се хрущене и колата подскочи, преди да спре странешком. Колегата ми дишаше тежко, аз изобщо не дишах.

Гробището беше точно от дясната ни страна. Бяхме твърде близо да спираме, но..., но, мамка му, това беше дете.

Взирах се през задното стъкло. Колелото беше смачкано до неузнаваемост. Детето лежеше на твърде неподвижна купчинка. Боже, моля те, нека да не е мъртво!

Не мисля, че „Хората преди всичко“ имаха толкова въображение, че да използват дете за примамка. Ако наистина ставаше дума за капан, той беше твърде изобретателен, защото не можех да оставя дребното телце сгърчено наред пътя.

Лари стискаше волана толкова силно, че ръцете му трепереха. Ако преди бях смятала, че е пребледнял, значи бях грешала. Сега приличаше на болен призрак.

— То... ранено ли е? — гласът му бе натежал и дрезгав от напиралите сълзи. Не „наранен“ искаше да каже. Просто не можеше

да се насили да произнесе онази думичка с „м“. Не още, не и ако имаше как да го избегне.

— Остани в колата — наредих.

Лари не отговори. Просто седеше, втрещен в ръцете си. Не ме погледна. Но, по дяволите, вината не беше моя. Фактът, че той бе изгубил черешката си тази нощ не бе по моя вина. Защо тогава имах чувството, сякаш беше?

Излязох от колата, приготвила браунинга за в случай, че лудите решат да ни преследват по пътя. Нищо чудно да бяха взели 45-калибровия и да дотърчат да ни изпозастрелят. Детето не помръдваше. Бях все още твърде далеч да видя дали гръдният му кош се движи. Аха, точно тъй. Бях на, да речем, около метър от него.

Моля те, бъди живо!

Детето лежеше по корем, едната му ръка бе приклепена отдолу, вероятно счупена. Огледах тъмното гробище, докато коленичех до жертвата. Хлапето бе облечено в стандартните за малките момченца раирана ризка, шорти и малки гуменки. Кой го беше пратил по летни дрехи в такава студена нощ? Майка му. Дали някоя жена го бе облякла, целунала и изпратила към смъртта?

Къдравата му кестенява коса бе като коприна, бебешки тънка. Кожата на шията му хладенееше под пръстите ми. Шок? Бе твърде рано да изстине от смъртта. Чаках пулсът във вената на шията му да трепне, но не се случваше нищо. Мъртъв. Моля те, Боже, моля те!

Главата на хлапето се надигна и от устата му се чу тих звук. Жив. Благодаря ти, Господи!

Малкият се помъчи да се преобърне, но падна на пътя. Изплака.

Лари излезе от колата и тръгна към нас.

— Добре ли е?

— Жив е — казах.

Момчето бе твърде решено да се претърколи, така че го хванах за раменете и му помогнах. Постарах се да придържам ръката му до тялото. Мернах големите му кафяви очи, облото детско лице и в дясната ръка — нож, по-голям от самото хлапе. То прошепна:

— Кажи му да дойде да ти помогне да ме преместите!

Малки кучешки зъбки се показваха между детските устенца. Хлапето притисна ножа към корема ми, над чантичката. Върхът се плъзна под коженото яке и опря блузата отдолу. Беше един от онези

застинали мигове, когато секундите се точат като в кошмар от катран. Разполагах с цялото време на света да реша дали да предам Лари, или да умра. Никога не предавай никого на чудовищата, това е мое правило. Отворих уста и изпищях:

— Бягай!

Вампирът не ме набучи. Просто застина. Искаше ме жива; ето защо използваше ножа, а не зъбите си. Изправих се и хлапето просто остана да се взира в мен. Нямаше си резервен план. Направо страхотно.

Колата стоеше с отворени врати, през които се лееше светлина в мрака. Фаровете чертаеха широка театрална черта. Лари просто си стоеше нерешително на място. Извиках:

— Марш в колата!

Той тръгна към отворената врата. Една жена се изправи на светлината на фаровете. Беше облечена в дълго бяло палто, отворено над кремаво-бежов, много елегантен костюм с панталон. Тя отвори уста и изръмжа срещу светлината, оголвайки зъби. Вече тичах и крещях: — Зад теб!

Лари се взираше в мен; погледът му обаче минаваше встрани. Ококори се. Чувах тропота на малки крачета зад гърба си. Ужас се разля по лицето на колегата ми. Дали това беше първият видян някога от него вампир?

Извадих пистолета си, но все още тичах. Не можеш да улучиш и лайно, ако тичаш. Имах вампир пред мен и зад мен. Хвърляй чоп.

Женската вампирка скочи на покрива на колата и се хвърли в дълъг, красив скок, който я отнесе върху Лари и го търкулна по пътя.

Не можех да я застрелям, без да рискувам живота на колегата си. Обърнах се в последната секунда и опрях пистолета от упор в лицето на детето-вампир.

Очите му се ококориха, когато натиснах спусъка. Нещо ме удари изотзад. Куршумът отлетя встрани, а аз тупнах на пътя, право по корем и с нещо по-тежко от кутия за хляб, залепнало за гърба ми.

Въздухът ми излетя. Но се обърнах, опитвайки се да насоча пистолета в твартата на гърба си. Не сторех ли нещо сега, вероятно никога повече нямаше да се налага да се тревожа за дишането си.

Момчето ме връхлетя, замахвайки с ножа. Пистолетът се въртеше, но твърде бавно. Ножът се заби в ръкава на якето ми. Усетих

как острието се впива в асфалта отдолу. Ръката ми бе прикована. Натиснах спусъка и куршумът отлетя безследно в мрака.

Извъртях врат да видя кой или по-скоро какво ме е яхнало. Какво? На червената светлина на задните стопове на колата лицето му изглеждаше плоско, имаше високи скули с тесни очи — почти цепки и дълга, права коса. Една идея по-типичен и вече щеше да е гравирани от камък, обкръжен от змии и ацтекски богове.

Мъжът се пресегна и стисна дясната ми ръка, онази — прикованата, в която още държах пистолета. Стисна костите на китката ми в метала. Гласът му бе дълбок и мек.

— Хвърли пистолета или ще ти счупя ръката! — и продължи да стиска, докато не изпъсках. Лари пищеше високо и жалостиво. Писъците са запазени за момента, когато нямаш какво по-добро да правиш. Аз потърках левия си ръкав в пътя, оголвайки часовника и гривната-амулет. Трите малки кръстчета заблестяха на лунната светлина. Вампирът изсъска, но не пусна ръката ми с пистолета. Прокарах гривната по ръката му. Разнесе се остра миризма на горяща плът; тогава той използва свободната си ръка да вдигне левия ми ръкав. Стискайки само ръкава, вампирът придържаше назад лявата ми китка, така че да не мога да го докосна с кръстовете.

Ако беше новоумрял, самият вид на кръстовете щеше да го прогони с виковете; но той не беше просто починал отдавна, беше древен. Трябваше му нещо повече от осветен кръст, за да избяга. Лари изпищя отново.

Аз също изпищях, защото нищо повече не можех да сторя, освен да стискам пистолета и да го карам да ми мачка ръката. Не беше продуктивно. Те не ме искаха мъртва, но наранена, наранена беше добре за тях. Щеше да ми смачка ръката на кървава каша. Отказах се от пистолета с писъци и задърпах ножа, който придържаше ръката ми прикована, опитвайки се да измъкна и левия ръкав от хватката, та да забия кръстовете в плътта на вампира.

Над главите ни проехтя изстрел. Всички застинахме и се втренчихме към гробището. Джереми Рубенс и компания си бяха намерили оръжието и стреляха по нас. Дали смятаха, че сме в един куп с чудовищата? Дали им пукаше по кого стрелят?

Някаква жена изпищя:

— Алехандро, помогни ми! — писъкът се разнесе изотзад. Вампирът на гърба ми внезапно изчезна. Не знаех защо и не ми пукаше. Останах насаме с детето-чудовище, надвесено над мен и втренчило в лицето ми огромните си тъмни очи.

— Не те ли боли? — попита то.

Беше толкова неочакван въпрос, че дори му отговорих:

— Не.

Той изглеждаше разочарован. Приклепна до мен, положил длани на малките си бедра.

— Имах намерение да те клъцна, за да ближа от кръвта ти... — Все още говореше с гласа на малко дете, но познанието в очите му се лееше по кожата ми като горещ повей. Беше по-възрастен от Жан-Клод, много по-възрастен.

Един куршум се удари в задницата на колата ми, точно над главата на момчето. То се обърна към фанатиците с твърде недетинско ръмжене. Опитах се да извадя ножа от асфалта, но беше като закован. Не можех да го помръдна.

Момчето изпълзя към мрака и изчезна с порив на вятъра. Беше тръгнал към фанатиците. Бог да им е на помощ!

Погледнах през рамо. Лари бе прикован на земята под жена с дълга, вълниста кестенява коса. Мъжът, който ме бе яздил — Алехандро — и друга жена се бореха с вампирката върху колелата ми. Тя искаше да го убие и те се опитваха да я спрат. На мен ми изглеждаше като добър план.

Друг куршум изсвистя покрай нас. Не се приближи. Полузадавен писък — и никаква стрелба повече. Дали момчето бе спипало стрелеца? Лари беше ли пострадал? И какво, по дяволите, можех да сторя да му помогна, а и на себе си?

Вампирите явно бяха загазили. Каквото и да възнамерявах да правят, вече нямаха време. Опитах се да разкопчея с лява ръка якето си, но ципът заседна на половината път. Страхотно! Захапах ревера му, използвайки зъбите си наместо хванатата в капан ръка. Разкопчах се... сега какво?

Свалих със зъби ръкава от лявата си ръка, след това го пъхнах под бедрото си и се измъкнах с гърч от него. Освобождаването на дясната ми ръка от прикования ръкав беше лесна работа.

Алехандро вдигна кестенявата жена и я метна над колата. Тя заплува в мрака, но не я чух да пада. Може би можеше да лети. Не исках и да знам дали беше способна на това.

Лари почти бе изчезнал зад завеса от руса коса. Втората жена се бе навела над него като принц, канещ се да принесе магическата целувка. Алехандро награби в шепа тази дълга, дълга коса и вдигна вампирката на крака. Захвърли я встрани от колата. Тя се олюля, но не падна, зъбеше му се като куче на верига.

Заобиколих ги отдалеч, вдигнала кръстовете пред себе си като във всеки един традиционен стар филм. Само дето никога не бях виждала ловец на вампири с гривна-амулет...

Лари стоеше на четири крака и се олюляваше леко. Гласът му бе висок, почти истеричен. Просто повтаряше безспир:

— Кървя! Кървя!

Побутнах го по ръката и той подскочи, сякаш съм го ухапала. Беше подбелил очи. По шията му се стичаше кръв, черна на лунната светлина. Жената го беше ухапала, Исус да ни е на помощ, беше го ухапала.

Бледата вампирка още се бореше да докопа колегата ми.

— Не надушваш ли кръвта? — примоли се тя.

— Овладей се, иначе аз ще го сторя вместо теб! — изкрещя басово Алехандро. Гневът бе изписан открито на лицето му, остър като нож. Русата застина неподвижно.

— Вече съм добре — каза ужасена.

Не бях чувала вампир изплашен до... до смърт или нещо такова. Нека се избият един друг. Аз имах по-важни неща за вършене. Като например да измисля как да прекарам двама ни покрай останалите вампири и в колата.

Алехандро натискаше русата с една ръка върху капака. С лявата държеше моя пистолет. Откопчах гривната на глезена с хубавите й кръстчета. Човек не може да се промъкне тихичко до някой вампир. Дори новите мъртъвци са по-нервни от дългоопашата котка в стая, пълна с люлеещи се столове. Тъй като нямах шанс да го издебна, предпочетох прекия подход.

— Тя го ухапа, кучи син такъв! Ухапа го! — Дръпнах го за ризата, сякаш за да привлече вниманието му. Пуснах кръстчетата в гърба му.

Той изпищя.

Бръснах ръката му с кръстовете на гривната. Вампирът изтърва пистолета, а аз го хванах. Езиче син пламък блъвна от гърба му. Алехандро драпаше и се въртеше, но не можеше да докопа кръстовете. Гори, бебчо, гори!

Той се завъртя с писък. Разперената му длан ме улучи в слепоочието. Излетях във въздуха. Ударих се с гръб в асфалта. Опитах се да смекча, доколкото е възможно удара с ръце, но главата ми залитна назад и се удари в земята.

Навсякъде заплуваха черни кръгове. Когато зрението ми се проясни, се взирах в бледо лице: дълга, русо-бяла коса с цвят на необработена коприна ме галеше по бузата, докато вампирката коленичеше да похапне.

Все още държах браунинга в дясната си ръка. Дръпнах спусъка. Тялото на блондинката подскочи назад, сякаш някой я бе ритнал. Вампирката падна по гръб на пътя, с бликаща от дупката в корема ѝ кръв, но това не беше нищо в сравнение с дупката на гърба ѝ. Надявах се да съм ѝ прекъснала гръбначния стълб.

Мъчително се изправих на крака.

Мъжкият вампир — Алехандро — бе скъсал ризата си. Кръстовете паднаха на пътя в малка локва стопен син огън. Гърбът му бе изгорен до черно, тук-там мехури придаваха допълнително цвят. Той се обърна към мен и аз го прострелях веднъж в гърдите. Изстрелът беше прибързан и той не падна.

Лари го сграбчи за глезена. Алехандро продължи напред, влачейки колегата ми по асфалта като дете. Стисна го за ръката и го издърпа да се изправи. Лари праметна някаква верига през врата на вампира. Тежкият сребърен кръст избухна в пламъци. Алехандро изпищя.

Извиках:

— Бързо в колата, веднага!

Лари се плъзна на мястото на шофьора и продължи настрани, докато не се озова на седалката на пътника. Тресна вратата от своята страна и я заключи, макар че нямаше голяма полза от това. Вампирът скъса веригата и метна края ѝ с кръста през дърветата до пътя. Кръстът изчезна от поглед като падаща звезда.

И аз се пъхнах в колата, тряснах вратата и заключих. Щракнах предпазителя на браунинга и го пъхнах между краката си.

Вампирът, Алехандро, се бе присвил от болка, твърде пострадал, за да хукне подире ни на момента. Слава Богу!

Включих на скорост и пришпорих колата. Тя се залюля нестабилно. Забавих до скоростта на светлината и возилото захапа пътя. Понесохме се през тъмния тунел в кръг от бляскава светлина и сенки от дървета. А в края на нашия тунел стоеше силует в бяло с дълга кестенява коса, вееща се на вятъра. Беше вампирката, която се нахвърли на Лари. Тя просто си стоеше на средата на пътя. Просто стоеше. Щяхме да открием играят ли си и вампирите на „кой е по-корав“. Аз щях да проверя и собствения си съвет. Натиснах газта до ламарината. Колата се стрелна напред. Вампирката просто стоеше на място, а ние се прицелвахме в нея.

В последната секунда осъзнах, че тя няма да се мръдне, а и аз нямах време за реакция. Щяхме да тестваме теорията ми за колите и вампирската плът. Къде е сребърната кола, когато имаш нужда от нея?

22.

Фаровете осветяваха вампирката като прожектори. Видях ясно бледото ѝ лице, кестенявата коса, широко разтворените челюсти. Ударихме я с над сто и двацет в час. Колата се разтърси. Вампирката болезнено бавно литна над покрива, но все пак всичко това ставаше твърде бързо, за да предприема нещо. Тя се удари в предното стъкло с остро изпукване. Изскърца метал.

Предното стъкло се разпадна на мрежа пукнатини, като паяжина. Внезапно се оказа, че се опитвам да надничам навън през неправилния край на счупена призма. Предпазното стъкло си изпълни задачата — не се разби и не ни накълца на салата. Просто се напука изцяло, та не виждах накъде карам. Настъпих спирачката.

Една ръка се изстреля през стъклото, обсипвайки Лари с порой от бляскави късчета. Той изпищя. Ръката сграбчи ризата му и го задърпа към счупените стъклени зъбци.

Завъртях волана наляво колкото по-рязко можех. Колата се завъртя и можех само да пусна газта, да не пипам спирачката и да се возя на въртележката.

Лари бе сграбчил здраво дръжката на вратата и облегалката на седалката. Пищеше и се бореше, за да не го издърпат през назъбеното стъкло. Бързо изрекох молитва и пуснах волана. Колата се завъртя безпомощно. Цапардосах ръката с кръст. Тя задимя и се покри с мехури. Пусна Лари и изчезна през дупката на прозореца.

Сграбчих волана, но бе мъничко късно. Колата се изнесе от пътя в оврага. Заскърца метал, когато нещо отдолу се счупи, нещо голямо. Ударих се във вратата. Лари внезапно се озова върху мен, след това и двамата се люшнахме в другата посока. И после всичко свърши. Тишината беше смазваща. Сякаш бях оглушала. В ушите ми звучеше само величествен ревящ бял шум.

Някой каза:

— Боже, благодаря ти! — Бях аз.

Вратата откъм пътника се обели като шлюпка на орех. Запълзях надалеч от отвора. Лари остана вързан за седалката и втренчен. Измъкнаха го от колата. Пъхнах се на пода под седалката, прицелвайки се натам, накъдето бе изчезнал той.

Взирах се в тялото му, към устата му бе притисната мургава ръка — толкова плътно по гърлото, че не бях сигурна дали може да диша. Взирах се по протежение на дулото на пистолета си в мургавото лице на вампира Алехандро. Изражението му бе неразгадаемо, когато ми каза:

— Ще му разкъсам гърлото!

— Аз пък ще ти издухам главата! — казах. През счупеното стъкло бръкна някаква ръка и допълних: — Назад, иначе губиш хубавата си физиономия!

— Той ще умре по-скоро — каза вампирът. Но ръката изчезна обратно през дупката. Долавях следи от някакъв друг език в английския му. Емоциите му връщаха акцента.

Очите на Лари бяха твърде широко ококорени, виждаше се твърде много бяло. Той дишаше, плитко и твърде бързо. Щеше да хипервентилира, ако оцелееше дотогава.

— Решавай — каза вампирът. Говореше равно, без следа от чувство. Ужасът в очите на Лари стигаше и за двама им.

Натиснах предпазителя на пистолета и го връчих с приклада напред в протегнатата ръка. Това беше грешка. Знаех го, но знаех също и че не мога да си седя кротко и да наблюдавам как разкъсват гърлото на Лари. Има някои неща, които са по-важни от физическото оцеляване. Човек трябва да може да се гледа в огледалото. Предадох си пистолета по същата причина, поради която бях спряла заради детето. Нямах избор. Бях от добрите. Добрите типове са жертвоготовни. Все някъде има такова правило.

23.

Лицето на Лари бе покрито с маска от кръв. Нито едно от порязванията не изглеждаше сериозно, но нищо не кърви по-силно от плитка черепна рана. Стъклото по колите е безопасно, но не е правено вампироустойчиво. Може би, ако пиша на фирмата и го предлага...

По ръката на Алехандро, все още стиснал гърлото на Лари, се стичаше кръв. Вампирът бе пхнал пистолета ми в колана на панталоните си. Държеше го така, сякаш знаеше как да го употребява. Жалко. Някои вампири са технофоби. Понякога това ти дава предимство.

Кръвта на Лари течеше по ръката на вампира. Лепкава и топла. Вампирът не реагира на кръвта. Железен самоконтрол. Взирах се в почти черните му очи и усещах придърпването на вековете като чудовищни крила, разгръщащи се в погледа му. Светът заплува. Вътрешността на главата ми потъваше и се надуваше. Посегнах напред да се хвана за нещо, само да не падна. Нечия ръка стисна моята. Кожата бе студена и гладка. Отскочих назад и се блъснах в колата.

— Не ме пипай! Не смей да ме докосваш!

Вампирът стоеше несигурно, стиснал в окървавената си ръка гърлото на Лари, другата държеше протегната към мен. Беше много човешки жест. Очите на колегата ми започваха да изпъкват в орбитите.

— Душиш го! — напомних му.

— Извинявай! — каза вампирът и пусна рижото хлапе.

Лари падна на колене, задавен за въздух. Първото му вдишване представляваше съскащ писък.

Щеше ми се да го питам добре ли е, но не казах нищо. Работата ми беше да ни измъкна оттук живи, ако е възможно. Освен това имах представа как се чувства Лари. Болеше го. Нямаше нужда да задавам глупави въпроси.

Е, може би един глупав въпрос...

— Какво искаш? — попитах.

Алехандро ме погледна и аз се преборих с желанието да се взра в лицето му, докато разговаряме. Трудно беше. В крайна сметка се загледах в дупката от куршума ми отстрани на гърдите му. Беше съвсем малка дупка, дори вече не кървеше. Толкова бързо ли се лекуваше? Мамка му. Взирах се в раната с все сили. За да се преборя с нуждата от контакт очи в очи. Трудно е да си корав, когато си втрещен в нечий гръден кош. Но аз бях практикувала това години наред, преди Жан-Клод да реши да сподели с мен своя „дар“. Практиката води до... е, вие си знаете.

Вампирът не ми беше отговорил, така че попитах отново, със стабилен и равен глас. Не звучах като човек, когото го е страх. Точка за мен.

— Какво искаш?

Усетих, че ме гледа, почти сякаш бе прокарал пръст по тялото ми. Потръпнах — не успях да се овладеея. Лари запълзя към мен с увиснала глава, кръвта му капеше при всяко движение.

Коленичих до него. И преди да успея да се спра, глупавият въпрос цъфна на езика ми.

— Добре ли си?

Той вдигна поглед към мен през маската от кръв. Накрая каза:

— Нищо, което няма да се оправи с няколко шева.

Опитваше се да се пошегува. Искаше ми се да го прегърна и да му обеща, че най-лошото е минало. Никога не давам обещания, които не мога да спазя.

Вампирът не точно помръдна, но нещо върна вниманието ми върху него. Стоеше нагазил до колене в есенния буренак. Очите ми бяха на едно ниво с токата на колана му, което го докарваше горе-долу на моя ръст. Нисък за човек. Нисък поне за бял англосаксонец от двадесети век. Токата на колана блестеше в златно и бе гравирана с масивна, набита човешка фигура. Тя, също като лицето на вампира, бе като извадена от ацтекски календар.

Нуждата да погледна нагоре и да пресрещна погледа му пропълзя по кожата ми. Брадичката ми на практика се помръдна сантиметър-два, преди да осъзная какво правя. Мамка му. Вампирът се бързаше с ума ми и аз не го бях усетила. Дори сега, като знаех, че ми причинява нещо, не можех да го усетя. Бях слъпа и глуха като всеки случайно срещнат турист.

Е, може би не чак случайно срещнат. Все още не ме бяха изяли, което вероятно значеше, че искат нещо повече от кръв. Иначе вече да съм мъртвец, също и Лари. Разбира се, все още носех осветени кръстове. Какво ли би могла да стори тази твар, щом веднъж ги сваля? Не исках и да научавам.

Бяхме живи. Това означаваше, че вампирите искат нещо, което не можем да им дадем мъртви. Но какво?

— Е, какво, по дяволите, искаш?

Ръката на Алехандро се появи пред мен. Протягаше ми я, за да ми помогне да се изправя. Станах без чужда помощ, излизайки малко пред Лари.

— Кажи ми кой е господарят ти, момиче, и няма да те нараня.

— А кой тогава ще ме нарани? — попитах.

— Умно, но ти се кълна, че ще си тръгнеш оттук здрава и читава, ако ми кажеш името.

— Първо, аз нямам господар. Не съм сигурна дори дали имам равен... — преборих се с желанието да го погледна в лицето, да видя дали е схванал шегичката. Жан-Клод щеше да я разбере.

— Стоиш пред мен и се шегуваш? — Вампирът ми прозвуча изненадан, почти ядосан. Хубаво, по мое мнение.

— Нямам си господар — повторих. Вампирите повелители могат да надушват лъжата и истината.

— Ако наистина вярваш в това, значи се самозаблуждаваш. Носиш два господарски белега. Дай ми името и аз ще го унищожа заради теб. Ще бъдеш освободена от този... проблем.

Поколебах се. Беше по-възрастен от Жан-Клод. Много по-стар. Сигурно щеше да успее да убие Господаря на града. Разбира се, това поставяше този вампир повелител на власт в Сейнт Луис. Него и тримата му помощници. Четири вампира, с един по-малко, отколкото бяха убийците на хора, но бях готова да се обзаложа, че има и пети някъде в околностите. Надали из среден по размери град се мотаят кой знае колко откачени кръвопийци.

Всеки един повелител, убиващ цивилни, би бил лош избор за водач на всички вампири в областта. Наречете го просто предчувствие.

Поклатих глава.

— Не мога.

— Искаш да се освободиш от него, нали?

— Много.

— Нека те освободя, госпожице Блейк. Нека ти помогна!

— Както помогна на мъжа и жената, които убихте?

— Не съм ги убивал — отвърна Алехандро.

Гласът му звучеше съвсем нормално. Погледът му бе достатъчно могъщ да ме удави, но не и гласът му. В него нямаше магия. Жан-Клод бе по-добър. Или Ясмийн, ако става на въпрос. Хубаво бе да знам, че не всеки талант се развива еднакво във времето. Древността не е всичко.

— Значи не ти си нанесъл фаталния удар. И какво от това? Подлизурковците ти следват твоята воля, не своята собствена.

— Ще останеш изумена с колко свободна воля разполагаме!

— Спри — казах.

— Кое?

— Да звучиш толкова дяволски разумно.

В гласа му долових присмех:

— Предпочиташ да беснея и убивам ли?

Всъщност да, но не го казах на глас.

— Няма да ти кажа името. Сега какво?

Зад гърба ми лъхна вятър. Опитах се да се обърна с лице към полъха. Жената в бяло ме нападна. С оголени зъби и дращеци въздуха ръце, покрити с чужда кръв, вампирката се удари в мен. Паднахме заднешком в плевелите, тя — върху мен. Нахвърли се към врата ми като змия. Пъхнах лявата си китка в лицето ѝ. Един от кръстовете докосна устните ѝ. Проблясък на светлина, мирис на горяща плът и вампирката изчезна, пиццейки в мрака. Никога не бях виждала вампир да се движи така бързо. Това умствен номер ли беше? Дали бе успяла да ме заблуди толкова успешно, дори и в присъствието на осветения кръст? Колко над петстотингодишни вампири може да има в едно ято? Двама, както се надяхах. Повече — и вече застрашително щяха да ни превишават по брой.

Изправих се на крака. Вампирът повелител беше паднал на четири крака до колата ми. Лари не се виждаше никъде. Сърцето ми се сви от паника — тогава осъзнах, че колегата ми е изпъзлял под автомобила, така че звярът да не може отново да го използва като заложник. Когато всичко друго се издъни, скрий се. При зайците върши работа.

Изгореният гръб на вампира бе извит под болезнен ъгъл, докато той се опитваше да извади Лари изпод колата.

— Ще измъкна тази ръка от ставата, ако не дойдеш тук!

— Струва ми се, че имаш котенце под леглото! — обадох се аз.

Алехандро се обърна светкавично. Намръщи се, сякаш го заболя. Страхотно.

Усетих движение зад себе си. Не спорих с усещанията си. Да речем, че са нерви; обърнах се с кръстовете в бойна готовност. Зад мен имаше два вампира. Единият бе русокосата дама. Предполагам, че изстрелът ми не бе улучил гръбнака ѝ. Колко жалко. Другият вампир все едно ѝ беше мъжки близък. И двата изсъскаха и се прикриха от кръстовете. Хубаво бе да видя, че поне някой се притеснява.

Господаря ме нападна изотзад, но го чух. Или изгарянето го правеше тромав, или кръстовете все пак ми помагаха. Стоях по средата между трите вампира, насочила кръстове и към двете групи. Русите надничаха над ръцете си, но кръстовете ги плашеха сигурно и както се полага. Господаря дори не се спря. Врхлетя ме в убийствен порив. Дадох на заден, опитвайки се да държа кръстовете помежду ни, но той ме хвана за лявата предмишница. Продължаваше да ме стиска с увиснали кръстове на сантиметри от кожата му!

Дръпнах се на такова разстояние от него, каквото ми позволяваше хватката, след това го ударих в слънчевия сплит с цялата си сила. Той издаде глухо пъшкане, после замахна с длан към лицето ми. Олюлях се и усетих кръв. Алехандро едва ме бе докоснал, но бе доказал правотата си. Ако исках да си разменяме удари, щеше да ме смачка като комар.

Цапнах го в гърлото. Той се задави с изненадан вид. Смачкана на кайма пак беше много по-добре от това да те ухапят. Предпочитах да съм мъртва, но не и да имам остри зъби.

Той склочи юмрук върху дясната ми длан, стискайки само колкото да усетя пълната му сила. Все още се опитваше да ме предупреди, а не да ме нарани. Точка за него.

Вдигна и двете си ръце, придърпвайки ме по-плътено към себе си. Не исках да съм по-близо до него, но май не можех да сторя нищо по въпроса. Освен, разбира се, ако вампирите имат тестиси. От удара в гърлото го заболя. Погледнах го в лицето, бяхме достатъчно близо за целувка. Наведох се към него, печелейки колкото се може повече

пространство. Той просто продължаваше да ме дърпа. Собствената му сила ми помогна.

Коляното ми го удари точно и аз го забих нагоре и навътре. Не беше нежен удар. Вампирът се присви напред, но не пусна ръцете ми. Не бях свободна, но все беше някакво начало и бях отговорила на вековечния въпрос. Да, вампирите имаха тестиси.

Алехандро издърпа ръцете ми зад гърба, приковавайки ме между дланите и тялото си. Беше като дървен, скован и неподвижен като камък. Само преди секунда бе топъл, мек и подлежащ на нараняване. Какво се бе случило?

— Свали това чудо от ръката й — нареди той.

Не говореше на мен.

Опитах се да извия глава, за да видя какво идва зад гърба ми. Не видях нищо. Двата руси все още криеха лица от оголените кръстове.

Нещо докосна китката ми. Дръпнах се, но Алехандро ме удържа неподвижна.

— Ако се бориш, ще те пореже.

Обърнах глава още по-назад и ето, че се взирах в облите очи на момчето-вампир. Той беше намерил ножа си и го използваше, за да ръчка гривната.

Вампирът повелител продължи да ме стиска, докато не реших, че ръцете ми ще се пръснат от напрежението като добре разтърсени кутийки с газирана сода. Сигурно съм издала някакъв звук, защото той каза:

— Нямах намерение да те наранявам тази вечер... устата му бе притисната към ухото ми, заровена в косата. — Стана по твой избор!

Гривната се скъса с тихо изщракване. Усетих я да пада в тревата. Вампирът повелител си пое дълбоко дъх, сякаш сега му бе по-лесно да диша. Беше само един-два пръста по-висок от мен, но държеше и двете ми китки с едната си малка ръка, стиснал пръсти за по-добър захват. Болеше и аз се мъчех да не стена безпомощно. Той прокара свободната си ръка през косата ми, след това награби един кичур и дръпна главата ми назад, за да види очите ми. Неговите бяха плътни и абсолютно черни; бялото не се виждаше.

— Ще науча името му, Анита, по един или друг начин!

Изплюх се в лицето му.

Алехандро изпищя, стягайки хватката върху китките ми, докато не изплаках.

— Можеше да е приятно, но сега смятам, че желая да страдаш. Погледни в очите ми, смъртна, и страдай! Усети очите ми и няма да има тайни помежду ни! — гласът му затихна до едва чут шепот. — Може би ще изпия ума ти така, както другите пият кръв и няма да оставя нищо след себе си, освен една обезумяла обвивка...

Взирах се в мрака, изпълващ очите му и усетих как падам напред, безкрайно напред, напред и надолу, надолу в мрака, който бе чист и пълен, никога непознал светлина.

24.

Взирах се в лице, което ми беше непознато. Собственикът му бе прилепил окървавена кърпичка към челото си. Къса коса, светли очи, лунички.

— Здравсти, Лари! — казах. Гласът ми бе далечен и странен. Не си спомнях защо.

Все още бе тъмно. Лицето на колегата ми бе поизчистено, но раната още кървеше. Не може да съм била в безсъзнание толкова дълго. Безсъзнание ли? Защо пък безсъзнание? Спомнях си само очи — черни очи. Седнах твърде бързо. Лари ме хвана за рамото, иначе щях да падна.

— Къде са...

— Вампирите — довърши той изречението.

Облегнах се на него и прошепнах:

— Аха.

Наоколо в мрака се мотаеха разни хора, скупчени на малки шепнещи си групички. Лампите на полицейска кола пронизваха тъмнината. Двама униформени стояха кротко до возилото и говореха с човек, чието име просто ми убягваше...

— Карл! — казах.

— Какво? — стресна се Лари.

— Карл Ингър, високият тип, дето говори с полицаите.

Колегата ми кимна:

— Точно така.

Дребен, мургав мъж коленичи до нас. Джереми Рузенс от „Хората преди всичко“, когото, доколкото помнех, за последно бях видяла да стреля по нас. Какво, по дяволите, ставаше?

Джереми ми се усмихна. Стори ми се искрен.

— Какво тъй внезапно те направи мой приятел?

Той се ухили още по-широко:

— Ние те спасихме!

Отблъснах се от Лари и седнах сама. Миг на замайване и ето ме, вече съм добре. Да-а, бе.

— Я ми обясни, Лари!

Колегата ми погледна към Джереми Рубенс и пак се обърна към мен.

— Те ни спасиха.

— Как?

— Поляха със светена вода онази, която ме ухапа... Той пипна гърлото си със свободната си ръка, несъзнателен жест, но забеляза, че го гледам. — Тя ще има ли контрол над мен?

— Да е влизала в ума ти по същото време, когато те ухапа?

— Не знам — отвърна той. — Как да позная?

Отворих уста да обясня и я затворих. Как да обясниш необяснимото?

— Ако Алехандро, вампирът повелител, ме бе ухапал в същото време, когато ме омая, щях да бъда вече във властта му.

— Алехандро?

— Така останалите вампири наричаха повелителя.

Поклатих глава, но светът заплува на черни вълни и се наложи да преглътна усърдно, за да не повърна. Какво беше сторил звярът с мен? Бяха ми въртели умствени номера и преди, но никога не бях давала подобна реакция.

— Идва линейка — обади се Лари.

— Не ми трябва.

— Бяхте в безсъзнание над час, госпожице Блейк — намеси се Рубенс. — Накарахме полицията да извика линейка, когато не успяхме да ви събудим.

Той стоеше достатъчно близо, за да се пресегна и да го докосна. Изглеждаше ми дружелюбен, излъчваше позитивност, като булка в големия й ден. Защо внезапно бях станала негова любимка?

— Така, значи те са полели със светена вода вампирката, която те ухапа. Какво стана после? — попитах Лари.

— Прогониха и останалите с кръстове и амулети.

— Амулети?

Рубенс извади окачени на верижка две миниатюрни, облицовани с метал книжки. И двете се побираха в шепата ми, че оставаше и свободно място.

— Това не са амулети, Лари. Това са миниатюрни еврейски Свещени книги.

— Мислех си за Звездата на Давид...

— Тя не работи, защото е знак за расова принадлежност, не истински религиозен символ.

— Значи са като миниатюрни Библии?

Вдигнах вежди.

— Тората съдържа Стария завет, така че да — като миниатюрна Библия е.

— А Библията действа ли за християните?

— Не знам. Вероятно просто никога не съм била нападана от вампири, докато си нося библията... Всъщност в случая вината беше моя. По-точно кога за последен път бях чела Библията? Дали не ставах „неделна християнка“? Щях да се притеснявам за душата си после, след като тялото ми се почувстваше малко по-добре.

— Отпратете линейката, добре съм.

— Не сте добре — отвърна Рубенс. Протегна се, сякаш за да ме докосне. Погледнах го и той се спря напред движението. — Нека ви помогна, госпожице Блейк. Имаме общи врагове!

Полицаяте бяха тръгнали към нас през тъмната трева. Карл Ингър също приближаваше, говорейки тихо с ченгетата.

— Полицията знае ли, че първоначално стреляхте по нас?

По лицето на Рубенс пролази сянка.

— Не знаят, нали?

— Ние ви спасихме, госпожице Блейк, от съдба по-лоша от смъртта. Сгрехих, че се опитах да ви нараня. Вие вдигате мъртвите, но ако сте истински врагове на вампирите, значи сме съюзници.

— Врагът на моя враг е мой приятел, а?

Той кимна.

Полицаяте бяха съвсем близо, почти можеха да ни чуят.

— Добре, но ако още веднъж насочите пистолет към мен, ще забравя, че сте ми спасили живота!

— Никога няма да се повтори, госпожице Блейк, имате думата ми!

Щеше ми се да кажа нещо унижително, но полицаяте бяха до нас. Щяха да чуят. Нямах намерение да издавам Рубенс и „Хората преди всичко“, така че си прехапах умния език за по-късна употреба. Като

познавах дребосъка, не се съмнявах, че ще ми се отвори и друга възможност.

Излъгах полицаите за „Хората преди всичко“ и излъгах за това, което Алехандро искаше от мен. Просто поредната безумна атака от рода на случилите се вече два пъти. По-късно пред Долф и Зербровски щях да кажа истината, но точно сега не ми се обясняваше цялата бъркотия на непознати. Не бях сигурна дори дали и Долф ще научи пълната история. Например фактът, че съм почти сигурно човешкият слуга на Жан-Клод.

Тц, няма нужда да споменавам това.

25.

Колата на Лари беше последен модел „Мазда“. Вампирите бяха занимавали „Хората преди всичко“, така, че те не бяха имали време да потрошат колата. Късмет за нас, понеже моята беше свършена. Ох, налагаше се да мина през застрахователната компания и те да ми обяснят, че е свършена, но имаше нещо сериозно строшено отдолу; оттам течеше по-тъмна от кръв течност. Предницата изглеждаше така, сякаш сме ударили слон. Мога да позная свършената кола, като я видя.

Бяхме прекарали последните няколко часа в спешното отделение. Екипът на линейката настоя да ме види доктор, пък и Лари се нуждаеше от няколко шева на челото. Морковената му коса падаше напред и скриваше раната. Първият му белег. Първият от многото, ако останеше в бизнеса и се моташе около мен.

— Бил си на работа колко — четиринадесет часа? Какво мислиш засега? — попитах.

Той ме погледна странешком, след това върна поглед на пътя. Усмихна се, но не ми се стори много весел.

— Не знам.

— Искаш ли да станеш съживител, когато завършиш?

— Мислех, че искам — обясни колегата ми.

Честност — рядък талант.

— Вече не го мислиш?

— Не наистина.

Приключих разговора дотук. Инстинктът ми подсказваше да го разубедея. Да му кажа да се заеме с някакъв нормален, обикновен бизнес. Но знаех, че вдигането на мъртвци не е просто избор на професия. Ако „талантът“ ти е достатъчно силен, просто се налага да вдигаш мъртвите, иначе рискуваш силата да се излее от теб в странни моменти. Дали терминът „крайпътни жертви“ значи нещо за вас? За мащехата ми Джудит има много неприятен смисъл. Разбира се, тя не е много доволна от професията ми. Смята я за мрачновата. Какво мога да кажа? Ами — права е.

— Има и други варианти за професионална реализация с диплома по свръхестествена биология.

— Какво? В зоопарка или екстерминатор може би?

— Учител — казах, — рейнджър в парк, естествоизпитател, полеви биолог, изследовател...

— И в коя точно от тези професии могат да се печелят същите пари? — попита Лари.

— Ако парите са единствената причина да ставаш съживител... — бях разочарована.

— Исках да правя нещо, с което да помагам на хората. Какво по-добро от това да използвам специализираните си умения, за да отървавам света от опасните немъртвци?

Втренчих се в Лари. Виждах само профила му в тъмната кола, лицето му бе осветено изотдолу от циферблатите на таблото.

— Искаш да бъдеш езекутор на вампири, не съживител? — Не се и опитах да скрия изненадата си.

— Това е крайната ми цел, да.

— Защо?

— А ти защо го правиш?

Поклатих глава.

— Отговори ми на въпроса, Лари!

— Исках да помагам на хората!

— Тогава стани полицаи, на тях им трябва хора, които познават свръхестествените твари.

— Мислех, че съм се справил доста добре тази вечер!

— Така е.

— Тогава какво има?

Опитах се да измисля как да го кажа с петдесет или по-малко убедителни думи.

— Това, което се случи тази нощ, беше ужасно, но става и по-лошо.

— Наближаваме „Олив“, накъде да завия?

— Наляво.

Колата излезе на изхода от магистралата и се плъзна в лентата за завои. Спряхме на светофара, светлината му мигаше в мрака.

— Не знаеш в какво се забъркваш — казах.

— Тогава ми разкажи! — настоя Лари.

— Ще направя нещо по-добро. Ще ти покажа.

— Какво пък означава това?

— Завий надясно на третия светофар. Влязохме на паркинга.

— Първата сграда отдясно.

Лари влезе на единственото свободно място, което успя да намери. Моето. Бедната ми малка „Нова“ нямаше да се върне вече тук.

Свалих си якето в тъмната кола.

— Включи лампичката — наредих.

Той стори както му беше казано. Беше по-добър от мен в изпълняването на заповеди. Кое то, след като щеше да изпълнява моите команди, беше добре.

Показах му белезите по ръцете си.

— Кръстообразното изгаряне е от едни човешки слуги, които сметнаха, че ще е забавно. Онова натрупване на ръбове на сгъвката на ръката е мястото, където един вампир ми я разкъса на парчета. Физиотерапевтът казва, че е цяло чудо, задето отново мога да я ползвам пълноценно. Четиринадесет шева от човешкия слуга и това е само по ръцете ми.

— Има и още ли? — Лари изглеждаше пребледнял и мътната светлина на крушката му придаваше странен вид.

— Един вампир ме наръга в гърба със счупения връх на кол.

Младежът потръпна.

— Освен това ключицата ми беше счупена по същото време, когато ми дъвчеха ръката...

— Опитваш се да ме уплашиш!

— И още как — съгласих се.

— Не се плаша лесно!

Тази вечер трябваше да го изплаши до смърт и без да се налага да си показвам белезите. Да, но не. По дяволите, щеше да се задържи, ако не го убиеха междувременно.

— Добре, оставаш през остатъка от семестъра, страхотно, но ми обещавай, че няма да тръгнеш на лов за вампири без мен!

— Но, госпожице Блейк...

— Ще помагаш при екзекуции на вампири, но няма да ги ловиш самичък!

— Каква е разликата между екзекуция и лов?

— Екзекуцията означава, че даден труп се нуждае от пронизване с кол или че един симпатичен окован вампир те чака за последния удар.

— А ловът? — поинтересува се Лари.

— Когато изляза след вампирите, които едва не ни убиха тази нощ, това ще е лов.

— А ти не вярваш, че господин Бърк ще ме научи да ловувам?

— Не вярвам, че господин Бърк ще те опази жив.

Лари се ококори.

— Нямах предвид, че съзнателно ще те нарани. Искях да кажа, че не бих доверила живота ти никому, освен на себе си.

— Смяташ, че ще се стигне дотам?

— Е, почти се стигна, нали?

Младежът помълча доста време. Взираше се в дланите си и поглаждаше ритмично волана.

— Обещавам да не ходя на лов за вампири с друг, освен с теб...

— Погледна ме, а сините му очи ме изучаваха внимателно. — Дори и с господин Родригес? Господин Вон каза, че той те е учил.

— Мани ме обучи, но вече не ловува вампири.

— Защо не?

Пресрещнах сините очи на Лари и казах:

— Съпругата му се страхува прекалено много, а и той има четири деца.

— Вие с господин Бърк не сте женени и нямате деца.

— Точно така.

— Нито пък аз — додаде новият ми колега.

Трябваше да се усмихна. Била ли съм някога и аз толкова страстна? Не.

— Никой не обича умниците, Лари.

Той се ухили и изглеждаше на около тринадесет. Исусе, защо не бе хукнал да търси прикритие след тази нощ? Защо аз не хукнах? Нямах отговор, поне не и смислен. Защо го правех? Защото бях добра в занаята — това беше отговорът. Може би Лари също щеше да стане добър. Може би... а можеше и просто да стане мъртвец.

Излязох от колата и се облегнах на отворената врата.

— Върви си право вкъщи и ако нямаш резервен кръст, купи си още утре!

— Добре — каза Лари.

Затворих вратата пред сериозната му, искрена физиономия. Изкачих стълбите и не погледнах назад. Не исках да го виждам как подкарва колата, още жив, все още горящ от желание след първия си сблъсък с чудовищата. Аз бях само четири години по-възрастна от него. Четири години. Струваха ми се векове. Никога не съм била толкова зелена. Смъртта на майка ми, когато бях на осем, се погрижи за това. Ранната загуба на родител спомага да ти се разсеят илюзиите за живота.

Щях да се опитам да разубедя Лари за идеята да става вампирски екзекутор, но ако всичко друго се провалеше, щях да работя с него. Има само два вида ловци на вампири: добри и мъртви. Може би бях способна да го направя един от добрите. Това е с пъти по-добро от алтернативата.

Беше 3:34 в петък сутринта. Седмицата излезе дължка. Разбира се, коя ли седмица тази година не бе дължка? Бях казала на Бърт да наеме допълнителни хора. Той бе намерил Лари. Защо това не ме ощастливяваше? Защото Лари бе просто поредната жертва, очакваща подходящото чудовище. Моля те, пази го, Господи! Моля те! Заради мен вече бяха умрели повече невинни, отколкото можеш да понеса.

Коридорът бе изпълнен с присъщото на полунощ усещане. Единственият звук бе съскането на климатика, накъсвано от приглушените стъпки на найките ми по пода... Беше твърде късно за живеещите ми през деня съседи да не са легнали и твърде рано да се събуждат. Два часа преди изгрев можеш да останеш насаме със себе си.

Отключих чисто новичката си взломоустойчива ключалка и влязох в мрака на апартамента си. Светнах лампите и ярката светлина обля белите стени, под, диван и кресло. Все едно колко е добро нощното ти зрение, всички обичат светлината. Ние сме твари на деня, без значение с какво си изкарваме хляба.

26.

Захвърлих якето си на кухненския плот. Беше твърде мръсно за белия диван. По себе си имах както кал, така и листенца от плевелите. Кръвта обаче беше малко — в това отношение нощта бе минала добре.

Измъквах се от презраменния кобур, когато го усетих. Въздушните течения се движеха, защото нещо ги бе раздвижило. И просто ей тъй на осъзнах, че не съм сама.

Вече стисках пистолета, когато гласът на Едуард се разнесе от мрака в спалнята ми.

— Анита, недей!

Поколебах се с пръсти върху оръжието.

— Ами ако посмея?

— Ще те застрелям. Знаеш, че ще го направя! — каза го меко, с хищна увереност. Бях го виждала да използва огнехвъргачки, докато говори с този тон. Гладко и спокойно като пътя към Ада.

Полека дръпнах ръка от оръжието си. Едуард щеше да ме гръмне, ако се наложеше. По-добре беше да не го насилвам, не още. Не още.

Сплетох пръсти на темето си, без да го чакам да ми го нарежда. Може би щях да спечеля някоя точка, задето съм активно сътруднически затворник. Нъцки.

Едуард излезе от мрака като рус призрак. Беше изцяло в черно, като изключим късата коса и светлото лице. В черните ръкавици на ръцете си бе хванал деветмилиметрова „Берета“, насочена съвсем уверено към гърдите ми.

— Ново оръжие? — полюбопитствах аз.

Призрак на усмивка раздвижи устните му.

— Да, харесва ли ти?

— Беретата е хубав пистолет, но нали ме познаваш...

— Фен на браунинга — съгласи се той.

Усмяхнах му се. Двама стари приятели просто си дрънкотят...

Едуард притисна дулото на пистолета към тялото ми, докато ми вземаше браунинга.

— До стената и се разкрачи!

Облегнах се на облегалката на дивана, за да ме претърси. Нямах какво да намери, но Едуард не го знаеше. Никога не е безгрижен. Това е една от причините да е още жив. Това — и фактът, че е много, много добър.

— Каза, че не можеш да отвориш ключалката ми — намекнах.

— Донесох си по-добри инструменти.

— Значи не е взломоустойчива.

— Би била за повечето хора.

— Но не и за теб!

Той се взря в мен с очи, празни и мъртви, като зимно небе.

— Аз не съм като повечето хора.

Не успях да сдържа усмивката си:

— Вярно си е от игла до конец.

Едуард ми се намръщи.

— Кажи ми името на Господаря и няма да се налага да го правим... — Пистолетът му дори не трепна. Моят браунинг стърчеше от колана на панталоните му. Бях се надявала, че ще се сети за предпазителя. Или може би не бях...

Отворих уста и я затворих, и просто го изгледах. Не можех да предам Жан-Клод на Едуард. Бях Екзекуторката, но пък него вампирите го наричаха Смъртта. Беше си заслужил името.

— Мислех, че ме следиш и тази вечер.

— Прибрах се, след като те видях как се оправяш със зомбито. Явно е трябвало да поостана наблизко. Кой ти разкърва устата?

— Нямам намерение да ти казвам нищичко. Знаеш добре.

— Всеки се пречупва, Анита, всеки.

— Дори и ти?

Призракът на усмивката се завърна за миг.

— Дори и аз.

— Има някой, по-добър от Смъртта? Я ми разкажи!

Усмивката се разшири.

— Някой друг път.

— Хубаво е да знам, че ще има и друг път — казах.

— Не съм дошъл да те убивам.

— Да, само да ме изплашиш или измъчваш, за да ти разкрия името на Господаря, нали?

— Да — съгласи се той с тих и нисък глас.

— Надявах се да кажеш, че греша.

Едуард леко мръдна рамене.

— Предай ми Господаря на града, Анита, и ще си ида.

— Знаеш, че не мога.

— Знам, че се налага, иначе нощта ще бъде доста дълга!

— Значи нощта ще е дълга, защото нямам намерение да ти кажа и дума.

— Не обичаш да те притискат — заяви убиецът.

— Точно така.

Той поклати глава.

— Обърни се, облегни си кръста на дивана и сложи ръце зад гърба си.

— Защо?

— Просто го направи?

— За да ми вържеш ръцете ли?

— Действай!

— Няма да стане.

Той пак се намръщи.

— Искаш ли да те застрелям?

— Не, но нямам и намерение просто да си стоя, докато ме връзваш.

— Връзването не боли.

— Повече ме притеснява онова, което следва после.

— Знаеш какво ще направя, ако не ми съдействаш!

— Ами направи го, де!

— Не ми сътрудничиш.

— Ужасно съжалявам!

— Анита!

— Просто не вярвам в помагането на хора, които се канят да ме измъчват. Макар че не виждам бамбукови пръчки. Как примерно можеш да измъчваш някого без бамбукови пръчки?

— Я стига! — Едуард ми се стори ядосан.

— Какво стига? — ококорих се и се постарях да си придам невинен и безвреден вид, аз и жабокът Кермит.

Едуард се засмя — тих кикот, който нарастваше и се разширяваше, докато той не падна на пода, с хлабаво отпуснат в ръцете пистолет и насочен към мен поглед. Очите му блестяха.

— Та как мога да те измъчвам, когато ме разсмиваш?

— Не можеш, такъв беше планът.

Той поклати глава:

— Не, няма да стане. Просто се държиш като умна кучка. Винаги ти е била голяма устата.

— Много мило, че си забелязал!

Той вдигна ръка:

— Стига толкова, ако обичаш!

— Не, ще те карам да се смееш, докато не започнеш да молиш за милост!

— Просто ми кажи проклетото име. Моля те, Анита, помогни ми!

Смехът изчезна от физиономията му като слънце, изчезващо от небето. Гледах как веселието и човечността се оттичат, докато очите му не станаха студени и празни като на кукла.

— Не ме карай да те наранявам! — помоли Едуард.

Мисля, че бях единственият му приятел, но това не би го спряло да ме нарани. Той имаше едно правило: прави, каквото е нужно, за да довършиш задачата. Ако го принудех да ме измъчва, щеше да го стори, дори и да не му се искаше.

— Е, след като ме помоли любезно, пробвай пак с първия си въпрос! — казах.

Той присви очи и попита:

— Та, кой те удари по устата?

— Един вампир повелител — отговорих.

— Разкажи ми какво се случи! — Прозвуча ми твърде много като нареждане, което не ми беше по вкуса, но той държеше и двата пистолета.

Разказах му всичко, което се случи. Всичко за Алехандро. Алехандро, когото усещах толкова стар в душата си, че костите ме боляха. Добавих една малка лъжа, която изчезна сред цялата истина. Казах на Едуард, че Алехандро е Господаря на града. Една от най-добрите ми идеи, нали?

— Наистина ли не знаеш къде е дневното му убежище?

Поклатих глава.

— Бих ти го казала, ако знаех.

— И какво така внезапно ти промени мнението?

— Тази нощ той се опита да ме убие. Отказвам се да го пазя.

— Не ти вярвам.

Лъжата бе твърде добра, за да я похабя, така че се впуснах смело напред.

— Освен това се е побъркал. Именно той и сподвижниците му са убивали невинните граждани.

Едуард се подсмихна на „невинни“, но не коментира.

— Алтруистичен мотив, в това вече вярвам. Ако не беше толкова мекосърдечна, щеше да си дяволски опасна.

— Убивам своя дял, Едуард!

Празните му, сини очи се взираха в мен известно време, после той кимна полека.

— Така е.

Върна ми пистолета, с дръжката напред. Стегнатият възел в стомаха ми се отпусна. Можех да изпусна дълбока, облекчена въздишка.

— Ако намеря къде спи този Алехандро, искаш ли да участваш?

Обмислих въпроса. Дали исках да тръгна след пет откачени вампира, двама, от които бяха над петстотингодишни? Не исках. Исках ли да насъскам Едуард подир тях самичък? Не, не исках. Което значеше, че...

— Аха, държа на парче от тортата!

Едуард се усмихна широко и доволно.

— Обичам си работата!

Отвърнах му с усмивка:

— И аз!

27.

Жан-Клод лежеше в средата на легло с бял балдахин. Кожата му беше съвсем малко по-бледа от чаршафите. Беше облечен в нощна риза. От ниското деколте се спускаше дантела, образувайки прозорец около гърдите му. Дрехата би трябвало да изглежда женствена, но Жан-Клод ѝ придаваше изключителна мъжественост. Как би могъл мъж да носи бяла дантелена нощница и да не изглежда глупаво? Разбира се, той не беше мъж. Сигурно в това се криеше отговорът.

Черната му коса се къдреше около дантелената яка. Можех да я докосна. Поклатих глава. Не, дори и насън. Бях облечена в нещо дълго и копринено. Роклята бе със синя отсянка, досущ като очите му. На фона ѝ ръцете ми изглеждаха извънредно бели. Жан-Клод се изправи на колене и протегна ръка към мен. Покана.

Поклатих глава.

— Това е само сън, ma petite! Защо не искаш да дойдеш при мен дори и тук?

— С теб нещата никога не са само сън. Това винаги значи повече. Вампирът отпусна длан на чаршафите, галейки плата с пръсти.

— Какво се опитваш да ми причиниш, Жан-Клод?

Той ме погледна съвсем спокойно.

— Да те съблазня, разбира се!

Разбира се. Колко съм глупава!

Телефонът до леглото извъня. Беше от онези бели великолепни телефони с много злато по тях. Не бе представлявал телефон преди малко. Пак извъня и сънят се разпадна на парчета. Събудих се и заопипвах за слушалката.

— Ало.

— Хей, да не те събудих? — попита Ървинг Гризуолд.

Примигнах срещу телефона.

— Аха, колко е часът?

— Десет. Наясно съм, че не бива да се обаждам рано.

— Какво искаш, Ървинг?

— Груба си!

— Легнах си късно. Можем ли да прескочим сарказма?

— Аз, твоят верен приятел-репортер, ще ти простя за грубото начало, ако ми отговориш на няколко въпроса.

— Въпроси ли? — седнах и притиснах телефона към себе си. — За какво говорим?

— Вярно ли е, че „Хората преди всичко“ са те спасили снощи, както твърдят?

— Твърдят ли? Можеш ли да говориш с цели изречения, Ървинг?

— Джереми Рубенс го даваха в сутрешните новини. Пети канал. Твърдеше, че той и „Хората преди всичко“ ти спасили живота снощи. Спасили те от Господаря на града.

— О, нищо подобно.

— Може ли да те цитирам?

Обмислих въпроса му.

— Не.

— Трябва ми изказване за вестника. Опитвам се да дам шанс за реплика.

— Реплика ли?

— Хей, завършил съм английска литература!

— Това обяснява всичко.

— Може ли да ми разкажеш своята версия или не?

Помислих и върху това. Ървинг ми беше приятел и добър репортер. Ако Рубенс вече бе пуснал историята в сутрешните новини, трябваше да си очистя името.

— Можеш ли да ми дадеш петнайсет минути да си сваря кафе и да се облека?

— Като за изключителни права върху историята разбира се.

— Ще се чуем после — затворих и се насочих право към кафеварката. Когато Ървинг се обади отново, вече носех тенис чорапи, джинси и прекалено голямата тениска, с която спя. Държах до мен на масата чаша горещо кафе — и телефона. Кафе с канела и лешници от „В. Дж. Тий и Спайс шоп“ на „Олив“. Надали можех да се устроя по-добре за сутринта.

— Добре, давай — каза репортерът.

— Леле, Ървинг, без встъпителни слова?

— Давай по темата, Блейк. Имам си краен срок!

Разказах му всичко. Трябваше да призная, че „Хората преди всичко“ са ми спасили бисквитките. Дявол го взел.

— Не мога да потвърдя, че вампирът, когото са прогонили, е Господаря на града.

— Хей, знам, че Жан-Клод е Господаря. Интервюирав съм го, помниш ли?

— Помня.

— Знам и че онзи индианец не е бил Жан-Клод.

— Но „Хората преди всичко“ не го знаят.

— Значи двойни изключителни права, супер!

— Не, не казвай, че Алехандро не е Господаря.

— И защо?

— На твоето място щях да искам първо да се разбере с Жан-Клод. Ървинг си прочисти гърлото.

— Аха, идеята не е лоша... — стори ми се притеснен.

— Жан-Клод проблеми ли ти създава?

— Не, защо питаш?

— За репортер лъжеш доста зле.

— Ние с Жан-Клод си имаме работа, която си е лично между нас. Тя не касае Екзекуторката.

— Добре, просто си пази гърба, става ли?

— Поласкан съм, че се притесняваш за мен, Анита, но имай ми вяра, мога да се справя.

Не спорих с него. Сигурно съм била в добро настроение.

— Както кажеш, Ървинг!

Той приключи темата, аз също. Никой не може да се справи с Жан-Клод, но това не ми влиза в работата.

Ървинг беше много наострен за интервюто. Е, имало си е последствия — нищо учудващо, но не ми влиза в работата. Наистина.

— Това ще излезе на първа страница в сутрешния вестник. Ще сверя с Жан-Клод дали да споменавам, че този нов вампир не е Господаря.

— Наистина оценявам, ако успееш да отложиш уточнението.

— Защо? — Ървинг ми се стори подозрителен.

— Може би няма да е толкова лоша идея „Хората преди всичко“ да повярват, че Алехандро е Господаря.

— Защо?

- За да не убият Жан-Клод — обясних.
- Ох — разнесе се отсреща.
- Аха — съгласих се от сърце.
- Ще го имам предвид! — реши Ървинг.
- И правилно.
- Трябва да бягам, нали знаеш — крайни срокове...
- Добре, Ървинг, ще се чуем по-късно.
- Довиждане, Анита, и благодаря! — той затвори.

Отпих полека от още горещото си кафе. Никога не трябва да се прибързва с първата за деня чаша. Ако успеех да накарам „Хората преди всичко“ да повярват в същата лъжа, на която се хвана Едуард, тогава никой нямаше да търси Жан-Клод. Щяха да ловуват Алехандро. Господаря, който убиваше хора. Ако пуснех и полицията по тази диря, щяхме да надминем по брой вампирите. Аха, това ми харесваше.

Проблемът беше дали всички ще се хванат. Човек не знае, докато не опита.

28.

Бях довършила каничката с кафе и успях да се облека, когато телефонът звънна отново. Една от онези сутрини.

— Аха? — казах.

— Госпожице Блейк? — гласът ми се стори много несигурен.

— На телефона.

— Карл Ингър се обажда.

— Съжалявам, ако съм била рязка. Какво има, господин Ингър?

— Казахте, че ще поговорите отново с мен, ако измисля по-добър план. Измислих! — каза той.

— За убийството на Господаря на града? — попитах аз.

— Аха.

Поех си дълбоко дъх и издишах бавно, далеч от телефона. Не исках да си мисли, че дишам тежко заради него.

— Господин Ингър...

— Моля ви, изслушайте ме. Спасихме ви живота снощи. Това все струва нещо!

Прав беше.

— Та какъв е планът, господин Ингър?

— Предпочитам да ви кажа лично.

— Няма да ходя до офиса поне още няколко часа.

— Може ли да дойда у вас?

— Не — отрязах по навик.

— Не си носите работата вкъщи?

— Не и ако мога да го избегна — съгласих се.

— Колко сте подозрителна!

— Винаги.

— Можем ли да се срещнем някъде? Искам да се запознаете с някого.

— С кого и защо?

— Името няма да ви подсказе нищо.

— Пробвайте.

— Господин Оливър.
 — Първото му име?
 — Не го знам.
 — Добре, и защо да се срещам с него?
 — Той има добър план за убийството на Господаря на града.
 — Какъв?
 — Не, мисля, че ще е по-добре господин Оливър да го обясни лично. Той е много по-убедителен от мен.
 — И вие добре се справяте — заявих.
 — Значи ще се срещнете с мен?
 — Да, защо не?
 — Прекрасно. Знаете ли къде е Арнълд?
 — Да.
 — Точно извън квартала, по „Тесън Фери Роуд“ има платено риболовно езерце. Знаете ли го?
 — Имах впечатление, че съм минала покрай него на път за двете убийства. Всички пътища водят към Арнълд.
 — Ще го намеря.
 — След колко време можем да се видим там? — попита Ингър.
 — Един час.
 — Страхотно, ще ви чакам.
 — Този господин Оливър при езерото ли е?
 — Не, аз ще ви карам оттам нататък.
 — И защо е тази потайност?
 — Не е потайност... — каза Ингър пресекливо и притеснено. — Просто не съм много добър в даване на напътствия. По-лесно ще е просто да ви заведе.
 — Мога да ви следвам с моята кола.
 — Еее, госпожице Блейк, мисля, че не ми се доверявате напълно!
 — Не се доверявам изцяло никому, господин Ингър — нищо лично.
 — Дори и на хората, които ви спасиха живота?
 — Дори и на тях.
 — Той остави темата, вероятно за добро, и каза:
 — Ще се видим при езерото след час.
 — Добре.
 — Благодаря, че ще дойдете, госпожице Блейк.

— Длъжница съм ви. Вие се постарайте да ме убедите в това.

— Звучите малко обидено, госпожице Блейк. Не съм имал намерение да ви обиждам.

Въздъгнах.

— Не съм обидена, господин Ингър. Просто не обичам да съм длъжна някому.

— Посещението при господин Оливър днес ще изравни сметката. Обещавам.

— Ще гледам да си спазите обещанието, Ингър!

— Ще се видим след час — заяви той.

— Ще бъда там — казах.

Той затвори.

— Мамка му... — бях забравила, че все още не съм яла. Ако си бях спомнила, щях да кажа два часа. Сега се налагаше буквално да забърша нещо по пътя. Мразех да ям в колата. Но, хе, какво значат малко трохи за приятелите? Или дори за хората, които са ти спасили живота? Защо ли толкова се притеснявах, че съм длъжница на Ингър? Защото той беше десен луд фанатик. Рицар на справедливостта. Не обичах да въртя бизнес с такива хора. И определено не ми харесваше да дължа живота си на такъв.

Е, добре де, щях да се видя с него и бяхме квит. Така бе казал той. Защо ли не му вярвах?

29.

Чип-Ъуей Лейк представляваше около половин акър изкуствено езеро с тънка, изкуствена дига. Имаше малка будка, където продаваха червеи и храна. Бе обкръжена от равен, насипан с чакъл паркинг. Стар модел кола с табелка „Продава се“ стоеше близо до пътя. Комбинация от платен рибарник и паркинг за коли втора ръка — колко умно!

Вдясно от паркинга имаше широка поляна. На нея стояха малка, паянтова барака и нещо, което приличаше на останки от голямо индустриално барбекю. Тревата бе обкръжена от рядка горица, която прерастваше в горист хълм. Река Мерамец минаваше вляво от езерото. Изглеждаше странно да има течаща вода толкова близо до завиреното езеро.

На паркинга в този студен есенен следобед имаше само три коли. До лъскав бургундскочервен крайслер „Ле Барон“ стоеше Ингър. Неколцина рибари се бяха скупчили и топяха пръчки във водата. Уловът сигурно бе добър, за да ги изкара на открито в студа.

Паркирах до колата на Ингър. Той тръгна към мен с усмивка, протегнал ръка като брокер на недвижими имоти, който се радва, че съм дошла да огледам собствеността. Каквото и да продаваше, не го исках. Бях почти сигурна.

— Госпожице Блейк, много се радвам, че дойдохте! — Той прихлупи дланта ми с две ръце, сърдечно, добронамерено и неискрено.

— Какво точно искате, господин Ингър? Усмивката му се пооръфа малко.

— Все още не разбирам какво имате предвид, госпожице Блейк!

— О, напротив.

— Не, не ви разбирам.

Взирах се в озадачената му гримаса. Може би прекарвах твърде много време сред лъжци и измамници. След известно време човек забравя, че не всички на света са измамници. Просто си спестяваш много време като приемаш най-лошото.

— Съжалявам, господин Ингър. Аз... Ами, твърде много време прекарвам в търсене на престъпници. Човек става циничен.

Той все още беше озадачен.

— Все едно, господин Ингър, просто ме заведете да се видя с този Оливър.

— Господин Оливър — поправи ме той.

— Добре де.

— Да се качим в колата ми? — Той махна към возилото си.

— Ще ви следвам в моята.

— Не ми вярвате! — той изглеждаше разстроен. Предполагам, че повечето хора не са свикнали да ги подозират в престъпление, преди да са направили нещо лошо. Законът казва, че си невинен до доказване на противното, но истината е, че когато видиш достатъчно болка и смърт, хората ти изглеждат виновни до доказване на противното.

— Добре, вие карайте.

Той ми се стори много доволен. Стоплящо сърцето.

Освен това си носех два ножа, три кръста и пистолет. Невинен или виновен, бях готова за всичко. Не очаквах, че оръжейната ще ми потрябва пред господин Оливър, но после можеше и да имам нужда от нея... Време беше да ходя въоръжена до зъби, готова за големия улов — мечка или дракон, или вампир.

30.

Ингър подкара по старата магистрала 21 към Ийст Рок Крийк. Рок Крийк беше тесен, криволичещ път, широк само колкото да се разминат две коли. Ингър караше достатъчно бавно за завоите, но достатъчно бързо, за да не му писне на човек.

Имаше ферми, които се издигаха тук от години и нови къщи в карета, където земята бе разорана и червена като рана. Шофьорът ми зави към едно от тези нови каренца. Беше пълно с големи, скъпи на вид къщи, много модерни. По протежение на чакълестия път стърчаха навързани за колци малки, кльощави дръвчета. Горките те, трепереха на есенния вятър, с по няколко изненадани листа, все още закачени за приличните на паяжина клонки. Преди да минат булдозерите тук е имало гора. Защо строителите бяха съсипали всички стари дървета и след това бяха посадили нови, които няма да изглеждат добре десетилетия наред?

Спряхме пред фалшива дървена хижа, по-голяма отколкото би могла да бъде истинската. Имаше твърде много стъкло, а голият двор бе с цвят на ръжда. Белият чакъл, насипан по алеята, е бил докаран от километри. Целият местен чакъл със сигурност бе червен като прахта.

Ингър тръгна да заобикаля колата, за да ми отвори вратата — поне така мисля. Аз обаче я отворих първа. Той ми се стори малко разстроен, но щеше да го преодолее. Никога не съм виждала причина свършено здрави хора да не си отварят сами вратите. Особено на коли, където мъжът трябва да заобиколи цялата чудесия, а жената просто чака като... кукла.

Ингър ме поведе по стъпалата към верандата. Беше хубава веранда, достатъчно широка да поседнеш на нея, когато настъпят летните вечери. Точно сега представляваше голо дърво, украсено с голям цветен прозорец със спуснати завеси в хамбарено-червено и целите изрисувани с колела от каруци. Много просташко. Той почука на гравираната дървена врата. В средата имаше прозорче с матирано стъкло, доста високо и бляскаво, по-скоро за украса, а не да се вижда

през него. Ингър не изчака да му отворят, а използва ключ и влезе вътре. Явно не очакваше някой да се появи, тогава защо чукаше?

Къщата тънеше в сумрак благодарение на наистина разкошни завеси, всички до една дръпнати срещу гъстата като сироп слънчева светлина. Полираните дървени подове бяха съвършено голи. Плочата над голямата камина беше гола, самата камина — празна. Къщата миришеше на ново и неупотребявано, като играчките по Коледа. Ингър не спря нито за секунда. Аз последвах широкия му гръб през облицования с дърво коридор. Той не погледна да провери дали го следвам. Очевидно бе решил, че след като не съм му позволила да ми отвори вратата, няма нужда от други допълнителни прояви на любезност.

Нямах нищо против.

По протежение на коридора имаше разположени на равни, но големи разстояния врати. Ингър почука на третата отляво. Нечий глас се обади:

— Влез!

Водачът ми отвори вратата и влезе вътре. Задържа ми я отворена, изправен до нея като глътнал бастун. Не беше проява на любезност. Стоеше като войник в стойка мирно. Кой беше този в стаята, та така да го строява? Имаше само един начин да се разбере.

Влязох вътре.

Редица прозорци гледаха на север, засенчени от тежки завеси. Тънка ивичка слънчева светлина минаваше през стаята и разсичаше на две голямо, чисто бюро. В голям стол зад бюрото седеше един мъж.

Беше дребен — почти дребосък или джудже. Бих го определила като джудже, но нямаше типичната челюст и късите ръчички. Изглеждаше добре развит под ръчно шития си костюм. Почти нямаше брадичка и челото му бе изпъкнало, което привличаше вниманието към широкия му нос и изпъкналите надочни дъги. В това лице имаше нещо познато, сякаш го бях виждала някъде и преди. При това бях сигурна, че никога не съм срещала човек, който да прилича на този. Извънредно уникална физиономия.

Зяпах го. Притесних се, а това не ми хареса. Посрещнах погледа на домакина ни. Очите му бяха идеално кафяви и весели. Тъмната му коса бе подстригана косъм по косъм — много скъп метод — и после

издухана със сешоар. Седеше в стола зад чистото лъскаво бюро и ми се усмихваше.

— Господин Оливър, това е Анита Блейк! — каза Ингър, все още изправен сковано до вратата.

Оливър се измъкна от стола и заобиколи бюрото, за да ми подаде малката си, добре оформена ръка. Беше около метър и двадесет висок, нито сантиметър повече. Ръкостискането му бе здраво и много по-силно, отколкото можеше да се очаква от вида му. Кратко стискане и аз усетих силата в дребното му тяло. Не изглеждаше много мускулист, но силата си бе там, в лицето, ръцете и стойката му.

Беше дребен, но не го смяташе за дефект. Хареса ми. И аз се чувствах по същия начин.

Той ми се усмихна със затворени устни и се върна в голямото си кресло. Ингър донесе от ъгъла стол и го сложи с лице пред бюрото. Седнах. Карл остана изправен до вече затворената врата. Определено стоеше нащрек. Уважаваше човека в креслото. Имах желание да го харесам... Случваше ми се за първи път. Обикновено от пръв поглед започвам да подозирам хората, не да ги харесвам.

Осъзнах, че се усмихвам. Чувствах се добре и приятно, седнала с лице към домакина си, сякаш той беше любимият ми и доверен чичо. Намръщих се срещу него — какво, по дяволите, ми ставаше?

— Какво става? — попитах.

Оливър се усмихна, очите му заблестяха топло срещу мен.

— Какво точно имате предвид, госпожице Блейк?

Гласът му бе мек, нисък, пищен, като сметана в кафе. Човек направо можеше да го вкуси. Успокоителна топлина в ушите. Знаех само един глас, способен да прави подобни неща.

Втренчих се в тънката ивичка светлина, намираща се само на сантиметри от ръката на Оливър. Беше посред бял ден. Невъзможно! Или бе възможно?

Взрях се в тъй живото му лице. Нямаше и следа от онова излъчване, което издава вампирите. При все това гласът му, топлото успокоително усещане... това не беше естествено. Никога не съм харесвала никого от пръв поглед и не съм се доверявала изцяло. Нямаше да започна точно сега.

— Много си добър — казах. — Страшно добър!

— Какво точно имате предвид, госпожице Блейк? Човек можеше да си опакова топлата пухкавост на гласа му като любимо одеялце.

— Стига!

Домакинът ми ме погледна загадъчно, сякаш бе объркан. Пиесата бе идеална и аз осъзнах защо — не играеше роля. Бях се въртяла около древни вампири, но не и около такъв, способен да мине за човек — не дотам. Можеше да си го заведеш навсякъде и никой нямаше да разбере. Е, почти никой.

— Повярвайте ми, госпожице Блейк, не се опитвам да правя нищо!

Преглътнах с усилие. Вярно ли беше? Беше ли той толкова дяволски силен, че умствените номера и гласът му идваха по навик? Не, ако Жан-Клод можеше да го владее, то и тази твар бе способна.

— Престани с номерата и полека с гласа, ясно? Ако искаш да говорим по работа, давай, но спри с игричките.

Усмивката му се разшири, все още не достатъчно, че да се видят зъбите. След няколкостотин години сигурно ставаш наистина добър в усмихването по този начин.

След това Оливър се засмя, беше прекрасно, като топла вода, бликаща от голяма височина. Можеше да скочиш в потока и да се къпеш, и беше прелестно...

— Стига, стига!

Когато той спря да ми се смее, видях и зъбите му.

— Не вампирските белези ти позволяват да надзърнеш през моите, както ти ги наричаш, игрички. Това е вроден талант, нали?

Кимнах.

— Повечето съживители го притежават.

— Но не в същата степен като вас, госпожице Блейк. Вие също имате сила. Тя пълзи по кожата ми. Вие сте некромант.

Понечих да го отрека, но спрях. Беше безполезно да лъжеш пред някой като него. Той бе по-стар от всичко, което някога си бях представляла, по-стар от всеки кошмар, сполитал ме някога. Но костите не ме боляха от него, беше хубаво — по-добро от Жан-Клод, по-добро от всичко на света.

— Можех да стана некромант. Отказах се.

— Не, госпожице Блейк, мъртвите реагират на вас, всички мъртви. Дори аз усещам придърпването.

— Искаш да кажеш, че един вид имам сила върху вампирите, така ли?

— Ако можете да се научите да обуздавате способностите си, госпожице Блейк, да. Вие имате определена власт върху всички мъртъвци, във всеки един облик.

Искаше ми се да попитам как може да стане това, но се спрях. Вампирът повелител надали щеше да ми помогне да придобия власт над неговите последователи.

— Подигравате ми се.

— Уверявам ви, госпожице Блейк, съвсем сериозен съм. Вашата потенциална сила привлича Господаря на града към вас. Той иска да контролира тази развиваща се сила, от страх да не бъде използвана срещу него.

— Откъде знаете?

— Мога да го усетя през белезите, които е положил върху вас.

Просто се втренчих в домакина си. Можел да усети Жан-Клод. Мамка му.

— Какво искате от мен?

— Много пряма, това ми харесва. Хората живеят твърде кратко, за да губят време за безсмислици.

Това театър ли беше? Взряна в ухилената му физиономия, не можех да позная. Очите му все още блестяха и аз все тъй се чувствах затоплена и привлечена от него. Очи в очи? Вече знаех, че не бива. Така че се взирах в лъскавото бюро и се почувствах по-добре — или по-зле. Вече можех да се стресна.

— Ингър каза, че имате план за свалянето на Господаря на града. Какъв е? — казах, втренчена в бюрото. Цялата бях настръхнала от желанието да вдигна очи. Да го погледна в очите, да оставя топлотата и покоят да ме обгърнат. Всички решения да станат лесни...

Поклатих глава.

— По-далеч от ума ми, иначе разговорът свършва.

Той се засмя отново — топло и истински. Ръцете ми настръхнаха целите.

— Наистина си добра. От векове не съм срещал равен на теб човек. Некромант: осъзнаваш ли колко рядък е този талант?

Всъщност не го знаех, но казах:

— Да.

— Лъжете, госпожице Блейк, моля ви, не си давайте този труд пред мен.

— Не сме дошли да говорим за мен. Или започвайте с плана, или си тръгвам.

— Аз съм планът, госпожице Блейк. Можете да усетите силата ми, зова и течението на повече векове, отколкото малкото ви господарче е сънувало. По-стар съм от самото време.

Виж, в това не вярвах, но го пропуснах покрай ушите си. Той беше достатъчно стар, по въпроса нямаше да споря, не и ако можех да се сдържа.

— Предай ми господаря си и ще те освободя от белезите му.

Погледнах нагоре и бързо сведох очи. Оливър все още се усмихваше, но усмивката му вече не изглеждаше истинска. Беше преструвка като всичко останало. Просто бе добър актьор.

— Ако можете да усетите господаря ми през белезите, защо тогава не го намерите сам?

— Мога да усетя силата му, да преценя колко значим враг би бил, но не и да науча името му или къде спи, това не ми се разкрива. — Вече говореше много сериозно, без да се опитва да ме изработи. Или поне аз не мислех, че се опитва; може би и това беше номер.

— Какво искате от мен?

— Името и дневното му убежище.

— Не знам къде спи през деня — радвах се, че това е самата истина, защото той щеше да надуши лъжата ми.

— Тогава името му — дай ми името му.

— И защо?

— Защото искам да стана Господар на града, госпожице Блейк.

— Защо?

— Толкова много въпроси! Не стига ли, че ще ви освободя от силата му?

Поклатих глава.

— Не.

— Защо ви е грижа какво ще се случи с другите вампири?

— Не ми пука, но преди да ви връча властта да владееете всеки един вампир в района, ще ми се да знам какво възнамерявате да правите с цялата тази власт.

Той се засмя отново. Този път смехът си беше просто смях. Той се стараеше.

— Вие сте най-упоритият човек, който съм срещал от ужасно много време. Харесвам упоритите — те вършат работата.

— Отговорете на въпроса ми!

— Мисля, че не бива вампирите да стават редовни граждани. Искам да върна положението както си е било.

— И защо ще искате вампирите пак да бъдат преследвани?

— Те са твърде силни, за да им се позволи да се разселват безконтролно. Ще превземат човешката раса много по-бързо чрез законови права и право на глас, отколкото някога биха могли чрез насилие.

Спомних си за Църквата на вечния живот, най-бързо разрастващата се религия в страната.

— Да речем, че сте прав. Как ще ги спрете?

— Като забраня на вампирите да гласуват или да участват в узаконяването.

— В града има и други вампири.

— Имате предвид Малкълм, главата на Църквата на вечния живот?

— Да.

— Него съм го проучвал. Няма да успее да продължи самотния си поход към узаконяването. Ще забраня него и ще разпусна църквата му. Вие определено смятате тази църква за по-голяма опасност, отколкото аз.

Така беше, но не ми се искаше да се съгласявам с древен вампир повелител. Някак си изглеждаше неправилно.

— Сейнт Луис е гнездо на политическа активност и популяризация на вампиризма. Това трябва да бъде спряно. Ние сме хищници, госпожице Блейк — нищо не може да промени това. Трябва да се върнем обратно към преследването ни, инак човешката раса е обречена. Сигурен съм, че разбирате.

Да, разбихах го. Вярвах в това.

— И защо ви е грижа за обречената човешка раса? Вие вече не сте част от нея.

— Като най-старият жив вампир, мой дълг е да държа нещата под контрол, госпожице Блейк. Тези нови права излизат от контрол и

това трябва да бъде спряно. Ние сме твърде силни, за да ни бъде позволена такава свобода. Хората имат правото да бъдат хора. В старите дни само най-силните, най-умните или най-късметливите вампири оцеляваха. Човешките ловци на вампири изтребваха глупавите, безгрижните и склонните към насилие. Без тази система за контрол на популацията, се боя от онова, което ще се случи в следващите десетилетия.

Съгласна бях от все сърце, страшно ми беше. Бях на едно мнение с най-старата жива твар, която някога бях срещала. Той беше прав. Можех ли да му предам Жан-Клод? Следваше ли да му го предам?

— Съгласна съм с вас, господин Оливър, но не мога просто да ви го предам ей така. Всъщност не знам защо, но не мога.

— Лоялност — възхищавам й се. Помислете си, госпожице Блейк, но не се бавете много. Трябва да задействам плана си колкото се може по-бързо.

Кимнах.

— Разбирам. Аз... ще ви дам отговор до няколко дни. Как да се свържа с вас?

— Ингър ще ви даде визитка с телефонен номер. Спокойно можете да говорите пред него, все едно говорите с мен.

Обърнах се и погледнах към Ингър, който стоеше мирно до вратата.

— Вие сте неговият човешки слуга, нали?

— Имам тази чест.

Поклатих глава.

— Трябва да си тръгвам!

— Не се чувствайте зле, че не успяхте да познаете Ингър като мой човешки слуга. Това не е очевиден белег. Иначе как биха могли те да бъдат нашите човешки очи, уши и ръце, ако всеки знаеше, че са наши?

Прав беше. И то в много отношения. Изправих се. Оливър също се изправи. Подаде ми ръка.

— Съжалявам, но знам, че допирът улеснява умствените игрички.

Той отпусна длан до хълбока си.

— Няма нужда да ви докосвам, за да въртя номера, госпожице Блейк! — Гласът бе прелестен, блестящ и лъскав като коледна утрин. Гърлото ми се сви, а в очите ми бликнаха топли сълзи. Мамка му, мамка му, мамка му, мамка му.

Отстъпих към вратата и Ингър ми я отвори. Те просто щяха да ме пуснат да си отида! Нямаше да ме изнасилва умствено, за да получи името. Наистина щеше да ме пусне да си отида. Това доказваше добрите му намерения в далеч по-голяма степен, отколкото всичко друго. Защото можеше да ми изцеди мозъка като портокал. Но ме пусна.

Ингър затвори вратата зад нас, бавно и почтително.

— На колко години е? — попитах аз.

— Не можете ли да познаете?

Поклатих глава:

— На колко е?

Ингър се усмихна.

— Аз самият съм над седемстотингодишен. Господин Оливър беше вече древен, когато го срещнах.

— По-възрастен е от хиляда години.

— Защо го казвате?

— Срещала съм вампир на около хиляда години. Тя беше страховита, но нямаше такава сила.

Ингър се усмихна.

— Ако желаете да знаете истинската му възраст, следваше да го попитате лично.

Известно време се взирах в ухилената му физиономия. Спомних си къде съм виждала лице като на Оливър. В колежа бях изкарала курс по антропология. Имаше рисунки, които изглеждаха досущ като него. Бяха възстановка на череп на Homo Erectus. Което правеше Оливър на около милион години.

— Боже мили — казах.

— Какво има, госпожице Блейк?

Поклатих глава.

— Не може да е толкова стар.

— Колко точно?

Не исках да го казвам на глас, сякаш така щях да му придам реалност. Милион години. Колко силен може да стане един вампир за

един милион години?

Някаква жена тръгна по коридора срещу нас, излизаше някъде от вътрешността на къщата. Крачеше боса, ноктите на краката ѝ бяха боядисани в яркочервено, също като ноктите на ръцете ѝ. Краката ѝ бяха дълги и бледи, но с такъв тип белота, която обещава хубав тен, ако някога излезе на слънце. Косата ѝ стигаше до под кръста, гъста и абсолютно черна. Гримът ѝ бе идеален, устните — червени. Усмихна ми се и видях щръкнали кучешки зъби.

Но не беше вампир. Не знаех какво по дяволите е, но знаех какво не е. Погледнах към Ингър. Той не ми се стори притеснен.

— Не трябва ли да тръгваме? — казах.

— Да — отвърна той, отстъпи към входната врата и аз отстъпих заедно с него. И двамата не сваляхме очи от зъбатата красавица, която се носеше по коридора към нас.

Тя се движеше с течна грация, почти твърде бързо за човешкото око. Ликантропите могат да ходят така, но тя не беше и такава.

Заобиколи Ингър и тръгна към мен. Отказах се от студеното безразличие и хукнах към предната врата. Но тя бе твърде бърза за мен, твърде бърза за който и да е човек.

Жената ме хвана за дясната ръка. Изглеждаше озадачена. Напипваше канията на ножа под мишницата ми. Явно не знаеше какво е това. Точка за мен.

— Какво си ти? — попитах с твърд глас. Не се боях. Яката корава вампирорубийца. Аха, да бе.

Жената отвори по-широко уста и облиза с език острите си зъби. Бяха по-дълги от вампирските; никога не би успяла да затвори уста около тях.

— Къде ти отиват зъбите, когато си затвориш устата? — попитах.

Непознатата примигна срещу мен, усмивката изчезваше от лицето ѝ. Пак прокара език по зъбите си и те се прибраха в основата на венците.

— Разтегателни зъби. Страхотно! — казах.

Тя ме погледна много сериозно.

— Радвам се, че ти хареса представлението, но има и още много за виждане! — Зъбите отново се разгънаха. Тя разтвори челюсти почти като в прозявка и зъбите заблестяха красиво на светлината на слънчевите лъчи, които се промъкваха през завесите.

— На господин Оливър няма да му хареса, ако я заплашваш! — обади се Ингър.

— Той става слаб и сантиментален! — Жената заби в ръката ми пръсти, далеч по-силни, отколкото би следвало да са.

Тя все още ме държеше за дясната ръка, така че не можех да бръкна за пистолета. Ножовете отпадаха по същата причина. Може би следваше да нося повече пистолети?

Непознатата изсъска срещу мен — яростна експлозия на въздух, каквато никое човешко гърло не може да издаде. Езикът, който показва, бе раздвоен.

— Исусе Христе, какво си ти?

Тя се разсмя, но звукът вече не бе правилен, може би заради раздвоения език. Зениците ѝ се бяха свили до цепки, а ирисите, както ги гледах, добиха златистожълтеникав цвят.

Дръпнах си ръката, но пръстите на жената бяха като стоманени. Присвих се на пода. Тя спусна надолу ръката ми, но не ме освободи.

Облегнах се на левия си хълбок, свих крака под мен и я ритнах в дясната колянна капачка с цялата си сила. Кракът ѝ поддаде. Непознатата изпищя и падна на пода, но поне ми пусна ръката.

Нещо ставаше с краката ѝ. Те сякаш се срастваха, кожата се разтягаше. Никога не бях виждала подобно нещо и не исках да ми се случва.

— Мелани, какво правиш? — Гласът се разнесе иззад нас. Оливър стоеше в коридора, недалеч от ярката слънчева светлина в дневната. Гласът му звучеше като срутващи се скали и чупещи се дървета. Буря само на думи, но готова да реже и чупи.

Твартата на пода трепна. Долната половина на тялото ѝ ставаше змийска. Някаква змия. Исусе.

— Тя е ламия^[1] — казах тихо. Отстъпих назад, облягайки гръб на външната врата и стиснах с длан дръжката. — Мислех, че са изчезнали!

— Тя е последната — сподели Оливър. — Пазя я до мен, понеже се боя какво би сторила, ако я оставя да прави каквото си иска.

— Кое е животното, което можете да призовавате? — попитах.

Той въздъхна и аз усетих в този звук годините на тъга. Съжаление, твърде дълбоко за да бъде облечено в слова.

— Змиите. Мога да призовавам змиите.

Кимнах.

— Да, бе. — Отворих вратата и излязох заднешком на облятата със слънце веранда. Никой не се опита да ме спре.

Вратата се затвори след мен и след няколко минути излезе Ингър. Беше вцепенен от гняв.

— Много дълбоко се извиняваме заради нея. Тя е животно.

— Оливър трябва да я държи на по-къс повод.

— Опитва се.

Кимнах — знаех за опитването. Опитвай колкото щеш, но това, което можеше да контролира една ламия, можеше да си играе игрички с мен цял ден и аз дори да не го разбера. Колко от вярата и добрите ми намерения бяха истински и колко от тях — сътворени от Оливър?

— Ще ви закарам.

— Ако обичате!

Така си тръгнахме. Срещнала бях първата си ламия и вероятно най-старата жива твар на света. Егати невероятния ден!

[1] Митично гръцко чудовище; от името му произлиза названието на едноименната област — Бел.пр. ↑

31.

Тъкмо отключвах апартамента и телефонът зазвъня. Бутнах вратата с рамо и се хвърлих към слушалката. Вдигнах на петото позвъняване и почти изкрещях:

— Ало?

— Анита? — попита отсреща Рони.

— Аха, аз съм.

— Много си задъхана.

— Трябваше да тичам до телефона. Какво става?

— Спомних си откъде познавам Кал Рупърт.

Отне ми известно време да се сетя за кого говори.

Първата вампирска жертва. Бях забравила, само за миг, че освен всичко друго върви и разследване на убийства. Малко се засрамах от това.

— Разкажи ми, Рони!

— Миналата година поработих за една местна юридическа кантора. Един от адвокатите специализираше оформяне на завещания.

— Знам, че Рупърт е имал завещание. Точно така успях да го намушкам без заповед за екзекуция.

— Но знаеше ли, че Реба Бейкър има завещание при същия адвокат?

— Коя е Реба Бейкър?

— Това вероятно е жената-жертва.

Стомахът ме сви. Улика — истинска жива улика!

— Какво те кара да мислиш така?

— Реба Бейкър е млада, руса и пропусна една среща. Не вдига телефона. Обадох се на работното ѝ място, не се е появявала от два дни.

— Точно времето, откогато е мъртва — кимнах.

— Именно.

— Обади се на сержант Рудолф Стор. Кажи му това, което ми каза и на мен. Използвай името ми, за да се свържеш с него.

— Не искаш ли да го проверим сами?

— Не, в никакъв случай. Това е работа на полицията. Те са добри в това. Нека си заслужат заплатите.

— Мамка му, не си забавна.

— Рони, обади се на Долф. Предай всичко на полицията. Срегнах се с вампирите, които убиват тези хора. Не искаме да им ставаме мишени.

— Какво си направила?

Въздъгнах. Бях забравила, че Рони не знае. Разказах ѝ най-късата версия, която би имала някакъв смисъл.

— Ще ти разкажа всичко по-подробно в събота сутрин, когато тренираме.

— Ще се справиш ли?

— Поне засега се справям.

— Пази си гърба, става ли?

— Винаги... ти също.

— Явно никога не ме преследва толкова народ, колкото теб.

— За което бъди благодарна! — казах.

— О, благодарна съм! — Тя затвори.

Имахме нещо общо. Може би мотив, като изключим атаката върху мен. Аз не се вписвах в никакъв мотив. Те ме бяха подгонили, за да докопат Жан-Клод. Всички искаха мястото на Жан-Клод. Проблемът беше, че не можеш да абдикираш от трона — можеш само да умреш. Харесваше ми казаното от Оливър, съгласна бях с него, но можех ли да пожертвам Жан-Клод на олтара на здравия разум? По дяволите.

Просто не знаех.

32.

Кабинетът на Бърт беше малък и боядисан в светлосиньо. Той смяташе, че това действа успокоително на клиентите. Аз мислех, че е студен, но пък подходеше на шефа ми. Той беше метър и осемдесет висок, с широки рамене и телосложение на бивш ръгбист от колежа. Коремът му почваше да поизпъква от многото храна и недостатъчните упражнения, но седемстотиндоларовите му костюми го скриваха. За тези пари костюмът би трябвало да скрие и Тадж Махал.

Той бе загорял, със сиви очи и къса коса, почти бяла. Не от възрастта, това си беше естественият ѝ цвят.

Седях от другата страна на бюрото му по работни дрехи. Червена пола, подходящо сако и блуза, която бе толкова близо до яркочервеното, че се наложи да си сложа малко грим, за да не изглежда лицето ми съвсем призрачно. Сакото бе шито така, че да не личи под него презраменният ми кобур.

Лари седеше на стола до мен в син костюм, бяла риза и синя раирана вратовръзка. Кожата на челото около шевовите му беше разцъфнала в многоцветна синина. Късата му рижава коса не можеше да я скрие.

Изглеждаше така, сякаш някой го е ударил по главата с бейзболна бухалка.

— Можеше да го убият, Бърт — казах.

— Изобщо не е бил в опасност, докато не си цъфнала там. Вампирите са следели теб, не него.

Прав беше, но аз не се предадох.

— Опитва се да вдигне трето зомби.

Малките очички на Бърт светнаха.

— Можеш да се справиш с три за една нощ?

Лари имаше достойнството да се престори на притеснен.

— Почти.

Шефът ми се намръщи.

— Какво значи „почти“?

— Значи, че го вдигна, но изгуби контрол над него. Ако не бях там да оправя нещата, щяхме да имаме едно разбесняло се зомби...

Бърт се наведе напред, скръстил ръце на бюрото си и с много сериозен поглед в малките си очички.

— Вярно ли е, Лари?

— Боя се, че да, господин Вон.

— Можело е да стане много лошо, Лари. Разбираш ли?

— Лошо ли? — намесих се. — Можеше да стане истинска катастрофа! Зомбито можеше да изяде някой от клиентите ни!

— Е, Анита, няма нужда да плашиш момчето!

Изправих се:

— О, има!

Бърт ми се намръщи.

— Ако не беше закъсняла, той нямаше да се опита да вдигне последното зомби.

— Не, Бърт. Няма да ме изкараш виновна. Ти си го пратил сам през първата му нощ. Сам, Бърт!

— И той се е справил добре — каза Бърт.

Преборих се с желанието да се разкрещя, защото нямаше да помогне.

— Бърт, той е колежанин на двадесет години. Това за него е проклета практическа задача! Ако го убият заради теб, ще изглежда доста зле.

— Може ли да кажа нещо? — попита Лари.

Отвърнах:

— Не.

Бърт отговори:

— Разбира се.

— Голямо момче съм. Мога да се грижа за себе си.

Щеше ми се да поспоря, но се взрях в сините му очи и не можах да го кажа на глас. Той беше на двадесет. Помнех какво е. На двадесет знаех всичко. Трябваше ми цяла година да разбера, че всъщност не знам нищо. Все още се надявах да науча едно-друго, преди да стана на трийсет, но вече не горях от надежда.

— На колко беше ти, когато започна да работиш за мен? — поинтересува се Бърт.

— Какво?

— На колко беше?

— На двадесет и една, тъкмо бях завършила колежа.

— А ти кога ставаш на двадесет и една, Лари? — попита Бърт.

— През март.

— Виждаш ли, Анита, само няколко месеца по-млад. На същата възраст, на която си била ти.

— Различно е.

— Защо? — попита шефът ми.

Не можах да го изразя с думи. Лари все още имаше живи дядовци и баби. Никога не бе виждал смърт и насилие отблизо и лично. Аз бях. Той беше невинен, а аз от години не бях. Но как да обясниш това на Бърт, без да нараниш чувствата на Лари? Никой двадесетгодишен мъж не обича да му навират носа във факта, че някаква жена знае повече за света, отколкото той. Някои културни предразсъдъци умират трудно.

— Ти ме прати с Мани, не сама.

— Е, и той трябваше да излезе с теб, но ти се занимаваше с полицейските дела.

— Не е честно, Бърт, знаеш, че не е!

Той сви рамене:

— Ако си вършеше работата, той нямаше да остане сам.

— Имаше две убийства. Какво трябва да правя? Кажете много жалко, хора, ама аз трябва да си играя на бавачка за новия съживител? Съжалявам за убийствата.

— Не ми трябва бавачка! — възрази Лари.

И двамата го пренебрегнахме.

— Работиш на пълно работно време към „Съживители“ ООД, тук.

— Водили сме този спор и преди, Бърт!

— Твърде много пъти.

— Ти си ми шеф, Бърт. Прави както сметнеш за добре!

— Не ме изкушавай!

— Хей, хора! — обади се Лари. — Имам чувството, че ме използвате като извинение за караница! Не се увличайте, става ли?

И двамата го погледнахме лошо. Той не отстъпи, просто отвърна на погледа ни. Точка за него.

— Ако не ти харесва как си върша работата, Бърт, уволнявай ме, но спри да ми дърпаш каишката!

Бърт се изправи бавно, като левиатан, надигащ се от вълните.

— Анита...

Телефонът звънна. И тримата го зяпнахме. Шефът ми най-сетне се пресегна и изръмжа:

— Аха, какво има? — послуша около минута и недоволно се обърна към мен: — За теб е! — каза го невероятно мило: — Детектив сержант Стор, по полицейски дела.

Лицето на Бърт бе усмихнато, но и масло в устата му не би се стопило.

Протегнах ръка към телефона, без да кажа и дума. Той ми връчи слушалката. Все още се усмихваше, а малките му сиви очички бяха топли и искрящи. Лош знак.

— Здравсти, Долф, какво има?

— Ние сме в кабинета на адвоката, който ни посочи приятелката ти Вероника Симс. Интересно как първо се е обадила на теб, а не на нас.

— Звънна ви втори по ред, нали така?

— Аха.

— Та какво открихте? — не си дадох труд да понижавам глас. Ако и да те подслушват, само едната страна на разговора не е особено просветляваща.

— Реба Бейкър е мъртвата жена. Идентифицираха я по снимките от моргата.

— Приятен начин да приключиш работната седмица — казах.

Долф пренебрегна изказването ми.

— И двете жертви са били клиенти със завещания. Искали са, ако умрат от вампирско ухапване, да бъдат пронизани с кол и после кремирани.

— На мен ми звучи като мотив — казах.

— Но как вампирите са открили, че имат завещания?

— Това вече е сложен въпрос, Долф. Някой им е казал.

— Знам — отвърна той с отвращение.

Май пропусках нещо.

— Какво искаш от мен, Долф?

— Разпитах всички и се кълна, че до един казват истината. Може ли някой да дава информация и да не помни?

— Питаш ме дали вампир може да си играе умствени играчки така, че предателят да не знае за случилото се?

— Аха.

— Може — отсякох.

— А можеш ли да познаеш кого е хванал вампирът, ако дойдеш дотук?

Погледнах към шефа си. Ако пропуснех още една нощ в разгара на сезона, можеше и да ме уволни. Има дни, в които си мисля, че не ми пука. Този не беше от тях.

— Търси липсващи спомени; часове и дори цели нощи.

— Нещо друго?

— Ако някой е давал сведения на вампирите, може и да не помни, но добър хипнотизатор ще успее да извади на бял свят спомена.

— Адвокатът врещи за права и съдебни заповеди. Имаме заповед само за картотеката му, не и за умовете на хората.

— Питай го дали иска да носи отговорност за тазвечершното убийство, тъй като жертвата ще е негов клиент.

— Тя — адвокатката е жена — уточни Долф.

Колко притеснително и каква съм сексистка!

— Питай я дали ще иска да обясни на семейството на клиентите си защо е попречила на разследването ви.

— Клиентите няма да научат, ако ние не им кажем.

— Така е — съгласих се.

— Е, това ми намирава на изнудване, госпожице Блейк!

— Обаче не е? — уточних.

— Сигурно си била ченге в предишния си живот — каза сержантът. — Твърде лукава си за друго!

— Благодаря за комплимента!

— Да препоръчаш някой хипнотизатор?

— Алвин Тормунд. Чакай да потърся телефона му... — Извадих тънкия си визитник. Опитвах се да пазя само визитки, с които си правя справка от време на време. Бяхме използвали Алвин при няколко случая на вампирски жертви с амнезия. Дадох номера му на Долф.

— Благодаря, Анита!

— Обади се да ми кажеш какво сте научили. Може и да успея да идентифицирам замесените вампири.

— Искаш ли да дойдеш, когато ги хипнотизираме?

Погледнах към Бърт. Все още бе отпуснат и спокоен. Шефът ми в най-опасното му състояние.

— Не, не се налага. Просто си водете запис. Ако потрябва, ще го прослушам после.

— После може да имаме друго тяло — уточни Долф. Шефът ти пак ли те притиска?

— Аха — съгласих се.

— Искаш ли да поговоря с него? — попита полицаят.

— Не мисля.

— Държи се като истинско копеле, а?

— Не повече от обикновено.

— Добре. Ще се обадя на този Тормунд и ще запиша сеансите. Ще ти се обадя, ако научим нещо.

— Викни ме по пейджъра.

— Ясно. — Той затвори.

Не си дадох труд да си взимам довиждане. Долф не го прави никога.

Връчих слушалката обратно на Бърт. Той я хлопна върху телефона, все още, без да сваля от мен приятния си, заплашителен поглед.

— Трябва ли да излизаш с ченгетата тази нощ?

— Не.

— Как заслужихме тази чест?

— Стига със сарказма, Бърт — обърнах се към Лари. — Готов ли си да тръгваме, хлапе?

— На колко си години? — попита той.

Бърт се ухили.

— Какво значение има? — попитах.

— Просто ми отговори на въпроса, става ли?

Свих рамене.

— Двадесет и четири.

— Само четири години си по-голяма от мен. Не ме наричай хлапе.

Усмихнах се.

— Става, но е по-добре да тръгваме. Имаме мъртъвци за вдигане и пари за печелене! — погледнах към Бърт.

Той се бе облегнал в стола си със скръстени на корема дебели пръсти. Хилеше се.

Искаше ми се да изтрия тази усмивка от лицето му с юмрук. Устоях на желанието. Кой казва, че нямам самоконтрол?

33.

Оставаше един час до изгрев. Времето, когато всички койчовци от Койвил хъркат безгрижно по леглата. Опа, неправилната книга. Когато се случва да стоя будна до зори, започвам малко да бъркам нещата. А аз бях на крак цяла нощ и учех Лари как да бъде добър, законопослушен съживител. Не бях сигурна, че последното ще се хареса на Бърт, но бях убедена, че на мен ми харесва.

Гробището беше малко. Семеен парцел с претенции. Тесен двулентов път заобикаляше хълм и внезапно ей го на, ивица чакъл досами пътя. Имаш секунди да решиш да завиеш и пристигаш. Надгробните камъни се катереха по хълма. Склонът беше толкова стръмен, че сякаш ковчезите се хързулкаха надолу.

Стояхме в мрака, а над главите ни вятърът шушнеше в листата на дърветата. Те растяха нагъсто и от двете страни на пътя. Малкият парцел представляваше само тясно пространство до пътя, но беше добре поддържан. Все още имаше живи членове на семейството да се погрижат за него. Дори и не исках да си представям как се справят гробарите на склона. Сигурно използваха система от макари и въжета, за да не се претъркулват и да не добавят някой и друг труп към картинката.

Последните ни клиенти за нощта току-що бяха потеглили назад към цивилизацията. Бях вдигнала пет зомбита, а Лари — едно. Аха, и две можеше да оправи, но просто ни свърши мракът. Вдигането на зомби не отнема толкова много време, поне за мен, но трябва да включим и преходите. За четири години само веднъж ми се бе случило да имам две зомбита в едно гробище в една и съща нощ. През повечето време човек кара като маниак, за да си изпълни часовете.

Бедната ми колица бе извлечена до сервиза, но застрахователите още не я бяха навестили. Щеше да им отнеме дни или седмици да ми кажат, че е свършена. Нямах и време да наема кола за през нощта, така че Лари караше. Той щеше да върви с мен дори и да имам кола. Аз бях тази, която се цупеше по повод липсата на достатъчно съживители във

фирмата, така че аз трябваше да си го обуча. Съвсем честна сделка според мен.

Вятърът виеше в дърветата. Сухи листа прехвърчаха над пътя. Нощта бе изпълнена с тихи, забързани звуци. Бързат, бързат, към... накъде? Към нощта на Все светии. Човек можеше да вкуси Хелюин във въздуха.

— Обичам такива нощи — сподели Лари.

Погледнах го. И двамата стояхме с ръце в джобовете и се взирахме в мрака. Радвахме се на вечерта. И двамата бяхме покрити с изсъхнала пилешка кръв. Просто обикновена, нормална нощ.

Пейджърът ми изписука. Високочестотният звук прозвуча много зле в тихата, ветровита нощ. Натиснах копчето. Звукът, слава Богу, спря. Малката лампичка ми освети телефонен номер. Не го разпознах. Надявах се да не е Долф, защото непознат номер по това време на нощта или рано сутринта означаваше поредното убийство. Още един труп.

— Хайде, трябва да се доберем до телефон!

— Кой те вика?

— Не съм сигурна — тръгнах надолу по хълма.

Лари ме последва с въпроса:

— Кой смяташ, че е?

— Вероятно полицията.

— Убийствата, по които работиш?

Погледнах през рамо и си ударих коляното в един надгробен камък. Постоях няколко секунди, затаила дъх, докато болката се разнасяше из тялото ми.

— Мамка му! — казах тихо и прочувствено.

— Добре ли си? — побутна ме по рамото Лари.

Отдръпнах се от ръката му и той я отпусна. Не си падам много-много по безсмисленото докосване.

— Добре съм!

Истината беше, че още ме болеше, но какво от това? Трябваше да се добера до телефон и болката щеше да се пооправи, щом походех с този крак. Честно.

Тръгнах напред, като внимавах да не се натъкна на още нещо.

— Какво знаеш за убийствата?

— Само това, че помагаш на полицията при свръхестествени престъпления и че това те отклонява от съживителската ти работа.

— Бърт ти го е казал.

— Да, господин Вон. Стигнахме до колата.

— Виж, Лари, ако ще работиш за „Съживители“ ООД, забрави за всичките тези господин и госпожа. Ние не сме ти професорите. Ние сме колеги.

Той се усмихна — бял проблясък в мрака.

— Добре, госпож... Анита.

— Така е по-добре. А сега да си намерим телефон!

Подкарахме по „Честърфийлд“ с идеята, че в най-близкото предградие ще се намира и най-близкият телефон. В крайна сметка спряхме пред редица монетни апарати на паркинга до затворен автосервиз. Сервизът сияеше в мрака, но халогенните улични лампи озаряваха телефоните, превръщайки нощта в ден. Насекоми и мушици танцуваха около светлината. Пъргавият, гладък силует на прилеп изплуваше и влизаше в осветения участък, похапвайки насекоми.

Позвъних на номера, а Лари чакаше в колата. Получава точка за дискретност. Телефонът звънна два пъти, след това нечий глас каза:

— Анита, ти ли си?

Беше Ървинг Гризуолд, приятел и репортер.

— Ървинг, какво, по дяволите, правиш по това време на нощта на пейджъра ми?

— Жан-Клод иска да те види тази вечер, веднага. Каза го притеснено и несигурно.

— А защо ти ми предаваш съобщението? — Боях се, че отговорът му няма да ми хареса.

— Аз съм върколак — отвърна той.

— Какво общо има това със ситуацията?

— Не знаеш, значи — Ървинг ми се стори изненадан.

— Какво да знам? — започвах да се ядосвам. Мразя играта на въпроси.

— Животното на Жан-Клод е вълк.

Това обясняваше Стивън Върколака и чернокожата.

— Защо не беше там онази нощ, Ървинг? Откачил те е за малко от каишката?

— Не е честно!

Прав беше. Няма нищо честно.

— Съжалявам, Ървинг. Просто се чувствам виновна, задето ви представих един на друг.

— Аз исках да интервюирам Господаря на града. Получих си интервюто.

— А струваше ли си цената? — поинтересувах се.

— Без коментар.

— Това е моя реплика!

Той се засмя.

— Е, можеш ли да дойдеш до „Циркът на прокълнатите“? Жан-Клод има известна информация за вампира повелител, който те е нападнал.

— Алехандро?

— Същия.

— Е, пристигам колкото се може по-бързо, но ще е почти изгрев, докато се доберем до Речния квартал!

— Говориш в множествено число.

— Тренирам един нов съживител. Той кара... — поколебах се. — Кажи на Жан-Клод да няма гадости тази вечер.

— Кажи му го сама!

— Страхливец.

— Да, госпойце! Ще се видим щом пристигнете. Довиждане!

— Довиждане, Ървинг! — Подържах бръмчащата слушалка още няколко секунди, после затворих. Ървинг беше твар на Жан-Клод, който пък можеше да вика вълците както господин Оливър — змиите. Както Николаос призоваваше плъховете и плъхолаците. Те всички бяха чудовища. Само въпрос на избор на аромат.

Напъхах се отново в колата.

— Нали искаше повечко опит с вампирите? — попитах, докато закопчавах колана си.

— Разбира се — кимна Лари.

— Е, тази вечер ще посъбереш!

— Какво имаш предвид?

— Ще ти обясня по пътя. Нямаме много време до изгрев.

Лари включи на скорост и излезе от паркинга. На слабата светлина на уредите ми се стори изпълнен с желание. Трескав и много, много млад.

34.

„Циркът на прокълнатите“ беше затворен за нощта — или да го наречем утрото? Все още беше тъмно, но докато паркирахме пред склада, на източния хоризонт се забелязваше светлина. Един час по-рано нямаше да си намерим място — дори не много близо до „Циркът“. Но туристите си тръгват, щом вампирите се приготвят да си лягат.

Погледнах към Лари. Лицето му бе оцапано със засъхнала кръв. Моето също. Не ми беше хрумнало досега, че е по-добре първо да намерим къде да се поизмием. Погледнах към източния хоризонт и поклатих глава. Нямаше време. Утрото наближаваше.

Зъбатите клоуни още светеха и се въртяха върху табелата, но танцът им бе уморен. Или може би аз бях уморената...

— Тук върви плътно по петите ми, Лари. Никога не забравяй, че те са чудовища; все едно колко човешки изглеждат, те не са хора. Не си сваляй кръста, не им позволявай да те докосват и не се взирай право в очите им.

— Знам това от училище, изкарал съм два семестъра вампирология.

Поклатих глава.

— Училището е нищо, Лари. Това е реалността. Да четеш по въпроса не те подготвя за истината.

— Имахме гостуващи лектори. Някои от тях бяха вампири.

Въздъхнах и оставих темата. Щеше да се научи от собствен опит. Като всички останали. Като мен самата.

Голямата врата бе заключена. Почуках. Отвориха ми след секунда. На прага стоеше Ървинг. Не се усмихваше. Приличаше на Чичко Тревичко с мека, къдрава коса на венец около ушите и голямо плешиво петно в средата. Обли очила с телени рамки бяха кацнали на облото му носле. Ококори се малко, щом влязохме вътре. Кръвта на тази светлина приличаше на това, което си беше.

— Какво сте правили тази нощ? — попита той.

— Вдигахме мъртъвци — отговорих.

— Това ли е новият съживител?

— Лари Къркланд, Ървинг Гризуолд. Той е репортер, така че всичко, което кажеш, може да бъде използвано срещу теб.

— Хей, Блейк, никога не съм те цитирал, когато си ми забранявала. Признай ми го.

Кимнах:

— Така си е.

— Той ви чака долу — допълни Ървинг.

— Долу ли?

— Почти утро е. Трябва да бъде под земята.

Аха.

— Ясно — казах, но стомахът ме сви силно. Последният път, когато слязох под Циркът, отивах да убивам Николаос. Онази сутрин имаше много убийства. Много кръв. Част от нея беше моя.

Ървинг ни поведе през тихото подземие. Някой дръпна шалтера и лампите започнаха да гаснат. Игрите във фоайето бяха изключени и заключени, върху препарираните животни бяха метнати покривала. Миризмата на пуканки и захарен памук витаеше във въздуха като обонятелен призрак, но и тези аромати бяха приглушени и уморени.

Подминахме къщата на призраците с поставената отгоре вещица в цял ръст, застинала мълчалива и втренчила изпъкналите си очи. Тя беше зелена и имаше брадавица на носа. Никога не съм срещала вещица, която да не изглежда нормално. Те със сигурност не са зелени, а брадавиците винаги могат да се премахнат с операция.

Следваше къщата на огледалата. Тъмното виенско колело се извисяваше над всичко останало. Издекламирах:

— И чувствам се като листо,/ което носи се самотно/ из изоставена банкетна зала/ със светлини угаснали,/ с гирлянди мъртви,/ напусната от всички с изключение на него.

Ървинг се обърна към мен:

— Томас Моор, „Често в спокойната нощ“.

Усмихнах се.

— Не бих се сетила за заглавието дори ако животът ми зависеше от това. Така че приемам твърдението ти на доверие.

— Имам двойна магистратура, журналистика и английска литература.

— Обзалагам се, че второто ти е от полза като репортер — отбелязах.

— Хей, пробутвам по парченце култура винаги, когато мога. — Стори ми се обиден, но знаех добре, че се преструва. Почувствах се по-добре, задето Ървинг се шегуваше с мен. Беше мило и нормално, а тази вечер се нуждаех от всичко мило, до което можех да се докопам.

Оставаше час до изгрев. Какво зло можеше да ми причини Жан-Клод за един час? По-добре да не питам.

Вратата в дъното на залата беше тежка, дървена, с табелка „Само за упълномощен персонал“. Прииска ми се поне веднъж да не съм упълномощена.

Малката стаичка зад нея представляваше просто склад с гола крушка, увиснала от тавана. Втора врата водеше към стълбището. Стълбите бяха почти толкова широки, че и тримата да се наредим един до друг, но не съвсем. Ървинг вървеше пред нас, сякаш имахме нужда от водач. Нямаше накъде другаде да се ходи, освен надолу. Какво пророчество...

Стълбите завиваха остро. Чу се потриване на плат, долових някакво движение. Извадих пистолета си автоматично. Не бе нужно да се мисли — просто трябваша много, ама много упражнения.

— Това няма да ти трябва — възрази Ървинг.

— Ти го казваш.

— Мислех, че Господаря ти е приятел — намекна Лари.

— Вампирите нямат приятели.

— Ами гимназиалните учители? — Зад ъгъла зави Ричард Зийман. Носеше горскозелен пуловер с по-светлозелено и дървеснокафяво, вплетени в него. Пуловерът му стигаше кажи-речи до коленете. На мен щеше да изглежда като рокля. Ръкавите бяха вдигнати над лактите. Джинсите му и чифт бели найки довършваха облеклото.

— Жан-Клод ме прати да ви чакам.

— Защо? — попитах.

Той сви рамене.

— Изглежда нервен. Не съм го разпитвал.

— Умно от твоя страна.

— Да се размърдаме! — настоя Ървинг.

— И ти ми се струваш нервен, Ървинг!

— Той ме вика и аз го слушам, Анита. Аз съм неговото животно. Посегнах да го хвана за ръката, но той се дръпна.

— Мислех, че мога да минавам за човек, но той ми показва, че съм едно животно. Просто животно.

— Не го оставяй да ти причинява това! — казах.

Ървинг се втренчи в мен с пълни със сълзи очи.

— Не мога да го спра!

— По-добре да се размърдаме. Почти се разсъмна! — каза Ричард.

Стрелнах го гневно с поглед, задето го е казал. Той сви рамене:

— По-добре да не караме Господаря да чака! Знаеш го.

Знаех го и кимнах.

— Прав си. Нямам право да ти се ядосвам.

— Благодаря. Поклатих глава:

— Нека приключваме с това!

— Можеш да прибереш пистолета — подсказа Ричард.

Втренчих се в браунинга. Харесваше ми да го нося в ръка. Като утеха е хиляда класи над плюшеното мече. Прибрах го в кобура. Винаги можех да го извадя и по-късно.

В края на стълбите беше последната врата — по-малка, заоблена и с тежка желязна ключалка. Ключалката издаде добре смазано изщракване и Ричард я бутна напред. Ървинг имаше ключ от вратата на стълбите. Колко бе загазил и можех ли да го измъкна?

— Чакай малко — казах.

Всички се обърнаха към мен. Бях център на внимание. Страхотно.

— Не искам Лари да се среща с Господаря или изобщо да научава кой е той.

— Анита... — поде Лари.

— Не, Лари, два пъти ме нападнаха заради тази информация. Определено е гореща стока. Не ти трябва да я знаеш.

— Не ми трябва защитата ти — възрази той.

— Послушай я! — намеси се Ървинг. — Тя ми каза да стоя далеч от Господаря. Казах й, че мога да се справя и сам. Грешах, ама много грешах!

Лари скръсти ръце на гърдите си и изду упорито бузи.

— Мога да се грижа за себе си!

— Ървинг, Ричард, искам да ми обещаєте. Колкото по-малко знае, толкова по-безопасно е за него.

Те и двамата кимнаха.

— На някой пука ли му какво мисля аз? — попита Лари.

— Не — отвърнах.

— Дявол го взел, не съм дете.

— Вие двамата можете да се карате и после — намекна Ървинг.

— Господаря ни чака!

Лари понечи да каже нещо, но аз вдигнах ръка.

— Урок номер едно: никога не карай нервен вампир повелител да те чака!

Лари отвори уста да спори, но се спря.

— Добре, ще се караме после.

Не горях от нетърпение и за после, но споровете с Лари дали не прекалявам със закрилата му, са къде-къде по-добри от онова, което се намираше зад вратата. Знаех го. Младият ми колега не беше наясно, но щеше да го научи и нямаше нито един проклет начин да спра този процес.

35.

Таванът се издигаше нагоре в мрака. Тежки завеси от копринена тъкан падаха във водопад от бяло и черно, образувайки стени от плат. Минималистични столове в черно и сребърно образуваха малка групичка, като че събрана на разговори. Масичка за кафе от стъкло и тъмно дърво заемаше средата на стаята. Черна ваза с букет бели лилии представляваше единствената украса. Стаята изглеждаше недовършена, сякаш се нуждаеше от окачени на стените картини. Но как се окачват картини на стени от плат? Сигурна бях, че в крайна сметка Жан-Клод ще се справи.

Знаех, че стаята представлява всъщност огромно пещерообразно хале, издялано в камъка, но единствената следа от него бе високият таван. На пода дори имаше черен килим, мек и подплатен.

Жан-Клод седеше на един от черните столове. Беше се отпуснал в него с кръстосани глезени, сплел пръсти на корема си. Бялата му риза бе простичка — съвсем обикновена, като изключим факта, че отпред беше прозрачна. Редицата копчета, илици и яката бяха плътни, но гръдният кош сияеше гол под тънък тюл. Кръстообразният белег личеше кафяв и ясен на фона на бледата кожа.

Маргьорит седеше в краката му, положила глава на коляното му като послушно куче. Русата ѝ коса и светлорозовият костюм с панталони изглеждаха не на място в черно-бялата стая.

— Преобзавел си — отбелязах.

— Наблегнах на удобствата — отвърна Жан-Клод.

— Готова съм да се срещна с Господаря на града — заявих.

Той се поокોકори с въпросително изражение.

— Не искам новият ми сътрудник да се среща с него. Самоличността му явно е опасна информация в момента.

Жан-Клод изобщо не помръдна. Просто се взираше в мен, отсъстващо галейки с ръка косата на Маргьорит. Къде беше Ясмийн? В някой ковчег, надлежно завита срещу неизбежното пришествие на утрото.

Той се изправи с едно грациозно движение, оставяйки Маргьорит коленичила до празния стол. Тя изглеждаше недоволна. Усмихнах ѝ се и тя гневно ме стрелна с поглед. Дразненето на Маргьорит беше детинско, но ме накара да се почувствам по-добре. Всеки има нужда от хоби.

Жан-Клод бръсна завесите настрани и разкри мрака. Едва сега осъзнах, че в стаята има дискретно електрическо осветление, идващо непряко от самите стени. Отвъд завесите не се забелязваше нищо, освен блясък на факли. Все едно че зад плата беше целият съвременен свят с удобствата му. А отвъд се намираха камък и огън, и тайни, които е най-добре да прошепнеш в мрака.

— Анита? — подвижна след мен Лари. Изглеждаше несигурен, може би дори уплашен. Но аз извеждах от стаята най-опасната твар в нея. Той щеше да е на сигурно място с Ървинг и Ричард, не смятах, че Маргьорит представлява опасност без Ясмийн на края на каишката.

— Остани тук, Лари, ако обичаш. Ще се върна веднага щом мога.

— Внимавай! — каза той.

Усмихнах се:

— Винаги!

Той се ухили:

— Да бе, сигурно.

Жан-Клод ми махна и аз тръгнах, следвайки жеста на бледата му ръка. Завесата се спусна зад гърба ни, отрязвайки светлината. Мракът се спусна около нас като затворена шепа. Факлите блестяха по стената отсреща, но не можеха да разсеят плътната тъмнина.

Жан-Клод ме поведе през залата.

— Не искаме сътрудникът ти да ни чува! — прошепна той в тъмното, стенойки като вятър, който удря в завесите.

Сърцето ми се блъскаше в гърдите. Как, по дяволите, успяваше да го постигне?

— Спести си ефектите за някой, когото ще впечатлиш.

— Смели слова, *ma petite*, но усещам между устните си сърцебиенето ти... — последното той дъхна върху кожата ми, сякаш устните му пролазиха върху основата на врата ми. Настръхнах.

— Ако искаш да си играеш игрички до след изгрев, аз нямам против, но Ървинг ми каза, че имаш информация за вампира, който ме нападна. Така ли е или това е лъжа?

— Никога не съм те лъгал, ma petite!

— О, стига!

— Частичната истина не е същото като лъжата.

— Предполагам, това зависи от мястото, на което си — казах.

Той оцени извода ми с кимване.

— Да седнем ли до онази стена, извън обсега на слушателите?

— Добре.

Той коленичи в малка локва светлина от факла. Светлината бе предназначена за мен и аз я оценявах. Но нямаше смисъл да му го казвам.

Седнах срещу него, опряла гръб на стената.

— Та, какво знаеш за Алехандро?

Жан-Клод се взираше в мен със странно изражение.

— Какво? — попитах.

— Разкажи ми всичко, случило се снощи, ma petite, всичко за Алехандро.

Така изразено, напомняше твърде много на заповед за моя вкус, но в очите и изражението му имаше нещо — неловкост, почти страх. Кое то бе глупаво. Защо Жан-Клод би се страхувал от Алехандро? Наистина защо? Казах му всичко, което помнех.

Изражението му стана преценяващо-безизразно, прелестно и нереално като картина. Цветовете все още присъстваха, но животът, движенията бяха изчезнали. Той сложи пръст между устните си и бавно го напъха навътре. Извади го бляскав под светлината. Протегна към мен този мокър пръст. Дръпнах се назад.

— Какво се опитваш да направиш?

— Да избърша кръвта от бузата ти. Нищо повече.

— Не мисля така!

Вампирът въздъхна — едва доловим звук, който се плъзна по кожата ми като полъх.

— Правиш всичко толкова трудно!

— Радвам се, че забелязваш.

— Трябва да те докосна, ma petite. Смятам, че Алехандро ти е причинил нещо.

— Какво?

Той поклати глава.

— Нещо невъзможно.

— Без гатанки, Жан-Клод!

— Смятам, че ти е сложил белег.

Втренчих се в него.

— Какво имаш предвид?

— Белязал те е, Анита Блейк, белязал те е с първия знак, също като мен.

Поклатих глава.

— Това не е възможно. Двама вампири не могат да делят един и същ човешки слуга.

— Именно — каза той и се премести към мен. — Нека изпробвам теорията си, ma petite, моля те!

— Какво означава това изпробване?

Жан-Клод каза нещо тихо и грубо на френски. Никога не го бях чувала да ругае.

— След изгрев е и съм уморен. Въпросите ти ще накарат нещо просто да се разтегне за цял ден — в гласа му долових истински гняв, но под него се криеха умора и намек за страх. Страхът ме изплаши. От него се очакваше да бъде непоклонимо чудовище. Чудовищата не се боят от други чудовища.

Въздъгнах. Дали не беше по-добре да приключваме, бум и чао? Може би.

— Добре, в интерес на времето. Но ми дай някаква представа какво да очаквам. Знаеш, че не обичам изненади.

— Трябва да те докосна, за да потърся първо моите белези, след това и неговия. Не би следвало така лесно да те изпие с поглед. Това не е следвало да става.

— Хайде да свършваме! — казах аз.

— Докосването ми толкова отвратително ли е за теб, че трябва да се подготвиш, все едно ще боли?

Тъй като точно това и правех, не бях сигурна какво да кажа.

— Просто го направи, Жан-Клод, преди да си променя мнението! Той отново пъхна пръст между устните си.

— Налага ли се да го правиш по този начин?

— Ma petite, моля те!

Притиснах се към студената каменна стена.

— Добре, няма да те прекъсвам повече!

— Добре... — Той коленичи пред мен. Плъзна пръст по дясната ми буза, оставяйки мокра линия по кожата ми. Изсърналата кръв бе грапава под допира му. Той се наведе към мен, сякаш щеше да ме целуне. Облегнах ръце на гърдите му, за да го спра да не ме докосне. Кожата му беше твърда и гладка под тънката тъкан на ризата.

Дръпнах се и си ударих главата в стената.

— По дяволите!

Той се усмихна, очите му блестяха сини под светлината на факлата.

— Вярвай ми! — Пристъпи напред, устните му почти докосваха устата ми. — Няма да те нараня! — прошепна топло облаче въздух между моите устни.

— Аха, да — казах, но думите ми излязоха тихи и несигурни.

Устните му докоснаха моите, след това се притиснаха нежно към устата ми. Целувката премина от устата към бузата ми. Устните му бяха меки като коприна, нежни като листенца на маргаритка, горещи като слънце по обед. Спуснаха се по кожата ми, докато устата му не се поколеба над пулса на шията ми.

— Жан-Клод?

— Алехандро е бил жив, когато ацтекската империя е била само мечта... — прошепна той до кожата ми. Бил е сред приветстващите испанците и е гледал падането на ацтеките. Оцелял е там, където другите са загинали или са полудели... — Езикът му изскочи, горещ и сладък.

— Спри! — бутнах го. Сърцето му тупкаше срещу дланите ми. Вдигнах ръце нагоре към гърлото му. Пулсът на вената затуптя срещу пръстите ми. Притиснах палец към единия му гладък клепач.

— Мръднеш ли, губиш окото — казах. Гласът ми бе натежал от паника и нещо по-лошо... похот.

Допирът на тялото му до моето, под ръцете ми, устните му ме докосват... някаква скрита част от мен го искаше. Искаше го. Е, обземаше ме похот спрямо Господаря, и какво от това? Нищо ново. Очната му ябълка трептеше под палеца ми и се запитах дали бих могла да го сторя. Можех ли да извадя едно от тези полунощно-сини очи? Можех ли да го ослепя?

Устните му се притиснаха към кожата ми. Зъбите му я докоснаха, остриите връхчета на кучешките подраскаха по гърлото ми. И внезапно

отговорът стана „да“. Приготвих се да натисна навътре, но той изчезна като сън... като кошмар.

Жан-Клод стоеше пред мен, загледан надолу с напълно тъмни очи, без следа от бяло. Устните му бяха изтеглени назад и разкриваха влажните бляскави зъби. Кожата му бе бяла като мрамор, сякаш сияеше изотвътре, и въпреки това бе прекрасен.

— Алехандро ти е нанесъл първия белег, *ma petite*. Споделяме те. Не знам как се е получило, но е така. Още два белега и ти си моя. Още три и си негова. Няма ли да е по-добре да си моя?

Той коленичи отново пред мен, но внимаваше да не ме докосне.

— Копнееш за мен, както жената копнее за мъж. Не е ли това по-добре, отколкото някой непознат да те вземе насила?

— Не си ме молил за разрешение за първите два белега. Не са положени с мое знание.

— Сега ти искам разрешение. Нека споделя с теб третия белег.

— Не.

— Би предпочела да служиш на Алехандро?

— Няма да служа никому — казах.

— Това е война, Анита! Не можеш да останеш неутрална!

— И защо не?

Вампирът се изправи и тръгна да обикаля в стегнат кръг.

— Не разбираш ли? Убийствата са предизвикателство към властта ми и белезите му са още едно предизвикателство. Той ще те отнеме от мен, ако успее.

— Не ти принадлежа, нито пък на него.

— Какво ли не съм опитвал, за да те накарам да повярваш, да приемеш... той просто ще те насили да го преглътнеш.

— Значи съм в разгара на война за надмощие между немъртвите заради белезите ти?

Той примигна, отвори уста и я затвори. Накрая каза:

— Да.

Изправих се.

— Много благодаря! — подминах го. — Ако имаш още някакви сведения за Алехандро, прати ми писмо.

— Това няма да премине само защото ти се иска!

Спрях пред завесата.

— По дяволите, знам. Дълго време съм копняла да се отърва от теб.

— Ще ти липсвам.

— Не се ласкай!

— А ти не се самозаблуждавай, ма petite! Аз бих ти дал партньорство. Той ще ти даде робство.

— Ако наистина вярваш в тези глупости за партньорството, не би ми нанесъл насила първите два белега. Щеше да ме попиташ. Доколкото знам, третият белег не може да бъде поставен без мое съдействие... погледнах го изпитателно. — Така е, нали? Нуждаеш се от помощта ми за третия белег или нещо такова. Различен е от първите два. Нали, кучи син такъв!

— Третият белег без твоята... помощ би бил като изнасилването спрямо правенето на любов. Ще ме мразиш цяла вечност, ако ти го наложа насила.

Обърнах му гръб и сграбчих завесите.

— Правилно си схванал.

— Алехандро няма да се интересува дали го мразиш. Той иска само да ме нарани. Няма да ти иска разрешение. Просто ще те вземе.

— Мога да се грижа за себе си.

— Като онази вечер ли?

Алехандро ме бе омаял, а аз дори не разбрах. Каква защита имах срещу нещо като това? Поклатих глава и дръпнах завесата. Светлината бе толкова ярка, че ме заслепи. Стоях в блясъка, чакайки очите ми да се приспособят. Студеният мрак полъхваше в гърба ми. След него светлината бе гореща и пронизваща, но всичко бе по-добро от шепота в нощта. Заслепена от светлината или заслепена от мрака — бих избрала светлината.

36.

Лари лежеше на пода, а главата му бе приклещена в скута на Ясмийн. Тя държеше и китките му. Маргьорит притискаше тялото му под себе си. Ближеше кръвта по лицето му с дълги, страстни тласъци на езика. Ричард лежеше сгърчен, по лицето му се стичаше кръв. На пода имаше още нещо. Гърчеше се и се движеше. Сива козина изби по него като вълна. Една ръка посегна към тавана, после се отпусна като умиращо цвете, костите блестяха, стрелкайки се нагоре през плътта. Пръстите се свиха, плътта заля парчетата голо месо. Толкова много разранена плът и нито капка кръв. Костите влизаха и излизаха с мокри, всмукващи звуци. Капки чиста течност окъпаха черния килим. Но нямаше кръв.

Извадих браунинга и пристъпих така, че да мога да го насоча по средата между Ясмийн и нещото на пода. Стоях с гръб към завесата, но се отдръпнах. Твърде лесно бе някой да се пресегне през нея.

— Пусни го, веднага!

— Не съм го наранила! — каза Ясмийн.

Маргьорит се отпусна върху Лари, стисна с длан слабините му и започна да ги масажира.

— Анита! — очите му бяха ококорени, кожата — бледа, луничките изпъкваха като мастилени петна.

Стрелях на сантиметри от главата на Ясмийн. Звукът бе остър и остави ехо. Ясмийн изръмжа срещу мен.

— Мога да му разкъсам гърлото преди да натиснеш отново този спусък!

Прицелих се в главата на Маргьорит, точно под едното ѝ синьо око.

— Убиеш ли го, и тя заминава. Готова ли си на тази размяна?

— Ясмийн, какво правиш? — Жан-Клод влезе зад гърба ми. Стрелнах го с поглед и отново се съсредоточих върху Маргьорит. Той не представляваше опасност за момента.

Твартата на пода се надигна на четири нестабилни крака и се отърси като куче след баня. Беше огромен вълк. Гъста сиво-кафява козина покриваше животното, пухкава и суха, сякаш вълкът бе наскоро изкъпан и изсушен със сешоар. На пода имаше гъста локва течност. Наоколо се валяха парчета дрехи. Вълкът бе изникнал от бъркотията новооформен и прероден.

Чифт обли очила с телени рамки бяха спретнато сгънати на стъклената масичка за кафе.

— Ървинг?

Вълкът издаде тихо полуизръмжаване-полуизджафкване. Това „да“ ли беше?

Винаги съм знаела, че Ървинг е върколак, но да видиш такова нещо на живо е съвсем различно. Точно до този миг не бях вярвала — не и наистина. Втренчена в светлокафявите очи на вълка, вече вярвах.

Маргьорит вече лежеше на земята до Лари. Бе обвила ръце около гърдите му и крака около кръста му. По-голямата част от тялото ѝ бе скрита зад него, защитена.

Бях загубила твърде много време да зяпам в Ървинг. Не можех да застрелям Маргьорит, без да рискувам живота на младежа. Ясмийн бе коленичила зад двамата, стиснала в едната си ръка кичур от косата на Лари.

— Ще му счупя врата.

— Няма да го нараниш, Ясмийн! — каза Жан-Клод. Стоеше до масичката за кафе. Вълкът пристъпи към него, ръмжейки тихо. Вампирът леко го погали по главата.

— Отзови кучетата си, Жан-Клод, или този тук умира! — Вампирката изпъна гърлото на Лари в права бледа линия, за да подчертае намеренията си. Лепенката, прикриваща вампирското ухапване от снощи, бе махната. Езикът на Маргьорит се стрелна навън, докосвайки опънатата кожа.

Обзалагах се, че мога да застрелям Маргьорит в челото, докато тя облизва шията на Лари, но Ясмийн можеше — и щеше — да му счупи врата. Не можех да поема този риск.

— Направи нещо, Жан-Клод! — казах. — Ти си Господар на града. Предполага се, че да следва заповедите ти.

— Да, Жан-Клод, заповядай ми!

— Какво става тук, Жан-Клод? — попитах.

— Тя ме изпитва.

— Защо?

— Ясмийн иска да бъде Господар на града. Но не е достатъчно силна.

— Бях достатъчно силна да направя така, че ти и слугата ти да не чуете писъците на този тук. Ричард те викаше, а ти не чу нищо, защото го криех от теб.

Ричард стоеше точно зад Жан-Клод. Кръвта бликаше от ъгълчето на устата му. На дясната му буза имаше малка резка, от която надолу по лицето му също се стичаше кръв.

— Опитах се да я спра!

— Не си се постарал достатъчно — каза Жан-Клод.

— Хайде да спорите помежду си после — предложих. — Точно сега имаме проблем!

Ясмийн се засмя. Звукът полази по гърба ми като че ли някой бе изсипал кутия с червеи. Потреперих и точно там и тогава реших, че първо ще застрелям Ясмийн. Да проверим дали вампирът повелител наистина може да е по-бърз от куршум.

Тя пусна Лари със смях и се изправи. Маргьорит все още се притискаше към него. Той се надигна на четири крака под яхналата го като кон жена, все още обвиня го с ръце и крака. Тя се смееше и го целуваше по врата.

Ритнах я в лицето с все сили. Тя се плъзна от Лари и остана замаяна на пода. Ясмийн се втурна напред и я прострелях в гърдите. Жан-Клод ме удари по ръката и изстрелът се отклони.

— Тя ми трябва жива, Анита!

Дръпнах се встрани от него.

— Тя е луда!

— Да, но му трябва съдействието ми да се бие с другите повелители! — каза Ясмийн.

— Ще те предаде, ако може — подчертах.

— Въпреки това ми трябва.

— Ако не можеш да контролираш Ясмийн, то как, по дяволите, смяташ да се биеш с Алехандро?

— Не знам — призна вампирът. — Това ли искаше да чуеш? Нямам представа.

Лари все още бе свит в краката ни.

— Можеш ли да станеш?

Той ме погледна с блеснали от непроляти сълзи очи. Използва един от столовете, за да се хване и за малко да падне. Стиснах го за ръката, все още, без да прибирам пистолета си в кобура.

— Хайде, Лари, да се махаме оттук!

— Звучи ми страхотно! — каза го останал без дъх, опитвайки се да не заплаче.

Проправихме си път до вратата. Аз все още му помагах да ходи, а с пистолета си се опитвах да заплашвам всички в стаята.

— Върви с тях, Ричард! Погрижи се да стигнат спокойно до колата им. И не ме проваляй отново, както стори днес!

Ричард пренебрегна заплахата и ни заобиколи, за да отвори вратата. Минахме през нея, без да обръщаме гръб на вампирите или върколака. Когато вратата се затвори, изпъшках — а дори не знаех, че съм затаила дъх.

— Вече мога да ходя — каза Лари.

Пуснах ръката му. Той се облегна на стената, но иначе изглеждаше добре. Първата бавна сълза се спусна по бузата му.

— Махни ме оттук!

Прибрах си пистолета. Вече нямах полза от него. И двамата с Ричард се престорихме, че не виждаме сълзите на Лари. Той плачеше съвсем тихо. Ако човек не гледаше право в него, нямаше да знае, че плаче.

Опитах се да измисля какво да кажа, нещо. Но какво да бъде? Той беше видял чудовищата и те го бяха изплашили до смърт. Бяха изплашили до смърт и мен. Плашеха до смърт абсолютно всички. Сега вече Лари го знаеше. Може би си струваше болката. А може би не.

37.

Ранната утринна светлина се стелеше тежка и златна по улицата навън. Въздухът бе студен и мъглив. Оттук реката не се виждаше, но можеше да се усети онова чувство за вода във вятъра, което прави всеки дъх по-пресен и по-чист.

Лари извади ключовете на колата си.

— Можеш ли да караш? — попитах.

Той кимна. Сълзите бяха изсъхнали на тънки ивички по бузите му. Не си бе дал труд да ги избърше. Вече не плачеше. Беше мрачен като смъртта и все пак изглеждаше като прерасъл Хауди Дуди. Отвори вратата си и влезе в колата, като се наведе да отключи вратата откъм пътника.

Ричард стоеше отсреща. Студеният вятър развяваше косата пред лицето му. Прокара пръсти през нея, за да я отметне назад. Жестът беше болезнено познат. Филип винаги правеше така. Ричард ми се усмихна и усмивката му не бе като на Филип. Беше блестяща и открита, и в кафявите му очи нямаше стаено нищо.

Кръвта в ъгълчето на устата и на бузата му бе започнала да засъхва.

— Махай се, докато можеш, Ричард! — казах.

— Откъде?

— Ще има война на немъртвите. Не искаш да останеш в капан помежду им.

— Не смятам, че Жан-Клод би ми позволил да си ида ей тъй — отвърна той. Все още се усмихваше, когато го каза. Не можех да реша дали е по-красив усмихнат или сериозен.

— Хората не се справят особено добре в купа с чудовища, Ричард. Махай се, ако можеш.

— Ти си човек.

Свих рамене.

— Мнозина биха поспорили с теб.

— Не и аз... — Той посегна да ме докосне. Останах на място и не се отместих. Връхчетата на пръстите му се плъзнаха по бузата ми, топли и много живи.

— Ще се видим в три следобед, освен, ако няма да си прекалено уморена!

Поклатих глава и дланта му се смъкна от лицето ми.

— Няма да го пропусна — казах.

Той отново се усмихна. Вятърът вееше кичур през лицето му. Аз лично си държа косата отпред достатъчно късо подстригана, за да не ми влиза в очите, поне през повечето време. Подстригването на пластове е страхотно нещо.

Отворих вратата откъм пътника.

— Ще се видим следобед.

— Ще ти донеса и костюма.

— Като каква ще съм издокарана?

— Като булка от Гражданската война — уточни Ричард.

— Това включва ли кринолин?

— Вероятно.

Намръщих се.

— А ти какъв ще бъдеш?

— Конфедеративен офицер.

— Значи ще имаш право да носиш панталони — констатирах.

— Съмнявам се, че роклята ще ми стане.

Въздъгнах.

— Не, че не съм ти благодарна, Ричард, но...

— Кринолините не са ти по вкуса?

— Никак даже.

— Моето предложение включваше изподраскване и цялата кал, през която успеем да пропълим. Партито беше твоя идея.

— Бих се измъкнала от него, ако имаше как.

— Може и да си струва целия труд само за да те видя издокарана.

Имам чувството, че това е рядък момент!

Лари се наведе над седалката и се обади:

— Може ли да тръгваме? Имам нужда от цигара и малко сън!

— Идвам веднага! — обърнах се отново към Ричард, но внезапно не знаех какво да кажа. — Ще се видим после!

Той кимна.

— После.

Седнах в колата и Лари подкара, преди дори да си закопчая колана.

— Накъде бързаме?

— Искам да се махна колкото се може по-далеч от това място!

Погледнах партньора си. Беше пребледнял.

— Добре ли си?

— Не, не съм добре! — той също ме погледна с блеснали от гняв сини очи. — Как може да си толкова спокойна след всичко, което се случи?

— И ти беше спокоен след снощи. А снощи те ухапаха.

— Това е различно — възрази той. — Тази жена смучеше ухапването. Тя... — Той стисна волана толкова здраво, че ръцете му се разтрепериха.

— Беше наранен по-зле снощи. Какво прави събитието по-лошо?

— Снощи беше насилие, но не беше... извратено. Вампирите снощи искаха нещо. Името на Господаря. Тази днес не искаше нищо, просто беше...

— Жестока? — подсказах аз.

— Да, жестока.

— Те са вампири, Лари. Не са хора. Не следват същите правила.

— Тя щеше да ме убие тази нощ, просто ей така.

— Да, напълно възможно — съгласих се.

— Как можеш да издържаш да се мотаеш около тях?

Свих рамене.

— Това ми е работата.

— И моя също.

— Не е наложително да става, Лари. Просто откажи да работиш по вампирските случаи. Повечето съживители го правят.

Той поклати глава.

— Не, няма да се предам!

— Защо? — попитах.

Дълго време Лари не продума. Подкара по 270-та на юг.

— Как можеш да говориш за среща този следобед след случилото се току-що?

— Човек трябва да си има и личен живот, Лари. Ако допуснеш този бизнес да те изяде жив, никога няма да успееш... — огледах

физиономията му. — А ти изобщо не отговори на въпроса ми!

— Кой въпрос?

— Защо не искаш да се откажеш от идеята да ставаш вампирубиец?

Лари се поколеба, съсредоточен върху шофирането. Внезапно заизглежда много заинтересуван от насрещните коли. Преминахме под железопътен мост, от двете ни страни имаше складове. Много от прозорците им бяха счупени или липсваха. По колоните на моста се стичаше ръжда.

— Хубав квартал в града — каза той.

— Избягваш въпроса. Защо?

— Не искам да говоря за това.

— Попитах те за семейството ти; каза, че всички са още живи. Ами приятелите ти? Изгубил си приятел заради вампирите?

Той ме стрелна с кос поглед.

— Защо питаш?

— Познавам признаците, Лари. Решен си да убиваш чудовищата, защото им имаш зъб, нали?

Той присви рамене и се втренчи право напред. Мускулите на челюстите му се свиваха и разпускаха.

— Кажи ми, Лари! — настоях.

— Градчето, откъдето идвам е малко, само хиляда и петстотин жители. Докато бях в колежа през първата си година, дванадесет души били убити от глутница вампири. Всъщност не ги познавах — нито един от тях. Е, познавах ги колкото да ги поздравя, но това е всичко.

— Давай нататък!

Той ме погледна.

— Отидох на погребенията по време на коледната ваканция. Всички тези ковчези, всички тези семейства... Баща ми беше лекар, но не можа да им помогне. Никой не можеше да им помогне!

— Помня случая — казах. — Елбърт, Уисконсин, преди три години, нали така?

— Да, откъде знаеш?

— Дванадесет души са доста висок резултат за един-единствен вампир. Попадна във вестниците. За тази задача наеха ловеца на вампири Брет Колби.

— Никога не съм го виждал, но родителите ми разказаха за него. Превърнаха го в каубой, препуснал в града да победи лошите типове. Той издири и уби пет вампира. Помогна на града, когато никой друг не можеше.

— Ако просто искаш да помагаш на хората, Лари, стани социален работник или лекар.

— Аз съм съживител, имам вродена устойчивост към вампирите. Мисля, че Бог ме е предопределил да ги преследвам.

— Леле майко, Лари, не тръгвай на свещен кръстоносен поход, ще свършиш в ковчег!

— Можеш да ме научиш.

Поклатих глава:

— Лари, това не е нещо лично. Не може да бъде лично. Ако допуснеш емоциите да ти се пречат, или ще те убият, или ще откачиш напълно.

— Ще се науча, Анита!

Втренчих се в профила му. Изглеждаше толкова упорит.

— Лари... — спрях се. Какво да му кажа? Какво вкарва всеки един от нас в този бизнес? Може би мотивите му не бяха по-лоши от моите собствени, а може и да бяха по-добри. Не беше само от любов към убийството, като при Едуард. А и небесата знаеха, че се нуждаех от помощ. Просто вампирите бяха твърде много за добрата стара Анита.

— Добре, ще те науча, но прави каквото ти казвам, когато ти го казвам. Без спорове!

— Както кажеш, шефе! — Той ми се ухили за миг, после се обърна отново към пътя. Изглеждаше целеустремен и облекчен, и млад.

Всички сме били млади някога. Това преминава, също като невинността и усещането за честна игра. Единственото, което остава накрая е добрият инстинкт за оцеляване. Можех ли да науча Лари на това? Можех ли да го обуча как да оцелява? Моля те, Боже, нека да го науча, и не допускай той да умре заради мен!

38.

Лари ме свали пред жилищната ми сграда в 9:05. Времето ми за лягане бе минало. Взех си спортния сак от задната седалка. Не исках да изоставям съживителското си оборудване. Заключих и затворих вратата, след това се облегнах на колата.

— Ще се видим тази вечер в пет, пак тук, Лари. Ти си ми назначен за шофьор, докато не си взема нова кола.

Той кимна.

— Ако закъснея да се прибера, не допускай Бърт да те прати сам, става ли?

Той ме погледна. Лицето му все още бе озарено от някакви дълбоки размисли, които не можех да разгадая.

— Мислиш, че не мога да се справя сам ли?

Знаех, че не може самичък, но не го казах на глас.

— Това е едва втората ти нощ в занаята. Дай и на себе си, и на мен малко време. Ще те науча как се ловят вампири, но главната ни задача е да вдигаме мъртъвците. Опитай се да не го забравяш!

Той кимна.

— Лари, ако имаш кошмари, не се тревожи. И аз понякога имам.

— Да, бе — каза той. Включи колата на скорост и аз трябваше да се дръпна от вратата. Предполагам, че не искаше да говори повече, но аз исках да е подготвен, ако простите думи могат да подготвят някого за това, което правим.

Някакво семейство се товареше в сив ван с климатик и пикник каравана. Мъжът се усмихна.

— Надали ще имаме още много дни като този!

— Май сте прав! — Приятен безцелен разговор, какъвто се води с хора, които не познаваш по име, но чиито лица все виждаш. Бяхме съседни, така че си казвахме „здрости“ и „довиждане“, но нищо повече. Точно така ми харесваше. Когато се прибирах у дома, не исках някой да намине да вземе на заем чаша захар.

Единственото изключение, което допусках, беше госпожа Прингъл, а тя разбираше нуждата ми от уединение.

Апартаментът бе топъл и тих отвътре. Заклучих вратата и се облегнах на нея. У дома, ах! Метнах коженото яке на облегалката на дивана и надуших парфюм. Беше цветен и деликатен, с допълнителен привкус, какъвто притежават само много скъпите аромати. Не беше от моите.

Извадих браунинга и облегнах гръб на вратата. Един мъж излезе иззад ъгъла на трапезарията. Беше висок, слаб, с късо подстригана отпред и дълга отзад черна коса, последна мода. Просто си стоеше, облегнат на стената, с кръстосани на гърдите ръце и усмивка.

Втори мъж излезе иззад дивана — по-нисък, по-мускулист, рус и усмихнат. Той седна така, че да му виждам ръцете. Явно не носеха оръжия, или поне не виждах такива.

— Кой, по дяволите, сте вие?

Висок чернокож излезе от спалнята. Имаше спретнати мустаци и криеше очите си зад тъмни очила.

Ламията вървеше зад него. Беше в човешка форма, със същата червена рокля, както и вчера. Днес носеше червени сандали на висок ток, но нищо друго не се бе променило.

— Чакахме ви, госпожице Блейк.

— Кой са мъжете?

— Моят харем.

— Не ви разбрах?

— Те са моя собственост! — Ламията прекара червените си нокти по ръката на чернокожия, достатъчно силно да остави тънка кръвава следа. Той продължи да се умива.

— Какво искате?

— Господин Оливър иска да ви види. Прати ни да ви доведем.

— Знам къде е къщата му. Мога и сама да шофирам дотам.

— О, не, наложи се да се преместим — каза гостенката ми, пристъпвайки с полюляваща се походка в стаята. — Някакъв гаден ловец на глави се опита да убие Оливър вчера.

— Какъв ловец на глави? — Едуард ли е бил?

Ламията махна с ръка.

— Така и не ни запознаха официално. Оливър не ме остави да го убия, така че той избяга, а ние се преместихме.

Звучеше разумно, но...

— Къде е той сега?

— Ще ви заведем при него. Отвън ни чака кола.

— Защо Ингър не дойде да ме вземе?

Тя сви рамене.

— Оливър дава заповедите, а аз ги следвам... Странна гримаса пролази по лицето ѝ: омраза.

— Откога ти е господар?

— Твърде отдавна — каза тя.

Огледах ги всичките, все още с оръжие в ръка, но без да се прицелвам в никого. Не бяха се опитали да ме наранят. Защо тогава не исках да прибера пистолета? Защото бях видяла в какво се превърна ламията и то ме уплаши.

— И защо Оливър има нужда от мен толкова скоро?

— Иска отговора ви.

— Още не съм решила дали да му предам Господаря на града.

— Знам само, че ми каза да ви доведе. Ако не успея, ще се ядоса.

Не искам да ме наказват, госпожице Блейк моля ви, елате с нас.

Как ли се наказва ламия? Имаше само един начин да науча.

— И как те наказва той?

Ламията ме зяпна.

— Това е много личен въпрос.

— Не исках да прозвучи така.

— Забрави! — Тя се залюля към мен. — Е, тръгваме ли? — и спря точно пред мен, достатъчно близо да я пипна.

Започвах да се чувствам глупаво с пистолет в ръка, така че го прибрах. Никой не ме заплашваше. Новаторски подход.

По принцип бих предложила да ги следвам с моята кола, но колата ми бе труп. Така че... ако исках да се видя с Оливър, трябваше да тръгна с тях.

Исках да се срещна с Оливър. Не бях готова да му предам Жан-Клод, но имах желание да му предам Алехандро. Или поне да го привлека на помощ срещу него. Исках също да знам дали Едуард се е опитал да го убие. Не сме толкова много в занаята. Кой друг би могъл да бъде?

— Добре, да вървим! — казах. Взех си коженото яке от дивана и отворих вратата. Махнах им на всички да излизат. Излязоха безмълвно,

ламията вървеше последна.

Заклучих вратата зад нас. Те ме изчакаха любезно в коридора. Ламията хвана под ръка високия чернокож. Усмихна се:

— Момчета, единият от вас да подаде ръка на дамата!

Русият и чернокосият се извърнаха да ме погледнат. Чернокосият се усмихна. Не бях виждала толкова много усмивки, откакто си купих последната употребявана кола.

И двамата ми предложиха ръце, като в стар филм.

— Съжалявам, момчета, но нямам нужда от ескорт!

— Дресирала съм ги да бъдат джентълмени, госпожице Блейк; възползвайте се от това. Напоследък се срещат твърде малко истински господа.

Не можех да не се съглася, но все пак не се нуждаех от помощ, за да сляза по стълбите.

— Оценявам го, но нямам нужда!

— Както обичате, госпожице Блейк! — Тя се извърна към двамата мъже. — Вие двамата да се грижите специално за госпожицата! — И пак заговори на мен: Истинската жена винаги трябва да има повече от един мъж!

Преборих се с желанието да свия рамене.

— Както кажеш!

Тя се усмихна сияйно и се понесе надолу по коридора, подкрепяна от ръката на кавалера си. Двамата други тръгнаха след мен. Ламията заговори през рамо:

— Роналд, този тук, е моят специален хубавец. Него не го делея, съжалявам!

Усмигнах се.

— Няма проблем, аз не съм алчна!

Тя се засмя — високочестотен приятен звук с намек за кикот в него.

— Не била алчна... Това беше майсторски удар, госпожице Блейк — или мога да те наричам Анита?

— Анита става.

— Тогава ти ми казвай Мелани.

— Добре — съгласих се. Последвах нея и Роналд надолу по коридора. Русокоско и Усмивчо витаеха от двете ми страни, да не би да

се спъна и да си ударя пръста. Никога не бихме могли да слезем по стълбите, без един от нас да падне.

Обърнах се към Русокоско.

— Реших да те хвана под ръка! — а на Усмивчо казах: — Може ли да ни осигуриш малко пространство, а?

Той се намръщи, но отстъпи назад. Пъхнах лявата си ръка в очакващата ме стъпка на лакътя на Русокоско. Мишницата му пружинираше под дланта ми. Не знам дали се стягаше или си беше толкова мускулест по природа. Но все пак слязохме безопасно по стълбите със самотния Усмивчо, тътрец се след нас.

Ламията и Роналд ни чакаха до голям черен „Линкълн Континентал“. Роналд отвори вратата за ламията, след това се пъхна на мястото на шофьора.

Усмивчо се втурна да ми отвори вратата. Откъде знаех, че ще го направи? Обикновено се оплаквам от подобни неща, но цялата история бе твърде странна. Ако днес най-лошото, което ме сполетеше, беше, че вратите ми се отварят от прекомерно старателни мъже, значи всичко беше наред.

Русокоско се намърда до мен, намествайки ме в средата на седалката. Другият бе заобиколил и влизаше от отсрещната страна. Така че оставах притисната в сандвич между тях. Не се изненадах много.

Ламията на име Мелани се обърна на седалката си и облегна брадичка на рамото си.

— Чувствай се свободна да се възползваш по пътя. Те и двамата са много добри!

Втренчих се във веселите ѝ очи. Тя изглеждаше сериозна. Усмивчо праметна ръка на облегалката на седалката, докосвайки раменете ми. Русокоско се опита да ме хване за ръката, но аз го избегнах. Задоволи се да докосва коляното ми. Не беше особено подобрение.

— Наистина не си падам по публичния секс — казах.

Прехвърлих ръката на Русокоско в собствения му скут.

Дланта на Усмивчо се плъзна по рамото ми. Преместих се на седалката по-далеч и от двамата.

— Отзови ги! — помолих.

— Момчета, тя не се интересува!

Мъжете се дръпнаха от мен, колкото можеше по-близо до вратите на колата. Краката им леко докосваха моите, но поне не се докосвахме другаде.

— Благодаря — казах.

— Ако си промениш намеренията, докато се возим, просто им кажи. Обожават да получават заповеди, нали, момчета?

Двамата мъже кимнаха с усмивка. Леле, не бяхме ли щастлива малка групичка?

— Не мисля, че ще си променя намеренията!

Ламията сви рамене.

— Както желаш, Анита, но момчетата ще бъдат дълбоко разочаровани, ако не им позволиш поне да те целунат за довиждане.

Това започваше да става все по-странно; ами не, то си беше странно.

— Никога не се целувам на първа среща!

Тя се засмя.

— О, това ми хареса. Нали, момчета?

И тримата мъже издадоха одобрителни звуци. Имах чувството, че биха седнали да просят, ако тя им наредеше. Джаф-джаф. Задавете ме с лъжица.

39.

Карахме по 270-та. Стръмни, обрасли канавки с малки дървчета обграждаха пътя. Идентични къщи се издигаха по хълмовете, оградите разделяха малките дворове от съседните малки дворчета. Високи дървета растяха в множество дворове. Двеста и седемдесета беше главен път, минаващ през Сейнт Луис, но тук почти винаги присъстваше усещането за зелена природа, открито пространство. Плавните форми на земята никога не изчезваха напълно.

Поехме по 70-та западна, в посока към Сейнт Чарлз. От двете ни страни се разкриха равни полета. Царевницата стърчеше висока и златна, готова да бъде ожъната. Зад нивите имаше модерна стъклена сграда, която рекламираше пиано и закрито голф игрище. Изоставен „Ес Ей Ем Холсейл“ и паркинг за употребявани коли водеха към моста Бланшет.

От лявата страна на пътя се виждаше мрежа от пълни с вода оврази, които предпазваха от свлачища.

Индустрията се бе преместила във високата стъклена сграда. Най-близо до пътя стоеше хотел от веригата „Омни“ с все фонтана пред него.

Тук-там все още растяха горски гъсталаци, твърде начесто, за да бъдат изсечени и превърнати в сгради. Те очертаваха лявата страна на пътя, чак докато дърветата не отстъпиха пред река Мисури. Преместиха се на другия тротоар, когато влязохме в Сейнт Чарлз.

Тук нямаше свлачища, така че бяха издигнали жилищни стради, търговски центрове, луксозен супермаркет за животни, кинотеатър, „Дръг Емпориум“, „Олд кънтри бфет“ и „Апълби“. Земята се губеше зад сградите. Трудно беше човек да си спомни, че реката е точно зад гърба ти и че тук някога е имало гора. Трудно бе да се види земята от сградите.

Седнала в топлата кола, съпроводжана само от съскането на колелата по асфалта и мърморенето на гласове от предната седалка,

осъзнах колко съм уморена. Бях на път да заспя, дори и притиснатата между двамата мъже. Прозях се.

— Колко път ни остава? — попитах.

Ламията се обърна в седалката.

— Отегчена ли си?

— Не съм си лягала все пак. Просто исках да знам колко време още ще отнеме пътуването.

— Много съжалявам, че те обезпокоихме — каза змията. — Не е много далеч, нали, Роналд?

Той поклати глава. Не бе казал и дума, откакто го срещнах. Дали можеше да говори?

— А къде точно отиваме? — Те явно не искаха да отговарят на въпроса, но може би, ако го перифразирах...

— Мястото е на около четиридесет и пет минути отвъд Сейнт Питърс.

— Близо до Венцвил? — уточних.

Тя кимна.

Около час да се доберем дотам и два часа обратно. Което означаваше, че ще се прибера у дома някъде около един следобед. Два часа сън. Страхотно.

Оставихме Сейнт Чарлз зад гърба си и природата се появи отново — под формата на ниви от двете ни страни, зад добре поддържани огради с бодлива тел. По ниските, полегати хълмове пасяха крави. Единственият признак за цивилизация беше бензиностанцията недалеч от пътя. Далеч встрани се издигаше голяма къща с идеално пространство трева, простиращо се чак до шосето. Из тревата грациозно препускаха коне. Продължавах да очаквам да завием към някое от величествените имения, но ги подминахме до едно.

Най-сетне завихме по тесен път със знак, който бе толкова ръждясал и изкривен, че не можах да го прочета. Пътят беше тесен и извънредно първобитен. Канавките ни притискаха и от двете страни. Трева, буренак... Последните за годината златники растяха колкото човешки бой и придаваха на мястото див вид. Нива с изсъхнал и пожълтял боб очакваше да бъде ожъната. Тесни чакълени пътища изникваха от буренака с ръждясали пощенски кутии, които показваха, че някъде понататък има къщи. Но повечето домове едва се мяркаха

между дърветата. Селски лястовици се рееха и гмуркаха в небето. Пътят свърши рязко, изтърсвайки колата върху чакъл.

Камъчетата дрънчаха и рикошираха под гумите. Залесени хълмове притискаха чакълената ивица. Тук-там все още имаше и къщи, но бяха малко и раздалечени. Къде отивахме?

Чакълът свърши и пътят се превърна в гол червеникав коловоз с големи червени камъни. Дълбоки бразди поеха гумите на колата. Тя подскачаше и се мъчеше. Тяхната кола си беше. Ако искаха да я съсипват като карат по черни пътища, това си беше тяхна работа.

Най-сетне дори и този път свърши в груб кръг от камъни. Някои от тях бяха големи почти колкото колата. Спряхме. Облекчена бях, че има неща, през които дори и Роналд не би ни прекарал.

Ламията се обърна с лице към мен. Усмиваше се, излъчвайки позитивна енергия. Беше дяволски весела. Нещо не беше наред. Никой не е толкова радостен, освен, ако не иска нещо. Нещо голямо. Какво ли искаше тя? Какво искаше Оливър?

Мелани излезе от колата. Мъжете я последваха като добре обучени кучета. Поколебах се, но вече бях стигнала чак дотук; нищо не ми пречеше да проверя и какво иска Оливър, винаги можех да му откажа.

Ламията отново хвана Роналд под ръка. На високи токчета, по неравна земя, това бе разумен подход. В моите малки найки аз не се нуждаех от помощ. Русокоско и Усмивчо ми подадоха ръка едновременно; не им обърнах внимание. Стига толкова преструвки. Бях уморена и не ми харесваше да ме влачат до края на света. Дори Жан-Клод никога не би ме замъкнал на някакво забравено от бога гористо място. Той беше градско момче. Разбира се, Оливър също ми се бе сторил гражданин. Което показва, че не бива да съдиш за вампирите по първата среща.

Каменистият склон ни водеше по един хълм. По склона му имаше срутени скали, струпани на неравни, назъбени купчини. Роналд на практика вдигна Мелани и я пренесе през най-лошия участък.

Спрях мъжете, преди да ми предложат помощта си.

— Мога и сама, благодаря все пак!

Сториха ми се разочаровани. Русият каза:

— Мелани ни нареди да се грижим за теб. Ако се спънеш и паднеш на камъните, ще бъде много недоволна от нас!

Брюнетът кимна.

— Ще се справя, момчета, наистина! — Тръгнах пред тях, без да чакам да видя каква ще е реакцията им. Навсякъде имаше подвижни малки камъчета. Покатерих се по една скала, по-голяма от мен самата. Двата мъже вървяха плътно зад мен с протегнати ръце, готови да ме подхванат, ако се препъна. Никога не съм била дори и на среща с толкова параноичен партньор.

Някой изруга — обърнах се и видях брюнета, проснат на земята. Не можах да не се усмихна. Не ги изчаках да ме догонят. Стигаше ми толкова любезна грижа, а и не ми ставаше по-добре на душата при мисълта, че днес изобщо няма да мога да поспя. Най-добре Оливър да имаше нещо важно за казване.

Зад висока купчина натрошен камък зееше черен отвор на пещера. Роналд и ламията влязоха вътре, без да ме чакат. Пещера? Оливър се е преместил в пещера? Кой знае защо след модерния, облян в слънце кабинет не можех да си го представя в пещера.

Светлината проникваше през входа, но мракът се сгъстяваше само на няколко крачки по-навътре. Изчаках на границата със светлината, неуверена какво да правя. Двете ми бавачки застанаха зад гърба ми. Извадиха малки фенерчета от джобовете си. Лъчите им изглеждаха смешно слаби на фона на мрака.

Русокоско поведе напред, Усмивчо вървеше отзад. Вървях в средата на тънката им верижка от светлина. Бледо езерце следваше стъпките ми и ме предпазваше да не се препъна в някой камък, но като цяло тунелът бе гладък и идеален. Тънка струйка вода минаваше по средата на пода, търпеливо дялайки камъка. Взирах се в чезнещия в мрака таван. Всичко това е било изваяно от водата... Впечатляващо.

Отвътре навън върху лицето ми лъхаше студен и влажен ветреца. Радвах се, че съм си облякла коженото яке. Никога не бих се стоплила тук, но и нямаше да умра от студ. Ето защо предците ни са живели в пещери. Целогодишен контрол на температурата.

Широк коридор завиваше наляво. Плътният звук на бълбукаща и лееща се вода изпълваше мрака. Много вода. Русокоско прокара фенерчето си по поток, който изпълваше по-голямата част от лявото разклонение. Беше тъмен и изглеждаше дълбок и студен.

— Не съм си взела рибарските ботуши! — казах.

— Ще вървим по главния коридор — отвърна Усмивчо. — И не се подигравай с нея. Господарката не обича! — На слабата светлина изглеждаше извънредно сериозен.

Русокосият сви рамене, след което обърна фенерчето си право напред. Струйката вода се разгръщаше на тънка мрежичка по скалите, но и от двете ѝ страни имаше предостатъчно сухо място. Поне засега нямаше да си мокря краката.

Придвижвахме се до лявата стена. Докоснах я, за да запазя равновесие и се дръпнах трескаво. Стените бяха хлъзгави от влагата и размекващите се минерали.

Усмивчо ми се засмя. Предположих, че присмехът е разрешен.

Погледнах го, намръщих се и отново облегнах ръка на стената. Не беше толкова гадно. Просто се бях изненадала. Пипала съм и по-лоши неща.

Звукът на падаща от голяма височина вода изпълваше мрака. Някъде пред нас имаше водопад; няхах нужда от очи, за да отгатна.

— Колко висок според теб е водопадът? — попита Русокоско.

Тътенът изпълваше мрака. Обкръжаваше ни. Свих рамене.

— Три-четири метра, може би и повече.

Той освети с фенерчето си струйка вода, която се спускаше от около една педя височина. Миниатюрното водопадче захранваше поточето.

— Пещерата увеличава звука и го кара да отеква — обясни той.

— Хубав номер — казах.

Широка каменна площадка водеше през серия от малки водопадчета до широка каменна основа. Ламията седеше на площадката, спуснала обутите си във високи токчета крака през ръба. Височината беше по-малко от три метра, но таванът над главите ни изчезваше в мрака. Ето това пораждаше ехото на водата.

Роналд стоеше зад ламията като добър телохранил, скръстил ръце на гърдите си. До тях зееше широк отвор, който водеше навътре в пещерата и към източника на малкото изворче.

Русокоско се покатери горе и ми подаде ръка.

— Къде е Оливър?

— Точно пред нас — отвърна ламията. В гласа ѝ долових нотка смях, сякаш не бях посветена в някаква шега. Вероятно шегата бе за моя сметка.

Пренебрегнах ръката на Русокоско и издрапах сама горе на площадката. Ръцете ми бяха покрити с тънък пласт светлокафява кал и вода, идеална рецепта за хума. Преборих се с желанието да ги изтрия в панталоните си и коленичих до малко вирче, захранвано от водопадчетата. Водата бе леденостудена, но си измих ръцете и се почувствах по-добре. Сега вече ги обърсах в джинсите.

Ламията седеше с мъжете си, строени около нея като че ли позираха за семейна снимка. Чакаха някого. Оливър. Къде беше той?

— Къде е Оливър?

— Боя се, че няма да дойде. — Гласът се разнесе пред мен от дълбините на пещерата. Отстъпих назад, но нямаше как да се отдалеча, без да падна през ръба.

Двете фенерчета се обърнаха към отвора като прожектори. Алехандро излезе под светлината им.

— Няма да се срещнеш с Оливър тази вечер, госпожице Блейк!

Посегнах към пистолета си, преди да може да се случи каквото и да е друго. Светлината угасна и аз останах в абсолютния мрак заедно с един вампир повелител, ламия и трима враждебно настроени мъже. Това не се очертаваше като един от хубавите ми дни.

Паднах на колене с готов за стрелба пистолет, притиснат към тялото ми. Мракът бе гъст и кадифен. Не виждах дори ръката пред лицето си. Затворих очи, опитвайки се да се съсредоточа върху шумовете. Ето го стържене на обувки по камъка. Движение на въздух, причинено от приближаването на някого до мен. Имах тринадесет сребърни куршума. Беше време да открия дали среброто наранява ламията. Алехандро вече бе получил сребърен куршум в гърдите и не го понесе никак зле.

Бях затънала до шия в лайната.

Стъпките буквално ме връхлитаха. Усещах нечие тяло близо до мен. Отворих очи. Все едно надничах в зала изпълнена с ебонитово, плътно черно. Но усещах, че някой се е надвесил над мен. Вдигнах пистолета на ниво слабини или корем и стрелях, както си бях на колене.

Фенерчетата светнаха като светкавици в мрака светкавици от син огън. Усмивчо падна по гръб в езеро от светлина. Чух го да се прекатурва през ръба, после нищо. Нищо, освен мрак...

40.

Нечии ръце ме сграбчиха за мишницата, а не бях чула нищичко. Явно — Алехандро. Изпищях, когато той ме дръпна да се изправя.

— Малкото ти пищовче не може да ме нарани! — каза той.

Гласът му бе тих, съвсем близо. Не ми отне пистолета. Не се боеше от него. А би трябвало.

— Предложих на Мелани свободата ѝ, щом Оливър и Господаря на града умрат. На теб ти предлагам вечен живот, вечна младост и собствения ти живот.

— Ти си ми нанесъл първия белег.

— Тази нощ ще нанесе и втория — отвърна вампирът. Говореше меко и съвсем обикновено, в сравнение с Жан-Клод, но интимността на мрака и ръцете му придаваха на думите по-силно значение, отколкото би следвало да имат.

— Ами ако не искам да ти бъда човешки слуга?

— Все едно, ще те взема, Анита. Загубата ти ще означава щета за Господаря. Така ще загуби и последователи, самоувереност... О, да, Анита, ще те имам. Присъедини се към мен доброволно и ще бъде наслада за теб. Бори се с мен и ще бъде агония...

Използвах гласа, за да се прицеля в гърлото му. Ако успеях да прекъсна гръбначния мозък, все едно дали беше на хиляда години или повече, все пак можеше и да умре. Можеше. Моля те, Господи!

Стрелях. Куршумът го улучи в гърлото. Той отскочи назад, но не ме пусна. Още два куршума в гърлото и един в челюстта, и Алехандро ме захвърли встрани с писък.

Паднах по гръб в леденостудената вода. Нечие фенерче прорязва мрака. Русокоско стоеше там, идеалната мишена. Стрелях и светлината угасна, но не се чу писък. Прибързах с прицелването и пропуснах. По дяволите.

Нямаше как да се изкача обратно горе в тъмното. Щях да падна и да си счупя някой крак. Така че ми оставаше единствено да навляза понавътре в пещерата, ако успеях.

Алехандро още пицеше — без думи, гневно. Писъците отекваха и отскачаха по каменните стени, докато не само ослепях, но и оглушах.

Запълзях през водата, облягайки гръб на стената. Ако не можех да чуя тях, вероятно и те не чуваха мен...

— Вземете й пистолета! — каза ламията. Беше се преместила, стори ми се, че е до ранения вампир.

Зачаках в мрака за някакъв знак какво се канят да ми сторят. Срещу лицето ми лъхна студен въздух. Не бе причинен от движението им. Бях ли толкова близо до отвора, който водеше навътре в пещерата? Можех ли просто да се измъкна натам? В тъмното, като не знаех къде има дупки или достатъчно дълбока да се удавя вода? Не ми се стори добра идея. Може би просто можех да избия всички още тук? Надали.

През ехото от писъците на Алехандро се разнесе друг звук — високочестотно съскане, като на гигантска змия. Ламията се превръщаше. Трябваше да се измъкна, преди да свърши. Водата блискаше почти върху мен. Вдигнах глава, но нямаше нищо за гледане — само непрогледен мрак.

Не усещах нищо, но водата блисна отново. Насочих пистолета нагоре и стрелях. Светлинният проблясък разкри лицето на Роналд. Тъмните му очила бяха изчезнали. Очите му бяха жълти и със зеници като вертикални черти. Видях всичко това на проблясъка на пистолета. Стрелях още два пъти в това лице с очи-цепки. Той изпищя и под човешките му зъби се показаха кучешки. Боже. Какво представляваше той?

Каквото и да бе Роналд, падна по гръб. Чух го да тупва във водата с блисък, който бе твърде силен за плиткото вирче. Не го чух да помръдва след това. Мъртъв ли беше?

Писъците на Алехандро спряха. Той също ли бе мъртъв? Дали не се промъкваше към мен? Дали не ме връхлиташе в момента? Изпънах пистолета пред мен и се опитах да усетя нещо — каквото и да е — в мрака.

По камъните се тътреше нещо тежко. Стомахът ми се сви. Ламията. Мамка му.

Стигаше ми толкова. Плъзнах рамо в ъгъла на отвора. Запълзях на колене и една ръка. Не исках да тичам, ако не ми се налага. Можеше да си разбия главата в някой сталактит или да падна в бездънна яма.

Добре де, може и да не е бездънна, но ако се сурнех от десетина метра височина, нямаше нужда дъното да липсва. Смъртта си е смърт...

Ледена вода пропиваше през панталоните и обувките ми. Камъните под дланта ми бяха лигави. Пълзях колкото можех по-бързо, опипвайки с ръка за някакви изпъкналости или опасност, която очите ми не виждаха.

Тежкия, стържещ звук изпълваше тъмнината. Беше ламията. Превръщането ѝ вече бе завършило. Дали люспите ѝ бяха по-бързи по хлъзгав терен или аз щях да я надбягам? Искаше ми се да скоча и да хукна. Да тичам колкото мога по-надалеч и по-бързо. Раменете ме боляха от порива да се измъкна.

Шумно плискане обяви, че тя е влязла във водата. Можеше да се движи по-бързо, отколкото пълзях аз, бях готова да се обзаложа. А ако се затичах... и паднех или се ударех? Е, по-добре да съм опитала, вместо да ме хванат да пълзя като мишле.

Изправих се на крака и хукнах. Държах изпъната пред мен лявата си ръка, за да защита лицето си, но останалото оставих на случайността. Не виждах абсолютно нищо. Тичах с все сили, сляпа като прилеп, стомахът ми бе свит от предчувствието за някоя яма, зейнала под краката ми.

Звукът от плъзгащи се люспи изоставаше все повече. Бях успяла да надбягам врага. Добре.

Някакъв скален израстък се удари в дясното ми рамо. Ударът ме метна върху отсрещната стена. Ръката ми от рамото надолу бе вцепенена. Изтървах и пистолета. Бях останали три куршума, но все щеше да е по-добре от нищо. Облегнах се на стената, притиснала ръката си и изчаках отново да я усетя, питайки се дали мога да намеря пистолета си в тъмницата и дали имам време за това.

Някаква светлина се появи в тунела. Русокоско идваше насам, рискувайки себе си, ако още държах оръжието. Но аз няхах пистолет. Можех да си счупя ръката при този удар. Сетивата ми изпращаха рояк боцкащи тръпки и пулсираща болка там, където се бях блъснала в камъка. Трябваше ми фенерче. Какво щеше да стане, ако се скриех и вземех онова на Русокоско? Имах два ножа. Поне доколкото знаех, Русокоско не бе въоръжен. Това даваше определени възможности.

Светлината напредваше полека, въртейки се насам-натам. Имах време — може би. Изправих се и потърсих скалата, която за малко не

ми откъсна ръката. Представляваше изпъкналост с отвор зад нея. В лицето ми отново лъхна студен полъх. Беше малък тунел. На височина ми стигаше до рамото, значи за Русокоско щеше да е почти до лицето. Идеално.

Положих ръце с дланите надолу и се привдигнах. Дясната ми ръка възрази, но щях да го преживея. Припълзях в тунела, изпънала напред ръце в търсене на сталактити или други скални издатини. Нищо освен малко, празно пространство. Ако бях по-едра, нямаше изобщо да вляза вътре. Ура, задето съм дребосъчка!

Извадих ножа за лявата ръка. Дясната още трепереше. По-добре се справях с нея, както и повечето десничари, но се бях упражнявала и с лявата — откакто един вампир ми счупи ръката и използването на лявата бе единственото, което ме спаси. Няма друг по-добър стимул за упражнения от разминаването на косъм със смъртта.

Приклеках в тунела, стиснала здраво ножа, докато се подпирах с дясната ръка. Щях да получа само една възможност. Не хранех илюзии за шансовете си срещу атлетичен мъж, който тежи поне петдесетина килограма повече от мен. Ако първото нападение не свършеше работа, щеше да ме смачка на кайма или да ме даде на ламията. Предпочитах да ме смачка.

Чаках в мрака с ножа си, готова да разпоря нечие гърло. Не е приятно, когато го разглеждате в тази светлина. Но е необходимо, нали?

Мъжът бе стигнал почти до мен. Тънкият лъч на фенерчето изглеждаше много ярък след мрака. Ако осветеше скривалището ми, преди да стигне до него, отивах на кино. Или, ако минеше близо до лявата стена на тунела, а не под мен... Стига. Светлината вече бе почти вертикално отдолу. Чух шляпането на стъпки през водата, приближаваше. Преследвачът ми се притискаше към дясната стена на тунела, точно както исках.

Светлата му коса изгря пред очите ми почти на едно ниво с коленете ми. Преместих се напред и той се обърна. Отвори изненадано уста, след това острието се заби в шията му. Зад резците му се показаха заострени зъби. Ножът застърга по гръбнака. Сграбчих с дясната си ръка кичур руса коса, извих врата на жертвата си назад и разрязах гърлото му с острието. Кръвта плисна напред в изненадан душ. Ножът и лявата ми ръка станаха хлъзгави веднага.

Русокоско се стовари на пода на тунела с шумно тупване. Измъкнах се от скривалището си и скочих до трупа му. Фенерчето бе паднало във водата, но все още светеше. А почти до ръката на жертвата си видях и браунинга. Беше мокър, но това нямаше значение. С повечето съвременни оръжия може да се стреля и под вода и си работят съвсем добре. Това е едно от нещата, които правят тероризма толкова лесен.

Кръвта оцветяваше потока. Осветих с фенерчето тунела назад. Ламията се очерта на фона на тънкия лъч. Дългата ѝ коса бе спусната над бледия торс. Гърдите ѝ бяха високи и изпъкнали, с големи, почти червени зърна. От кръста надолу бе бяла като слонова кост, нашарена със зигзагообразни златни елементи. Дългите коремни люспи бяха бели, изпръскани с черно. Тя се надигна на дългата си, твърда опашка и стрелна срещу мен раздвоения си език.

Алехандро стоеше зад нея, покрит с кръв, но ходещ и жив. Искаше ми се да изкрещя:

„Защо не умря, бе!“ — но това нямаше да ми помогне, всъщност вероятно нищо не можеше да ми помогне.

Задържах фенерчето върху бялата гърд на ламията и вдигнах пистолета.

— Аз съм безсмъртна. Малките ти куршумчета няма да ме наранят.

— Приближи се малко да проверим теорията ти — предложих.

Тя се плъзна към мен, размахвайки ръце сякаш в синхрон с краката си. Цялото ѝ тяло се движеше от мускулестите тласъци на опашката. Изглеждаше странно естествено.

Алехандро остана облегнат на стената. Беше наранен. Юпии!

Оставих ламията да стигне на три-четири метра от мен — достатъчно близо да я улуча, достатъчно далеч да побегна като заек, ако не постигна резултат.

Първият куршум я улучи точно над лявата гърда. Тя се олюля. Улучих я, но отворът се затвори като вода под гладката и недокосната плът. Тя се усмихна.

Вдигнах пистолета малко по-високо и стрелях точно над хребета на прелестния ѝ нос. Тя отново се олюля, но отворът дори не прокърви. Просто се затвори. Нормалните куршуми имат горе-долу същия ефект върху вампирите.

Пъхнах пистолета в презраменния си кобур, обърнах се и хукнах. Широка пукнатина водеше встрани от основния тунел. Налагаше се да си сваля якето, за да се пропъхна в нея. Последното, което исках беше да заседна с ламията, която би могла да си проправи път към мен. Придържах се към главния тунел.

Той беше гладък и прав поне доколкото можех да видя. Под различни ъгли стърчаха площадки, от някои не стичаше вода, но пълзенето по корем с преследваща ме змия не съответстваше на идеята ми за приятно прекарано време.

Можех да тичам по-бързо, отколкото се движеше ламията. Змиите — дори гигантските змии — просто не са толкова чевръсти. Поне докато не стигнех до задънен край, щях да съм добре. Боже, щеше ми се да вярвам в това!

Потокът вече бе дълбок до глезен. Водата беше толкова студена, че не си усещах краката. Тичането помагаше. Съсредоточи се върху тялото си, движи се, тичай, гледай да не паднеш, опитай се да не мислиш какво има зад гърба ти... Истинският въпрос беше има ли друг път за навън? След като не можех да убия преследвачите си и не можех да мина покрай тях, а имаше само един път за навън, щях да загубя играта.

Продължавах да тичам. Три пъти седмично изминавам по осем километра, плюс малко отгоре. Можех да продължа да тичам. Освен това, какъв друг избор имах?

Водата изпълваше коридора и ставаше все по-дълбока. Вече газех до колене. Това ме забавяше. Дали змията се движеше по-бързо от мен във вода? Не знаех. Просто не знаех.

Въздушен порив лъхна в гърба ми. Обърнах се, но там нямаше нищо. Въздухът бе топъл и ухаеше смътно на цветя. Това ламията ли беше? Дали тя имаше и други начини да ме хване освен с простото преследване? Не, ламииите могат да превъплъщават илюзии само пред мъже. Това е ключът на силата им. Не бях от мъжки пол, значи бях в безопасност.

Вятърът докосна лицето ми — нежен, топъл и натежал от пищен аромат на зеленина, като на току-що изкопани корени. Какво ставаше?

— Анита?

Завъртях се, но не видях никого. Кръгът от светлина показваше само тунела и водата. Не чувах друг звук, освен плискането. И все

пак... топлият вятър отново погали бузата ми, а ароматът на цветя се усилваше.

Внезапно осъзнах какво става. Спомних си как стоя на стълбите под вятър, който нямаше как да е там, и сиянието на син огън, като реещи се във въздуха очи. Вторият белег.

Тогава беше различно, без ароматни явления, но знаех, че е именно това. Алехандро нямаше нужда да ме докосва, за да ми нанесе белега, не повече отколкото му се бе наложило на Жан-Клод.

Подхлъзнах се на лигавите камъни и се нахиснах до шия във водата. Изпълзях на крака, нивото ми стигаше до бедрата. Джинсите ми бяха мокри и тежки. Заджапах напред, опитвах се да избягам, но водата бе твърде дълбока, за да се тича през нея. По-бързо щях да плувам.

Гмурнах се, стиснала фенерчето в юмрук. Коженото яке ме дърпаше надолу и ме забавяше. Изправих се, съблякох го и го пуснах по течението. Загубата на дрехата ми бе неприятна, но ако оцелеех, щях да си купя друго такова.

Радвах се, че нося блуза с дълъг ръкав, а не пуловер. Беше твърде дяволски студено, за да се събличам до голо. Наистина плувах по-бързо. Топлият вятър отново погали бузата ми, горещ след ледената вода.

Не знам какво ме накара да погледна зад гърба си, просто някакво усещане. Две точки мрак се носеха към мен през въздуха. Ако мракът може да изгаря, точно това представляваха те: черен пламък, който идваше към мен с топлия, ароматен бриз.

Отпред надвисваше скала. Потокът минаваше под нея. Опрях се на стената и опипах с ръка — имаше може би два сантиметра въздушен джоб между водата и тавана на тунела. Стори ми се хубав начин да се удавя.

Заджапах през потока и осветих с фенерчето насам-натам из тунела. Ето я — тясна площадка, на която да се покатеря и, благословен да е, друг тунел. При това сух.

Издърпах се на площадката, но вятърът ме погали с топла ръка. Беше толкова приятно и уютно, и толкова измамно...

Обърнах се, а черните пламъчета увиснаха над мен като демонични светулки.

— Анита, приеми го!

— Върви по дяволите! — притиснах гръб в стената, обкръжена от топъл тропически вятър. — Моля те, не го прави... — прошепнах едва чуто.

Огънчетата се спускаха бавно. Замахнах към тях. Те преминаха през дланта ми като призраци. Ароматът на цветя бе почти задавящо сладък. Огънчетата преминаха през очите ми и за миг виждах света през призмата на цветен огън и чернота, която сама по себе си представляваше светлина.

После — нищо. Зрението ми си беше моето собствено. Топлият вятрец постепенно утихна. Ароматът на цветя бе прилепнал към мен като някакъв скъп парфюм.

Чу се звук от придвижването на нещо голямо в мрака. Полека вдигнах фенерчето към тъмнокожо лице на кошмар.

Правата, черна коса бе късо подстригана и гладко прилепнала около слабото лице. Златните очи със зеници като вертикални черти се взираха немигащи и неподвижни в мен. Жилавият му торс влачеше все по-близо до мен безполезната долна половина на тялото.

От кръста надолу представляваше полупрозрачна кожа. Все още се виждаха краката и гениталиите му, но те всички бяха слети във формата на приблизително змиеподобно тяло. Откъде ли идват малките ламийки, когато няма мъжки ламии? Гледах в онова, което навремето бе представлявало човешко същество и изпищях.

Той отвори уста и на бял свят се показаха зъбите му. Изсъска и по брадичката му потече слюнка. В очите му не бе останало нищо човешко. Ламията бе по-човешка от него самия, но може би, ако и аз се променях в змия, също щях да полудея. Може би лудостта бе благословия.

Извадих браунинга и стрелях от упор в устата на чернокожия. Той се дръпна назад с писък, но не плисна кръв, нито пък умря...

В отговор от далечината се разнесе вик:

— Раджу! — Ламията викаше половинката си или може би го предупреждаваше.

— Анита, не го наранявай! — намеси се и Алехандро. На него поне му се налагаше да вика. Вече не можеше да шепне в ума ми.

— Кажи му да не наранява мен! — извиках в отговор.

Браунингът бе на сигурно място в кобура си, но и бездруго вече нямах куршуми. Чаках търпеливо с фенерче в едната ръка и нож в

другата. Ако стигнеха навреме дотук, за да го отзоват, добре. Нямах особена вяра в сребърните остриета, щом сребърните куршуми не го бяха наранили, но нямаше и да се предам без бой.

Ръцете на тварта бяха окървавени от влаченето на тялото ѝ по камъните. Не си бях представяла, че ще ми се случи да видя нещо поужасно от човек, променен във вампир, но ей го на, пълзеше към мен...

Той се намираше между мен и сухия тунел, но се движеше агонизиращо бавно. Притиснах гръб към стената и се изправих на крака. Той — то — се разбърза, определено ме преследваше. Изтичах покрай него, но дланта му се стегна около глезена ми и ме събори на земята.

Тварта ме стисна за краката и започна да ме придърпва към себе си. Седнах и забих ножа в рамото му. То изпищя, по ръката му плисна кръв. Ножът заседна в костта и чудовището го измъкна от ръката ми.

След това се надигна назад и атакува глезена ми, забивайки дълбоко зъби. Изпищях и извадих втория нож.

Чудовището надигна глава, по устата му се стичаше кръв, от острите му зъби висяха едри жълти капки.

Забих острието в едното му златно око. Тварта изпищя, заливайки ни с ехо. Претъркули се на гръб, долната част на тялото му се мятеше, а ръцете му драпаха във въздуха. Аз също се търкулих с него и натиснах ножа с всичката останала ми сила.

Усетих как острието застъргва черепа. Чудовището продължи да се мятат и да се бие, но беше поне толкова пострадало, колкото изобщо можех да му навредя. Оставих ножа в окото му, но извадих онзи от рамото.

— Раджу, не!

Осветих ламията с фенерчето. Бледият ѝ торс сияеше влажен на светлината. Алехандро бе зад нея. Изглеждаше почти оздравял. Никога не бях виждала вампир, който да може да се лекува така бързо.

— Ще те убия заради смъртта им! — каза ламията.

— Не, момичето е мое.

— Тя уби партньора ми! Трябва да умре!

— Тази нощ ще ѝ сложа третия белег. Тя ще ми бъде слуга. Това е достатъчно отмъщение.

— Не! — изкрещя ламията.

Чаках отровата да подейства, но поне засега ухапването бе само болезнено — нямаше нито парене, нито други ефекти. Втрених се в сухия тунел, но те просто щяха да ме преследват, а аз не можех да ги убия, не и така, не днес. Но щеше да има и други дни.

Плъзнах се отново в потока. Все още имаше един пръст въздух. Да рискувам да се удавя вместо да остана и или да бъда убита от ламията, или поробена от вампира? Колко разнообразни варианти...

Плъзнах се в тунела, притиснала устни към влажния таван. Можех да дишам. Можеше и да преживея деня. Понякога се случват чудеса.

Малки вълнички се разпространиха през тунела. Една плисна през лицето ми и аз нагълтах вода. Движех се по течението колкото се може по-внимателно.

Именно движенията ми създаваха вълничките. Щях сама да се удавя.

Останах съвсем неподвижна, докато водата не се успокои, след това си поех дълбоко дъх, хипервентилирайки, за да разширя дробовете и да поема колкото се може повече въздух. Гмурнах се под водата и заритах. Беше твърде тясно за друго, освен за ножично изтласкване. Гърдите ми бяха стегнати, гърлото ме болеше от нуждата да дишам. Изплувах и целунах камъка. Нямаше дори и един пръст въздух. Водата плискаше в носа ми и се разкашлях, гълтайки още. Притиснах се колкото можах по-плътено до тавана, поемайки малки глътчици въздух, след това се гмурнах отново, ритах и ритах с цялата си сила. Ако тунелът се напълнеше целия, преди да мина през него, щях да умра.

Ами ако не свършеше никога? Ами ако целият бе пълен с вода? Паникьосах се, заритах трескаво, фенерчето се отразяваше наслуки в стените, лъчът му витаеше във водата като молитва...

Моля те, Господи, моля те, не ме оставяй да умра по този начин!

Гърдите ми горяха, дробовете ми щяха да се взривят от нуждата да дишам. Светлината започваше да гасне и аз осъзнах, че всъщност пред погледа ми притъмнява. Щях да припадна и да се удавя. Изтласках се към повърхността и ръцете ми не напипаха нищо.

Поех си задавено дъх — заболя ме чак до дробовете. От едната страна имаше каменист бряг и ярка ивица слънчева светлина. На

стената имаше дупка. Слънцето нахлуваше през нея в мъглива омара. Изпълзях на камъните, кашляйки и учейки се наново да дишам.

Все още държах фенерчето и ножа в ръце. Не помнех да съм ги стискала. Камъните бяха покрити с тънък пласт сива кал. Изпълзях през нея нагоре по брега, към дупката в стената.

Ако аз бях успяла да мина през тунела, сигурно и преследвачите ми щяха да успеят. Не изчаках да се почувствам по-добре. Прибрах ножа в канията, пъхнах фенерчето в джоба си и запълзях.

Бях цялата покрита с кал, ръцете ми бяха издрани до кръв, но стигнах до отвора. Представляваше тънка пукнатина, през която видях дървета и хълм. Боже, колко добре изглеждаха!

Нещо изплува зад мен.

Обърнах се.

Александро се надигна от водата под слънчевата светлина. Кожата му избухна в пламъци и той изпищя, гмуркайки се отново, по-далеч от изгарящото слънце.

— Гори, кучи сине, гори!

Ламията също изплува.

Пъхнах се в пукнатината и се заклеших. Дърпах с ръце и натисках с крака, но калта ми пречеше и не можех да мина...

— Ще те убия!

Извих гръб и вложих всички сили да се измъкна на свобода от проклетата дупка. Камъните издраха гръба ми, със сигурност кървах. Паднах на склона и се търкалях, докато едно дърво не ме спря.

Ламията стигна до пукнатината. Слънцето не я нараняваше. Тя се помъчи да мине, дърпайки камъните, но обемистият ѝ гръден кош не влизаше. Змийското ѝ тяло може и да беше гъвкаво, но човешката част не беше.

За всеки случай обаче, се изправих на крака и тръгнах надолу по склона. Беше достатъчно стръмен да ми се налага да се придвижвам от дърво до дърво, опитвайки се да не падна. Ръмженето от преминаващи коли се чуваше съвсем наблизо. Път — при това натоварен, ако се съдеше по звука.

Засилих се, оставяйки се на наклона на хълма да ме повлече все по-бързо и по-бързо към колите. Вече виждах и шосето между дърветата.

Препънах се на банкета на пътя, покрита с кал, лепкава, мокра до кости, треперееща на есенния въздух. Никога не се бях чувствала по-добре. Две коли ме подминаха, пренебрегвайки размаханите ми ръце. Може би беше заради пистолета в презраменния кобур.

Една зелена мазда приближи и спря. Шофьорът се наведе и отвори вратата откъм пътника.

— Скачай вътре!

Беше Едуард.

Втрених се в сините му очи, изражението му бе загадъчно и неразгадаемо, като на котка, и точна толкова самодоволно. Не ми пукаше. Наместих се на седалката и заключих вратата.

— Накъде? — попита той.

— У дома.

— Не ти ли трябва доктор?

Поклатих глава.

— Пак си ме следил!

Той се усмихна.

— Загубих те в гората.

— Градско момче — заявих, Едуард се ухили още по-широко.

— Да не се подиграваме един на друг. Изглеждаш така, сякаш си се провалила на изпита за гърл скаут!

Понечих да му отговоря, но млъкнах. Той беше прав, а аз — твърде уморена да споря с него.

41.

Седях на ръба на ваната си по нищо, освен голяма плажна хавлия. Бях се изкъпала, поляла с шампоан и бях измила калта и кръвта в канала. Като изключим онази кръв, която още сълзеше от дълбокия разрез на гърба ми. Едуард придържаше прилепена към него по-малка хавлия, с която прилагаше натиск.

— Когато кръвенето спре, ще те превържа — каза той.

— Благодаря.

— Май постоянно ти помагам да се закърпваш!

Погледнах през рамо към него и простенах.

— Върнах ти услугата.

Той се усмихна.

— Така си е!

Разрезите на ръцете ми вече бяха превързани. Изглеждах като потъмня версия на ръцете на мумията.

Убиецът пипна леко следите от ухапване на прасеца ми.

— Това ме притеснява...

— Мен също.

— Няма обезцветяване... — Едуард ме погледна. Няма и болка?

— Никаква. Не беше пълна ламия, може би не е толкова отровен.

Освен това да смяташ, че някъде в Сейнт Луис можем да намерим ламийска противоотрова? Те се смятат за изчезнали от двеста години.

Едуард опипа раната.

— Не усещам и подуване.

— Мина повече от час, Едуард! Ако отровата щеше да действа, досега да се е случило.

— Аха... — той се втренчи в ухапването. — Просто му хвърляй по едно око!

— Не знаех, че ти пука! — казах.

Лицето му бе безизразно и празно.

— Светът без теб в него ще е далеч по-малко интересен! — каза го с равен, лишен от емоции глас. Все едно изобщо не присъстваше.

Но все пак бе комплимент. От устата на Едуард можеше да се смята дори за голям комплимент.

— Леле майко, Едуард, сдържай си вълнението!

Той се поусмихна, но очите му си бяха сини и отсъстващи като зимно небе. Бяхме нещо като приятели — дори добри приятели, но никога не съм го разбирала. Твърде голяма част от Едуард не може да бъде нито усетена, нито видяна.

Навремето вярвах, че ако се стигне дотам, той ще ме убие, ако е необходимо. Сега не бях съвсем сигурна. Как можеш да си приятел с някого, за когото подозираш, че може да те убие? Поредната загадка на живота.

— Кървенето спря — каза убиецът. Намаза раната с антисептик и започна да навива отгоре бинт. Звънецът иззвъня.

— Колко е часът? — попитах.

— Три.

— Мамка му.

— Какво има?

— Едно гадже идва.

— Ти? Имаш гадже?

Намръщих му се.

— Не е толкова голяма работа!

Едуард се хилеше като пословичната котка. Изправи се.

— Е, ремонтирана си. Ще го поканя да влезе.

— Едуард, бъди мил с него!

— Аз — мил?

— Добре де, просто не го застрелвай!

— Мисля, че с това ще се справя. — Едуард излезе от банята, за да отвори на Ричард.

Какво ли щеше да си помисли Ричард, ако на вратата го посрещнеше друг мъж? Едуард определено нямаше да помогне в случая. Нищо чудно да му предложи да седне, без да обясни кой е. Не бях сигурна дори дали аз самата мога да обясня.

— Това е приятелят ми, убиецът...

Не. Колега убиец на вампири, може би?

Вратата на спалнята беше затворена, така че можех да се облека в уединение. Опитах се да си сложа сутиен и открих, че гърбът ме боли ужасно. Без сутиен. Това ограничаваше избора ми на дрехи, освен, ако

не исках да покажа на Ричард повече радост за очите, отколкото планирах. Исках, също и да хвърлям по едно око на раната от ухапването. Така че и панталоните отпаднаха.

През повечето време спя в широки тениски, и навличането на чифт джинси отговаря на идеята ми за обличане. Но имах и истински пенъоар. Беше удобен, чисто черен, копринен на допир и абсолютно непрозрачен.

В комплект с него вървеше черна копринена нощничка, но реших, че тя би изглеждала твърде дружески за намеренията ми, а освен това не беше удобна. Ефирното бельо е рядко явление.

Извадих халата от дъното на гардероба си и го навлякох. Беше гладък и се плъзгаше приятно по кожата ми. Прихлупих краищата отпред, така че поръбеният край да се намира високо на гърдите ми и завързах черния колан. Не исках да показвам прелести.

Послушах за миг на вратата и не чух нищо. Нито разговор, нито движение, нищо. Отворих и излязох.

Ричард седеше на дивана, праметнал през облегалката цял наръч костюми. Едуард правеше кафе в кухнята, с вид на собственик на заведението.

Ричард се обърна при влизането ми. Ококори се съвсем леко. Косата ми все още бе мокра след душа, а плюс това и копринен халат — какво ли си бе помислил?

— Хубаво пенъоарче! — обади се Едуард.

— Подарък ми е от едно твърде оптимистично гадже!

— Харесва ми — заяви Ричард.

— Без хитроумни забележки, иначе изчезвай!

Той стрелна с поглед Едуард.

— Да не прекъснах нещо?

— Той ми е колега, нищо повече... — Намръщих се на убиеца, предизвиквайки го да каже нещо.

Той се усмихна и наля кафе за трима ни.

— Да седнем на масата — предложих. — Не пия кафе на белия диван!

Едуард постави чашите на малката масичка. Облегна се на шкафчетата и остави двата стола на нас.

Ричард остави палтото си на дивана и седна срещу мен. Носеше синкавозелен пуловер с по-тъмни сини елементи, вплетени отпред.

Цветът подчертаваше плътнокафявите му очи. Скулите му изглеждаха по-високи. Малка лепенка украсяваше дясната му буза. Косата му хвърляше нежни кестеняви отблясъци. Подходящият цвят наистина прави чудеса с човека!

Не ми убягна фактът, че изглеждах разкошно в черно. Съдейки по изражението на Ричард, той също го бе забелязал, но непрестанно стрелкаше с поглед другия ми гост.

— Ние с Едуард бяхме на лов за вампирите, които извършват убийствата.

Тъй нареченото ми „гадже“ се ококори.

— Откри ли нещо?

Погледнах към Едуард.

Той сви рамене. Предоставяше ми целия разказ.

Ричард се мотаеше с Жан-Клод. Дали бе от стадото му? Не мисля, но пък... Предпазливостта винаги е за предпочитане. Ако грешах, щях да се извинявам по-късно. Ако бях права, щях да остана разочарована от Ричард, но да съм доволна, че не съм се издала.

— Да речем просто, че днес загубихме.

— Жива си — подчерта Едуард. Прав беше.

— Да не би едва да не си загинала днес? — каза ядосано Ричард. Какво можех да отговоря?

— Тежък ден беше.

Той погледна към Едуард и пак се обърна към мен.

— Колко зле беше?

Размахах превързаната си ръка срещу него.

— Драскотини и порязвания, нищо повече.

Наемният убиец скри усмивката си зад ръба на чашата с кафе.

— Кажи ми истината, Анита! — настоя Ричард.

— Не ти дължа обяснения! — отвърнах малко недоволно.

Брюнетът се взираше в дланите си, после вдигна поглед към мен.

В очите му забелязах искрица, от която ми се сви гърлото.

— Права си. Не ми дължиш нищо.

Усетих се как обяснението се изплъзва между устните ми.

— Може да се каже, че ходих из пещера без теб.

— Какво имаш предвид?

— В крайна сметка ми се наложи да мина през пълен с вода тунел, за да избягам от лошите типове.

— Колко пълен с вода?

— Чак до горе.

— Можеше да се удавиш! — Той ме докосна по ръката с връхчетата на пръстите си.

Отпих от кафето и преместих ръката си далеч от неговата, но усещах приятно затопляне там, където ме бе пипнал.

— Да, но не се удавих.

— Не е в това въпросът — възрази той.

— О — казах, — напротив. — Ако се каниш да излизаш с мен, по-добре свиквай с работата ми.

Той кимна.

— Права си, права си... — промърмори го тихичко.

Просто ме хвана неподготвен. За малко да умреш днес, а ето те, седиш си тук и пием кафе, сякаш нищо не се е случило!

— За мен е така, Ричард! Ако не можеш да се справиш с това, по-добре дори не опитвай! — забелязах изражението на Едуард. — Ти пък на какво се хилиш?

— На любезния ти подход към мъжете!

— Ако няма да помагаш, махай се!

Той остави чашата си на плота.

— Оставям ви насаме, влюбени птичета!

— Едуард! — намекнах.

— Тръгвам!

Изпратих го до вратата.

— Благодаря отново, че беше там, макар че си ме следил.

Той извади проста бяла визитка с изписан на нея черен телефонен номер. Това беше всичко — без име, без лого, но и какво би било подходящо — кървав кинжал или може би димящ пистолет?

— Ако ти потрябвам, звъни на този номер.

Едуард никога не ми беше оставял телефон досега. Беше като призрак — появяваше се там, където трябва да бъде и изчезваше, когато реши. Телефонът може да бъде проследен. Той ми оказваше голямо доверие с връчването на този номер. Може би в крайна сметка не би ме убил.

— Благодаря ти, Едуард!

— И един съвет. Хората в нашия бизнес не се справят добре с ролята на нечий половинки.

— Знам го.

— С какво си изкарва той хляба?

— Гимназиален учител е.

Едуард само поклати глава.

— Късмет! — и с тези думи на раздяла излезе.

Пъхнах визитката в джоба на халата и се върнах при Ричард. Той беше гимназиален учител, но освен това се мотаеше с чудовищата. Беше виждал кървища и това не го впечатляваше особено. Можеше ли да се справи? А аз? Една среща и вече започвах да мисля за проблеми, до които можеше и никога да не се стигне. Нищо чудно да започнем да не се харесваме още след първата вечер заедно. Случвало ми се бе и преди.

Взирах се в тила на Ричард и се чудех дали къдрите му са така меки, както изглеждат. Незабавна страст, притеснително, но не е толкова рядко явление. Добре де, за мен е рядко.

Остра болка прониза крака ми. Същият, който бе ухапан от подобната на ламия твар. Моля те, не! Облегнах се на плота. Ричард ме наблюдаваше озадачен.

Бръснах халата настрани. Кракът ми започваше да се подува и да добива червеникав цвят. Как не го бях забелязала?

— Споменах ли, че днес ме ухапа и ламия?

— Шегуваш се! — възкликна Ричард.

Поклатих глава.

— Мисля, че се налага да ме заведеш в болница!

Той се надигна и видя крака ми.

— Божичко! Седни веднага!

Започвах да се потя. В апартамента не беше горещо. Ричард ми помогна да легна на дивана.

— Анита, ламииите се смятат за изчезнали от двеста години. Никъде няма да намерим противоотрова!

Погледнах го изпитателно.

— Предполагам, че няма да излезем на среща.

— Не, дявол го взел, няма да си седя тук и да те гледам как умираш. Ликантропите не могат да бъдат отровени!

— Искаш да ме метнеш набързо до Стивън и да го оставиш да ме ухапе?

— Нещо такова.

— Предпочитам да умра!

Нещо проблесна в очите му — нещо, което не разгадах; болка, може би.

— Сериозно ли говориш?

— Да — прилив на гадене се надигна през мен като вълна. — Ще повърна! — Опитах се да стана и да стигна до банята, но паднах на белия килим и повърнах кръв. Яркочервена и прясна. Имах вътрешен кръвоизлив.

Дланта на Ричард на челото ми бе хладна, той ме обгърна с ръка през кръста. Повръщах, докато не се почувствах изпразнена и изтощена. Той ме вдигна на дивана. Стоях в тесен тунел от светлина, обкръжен от мрак. Мракът поглъщаше светлината и не можех да го спра. Усещах как се зарейвам. Не болеше. Дори не бях изплашена.

Последното, което чух, бе гласът на Ричард:

— Няма да те оставя да умреш! Приятна мисъл беше.

42.

Сънят започна.

Седях в средата на голямо легло с балдахин. Завесите бяха от тежко синьо кадифе, с цвета на нощно небе. Кадифените чаршафи бяха меки под пръстите ми. Носех дълга бяла рокля с дантели по яката и ръкавите. Никога не съм притежавала подобно нещо. В днешни времена няма такива.

Стените бяха облицовани с тапети в синьо и златно. Огромната камина гореше, разпръсквайки из стаята танцуващи сенки. Жан-Клод стоеше в ъгъла, окъпан в оранжева светлина и черни сенки. Носеше същата риза, в която го бях видяла за последно, онази с тюлената предница.

Тръгна към мен, а отсенките от огъня плуваха в косата му, по лицето, блестяха в очите му.

— Защо никога не ме обличаш в нещо смислено в тези сънища?

Той се поколеба.

— Не ти ли харесва нощницата?

— По дяволите, не.

Той се усмихна леко.

— Винаги си била сръчна с думите, *ma petite!*

— Спри да ми викаш така, мамка му!

— Както пожелаеш, Анита! — имаше нещо в начина, по който каза името ми, което изобщо не ми хареса.

— Какви си ги забъркал, Жан-Клод?

Той се изправи до леглото и разкопча първото копче на ризата си.

— Какво правиш?

Още едно копче и още едно, след това той измъкна ризата от панталоните си и я захвърли на пода. Голият му гръден кош бе съвсем малко по-розов от нощницата ми. Зърната му бяха бледи и твърди. Кичур тъмни косми растеше ниско на корема му и изчезваше в панталоните — бях очарована.

Той се покатери на леглото.

Отстъпих назад, притиснала към себе си бялата нощница като някоя героиня от лош викториански роман.

— Не се поддавам толкова лесно!

— Мога да усетя вкуса на страстта ти с езика си, Анита. Искаш да знаеш какво е усещането от кожата ми близо до голото ти тяло.

Изпълзях от леглото.

— Остави ме на мира, мамка му! Сериозно говоря.

— Това е само сън. Не можеш ли да се оставиш на страстта дори насън?

— При теб нещата никога не опират до „само сън“.

Той внезапно се изправи пред мен. Не го забелязах да се движи. Сключи ръце зад гърба ми и се озовахме на пода пред камината. Огън и сенки танцуваха по голата кожа на раменете му. Кожата му бе крехка, гладка и недокосната — толкова мека, че исках да я докосвам цяла вечност. Той се намираше върху мен, тежестта му ме притискаше, смачкваше ме на пода. Усещах линията, по която тялото му се сливаше с моето.

— Една целувка и ще те пусна да станеш!

Взрях се в полунощно-сините му очи от няколко сантиметра разстояние. Не можех да говоря. Извърнах глава встрани, така че да не се налага да гледам съвършеното му лице.

— Една целувка?

— Имаш думата ми! — прошепна Жан-Клод.

Пак се обърнах към него:

— Думата ти не струва пукната пара!

Той се наведе над мен, устните ни почти се докосваха.

— Една целувка.

Устните му бяха меки и нежни. Той ме целуна по бузата, плъзна устни по протежението ѝ, докосна врата ми. Косата му погали лицето ми. Мислех си, че всички къдрави коси са твърди, но неговата бе нежна като коприна, като бебешка косица.

— Една целувка! — прошепна той срещу кожата на шията ми, вкусвайки с език пулса на вената ми.

— Спри!

— Искаш го...

— Спри веднага!

Той сграбчи кичур коса, извивайки врата ми назад. Устните му се разтеглиха, оголвайки зъбите. Очите му бяха задавящо-сини, без искрица бяло.

— Не!

— Ще те имам, *ma petite* дори ако го правя, за да спася живота ти! — Той наведе глава, удряйки като змия. Събудих се стресната и се облеших срещу непознат за мен таван.

Черно-бели завеси висяха ветрилообразно от тавана. Леглото бе от чер сатен с твърде много възглавнички, разхвърляни по него. Възглавките също бяха в черно и бяло. Носех черна нощница с тънки презрамчици. Усещах я като истинска коприна и ми ставаше идеално. Подът бе покрит с бял килим, дебел до глезен. В отсрещния ъгъл имаше черна лакирана тоалетка и скрин с чекмеджета. Седнах и се видях в огледалото. Шията ми бе гладка, без следа от ухапвания. Само сън само сън... да, ама не. Спалнята без съмнение бе обзаведена в стила на Жан-Клод.

Умирах от отравяне. Как бях попаднала тук? В подземията на „Циркът на прокълнатите“ ли се намирах или някъде другаде? Дясната китка ме болеше.

Около китката ми имаше бял въртоп превръзки. Не си спомнях да съм я наранявала в пещерата.

Втренчих се в себе си в огледалото на тоалетката. В черно negliже кожата ми изглеждаше бяла, а дългата ми коса бе черна като нощницата. Засмях се. Подхождах на обзавеждането. Подхождах на проклетото обзавеждане!

Зад бяла завеса се отвори една врата. Мернах за миг каменни стени зад завесите. Той не носеше нищо, освен копринено долнище на мъжка пижама. Тръгна към мен бос. Голите му гърди изглеждаха точно като в съня ми, като изключим кръстообразния белег — там той липсваше. Нарушаваше съвършенството му на мраморна статуя, но за сметка на това го правеше някак по-реален.

— Адът — отсякох. — Определено: Адът.

— Какво, *ma petite*?

— Чудех се къде ли се намирам. Щом ти си тук, следва да сме в Ада.

Той се усмихна. Изглеждаше твърде самодоволен, като добре нахранена змия.

— Как попаднах тук?

— Ричард те донесе.

— Значи наистина съм била отровена. Това не е ли част от съня?

Вампирът седна на отсрещния край на леглото, толкова далеч от мен, колкото бе възможно при положение, че е седнал. Нямаше къде другаде да се настани.

— Боя се, че отровата си е била съвсем истинска.

— Не че се оплаквам, но защо не съм мъртва?

Той притисна колене към гърдите си — странно уязвим жест.

— Аз те спасих.

— Я ми обясни?

— Знаеш.

Поклатих глава.

— Кажи го.

— Третият белег.

— Нямам следи от ухапване!

— Да, но китката ти е порязана и превързана.

— Копеле!

— Спасих ти живота.

— Пил си кръвта ми, докато съм била в безсъзнание!

Той кимна лекичко.

— Кучи син такъв!

Вратата се отвори отново, този път влезе Ричард.

— Копеле такова, как можа да ме предадеш на него?

— Тя май не ни е особено благодарна, Ричард!

— Ти каза, че предпочиташ да умреш, отколкото да станеш ликантроп!

— Предпочитам да умра, но да не съм и вампир!

— Той не те е ухапал. Няма да вампирясаш.

— Да, ще му бъда робиня за цяла вечност. Страхотен избор.

— Това е само третият белег, Анита! Все още не си негова слугиня!

— Не в това е въпросът! — втренчих се в Ричард. Не разбираш ли? По-добре да ме беше оставил да умра, отколкото да ми причиниш това!

— Надали е съдба, по-лоша от смъртта — обади се Жан-Клод.

— Ти кървеше от носа и очите. Кървеше до смърт в обятията ми... — Ричард пристъпи крачка-две към леглото и се спря. — Не можех да те оставя просто да умреш! — Протегна напред ръце в безпомощен жест.

Изправих се в копринената нощничка и се втренчих и в двамата.

— Може би Ричард не е знаел друг начин, но ти знаеш какво мисля по въпроса, Жан-Клод! Нямах никакви извинения!

— Може би и аз не съм могъл да стоя безучастен, докато умираш? Помислила ли си за това?

Поклатих глава.

— Какво означава третият белег? Каква допълнителна власт върху мен ти дава?

— Вече мога да шепна в ума ти и извън сънищата. А ти също печелиш сили, та petite! Вече си много трудна за убиване. Отровата изобщо няма да върши работа.

Продължавах да клатя глава.

— Не искам и да чувам. Няма да ти го простя, Жан-Клод!

— Не съм си и мислил, че ще ми го простиш... Той ми се стори тъжен.

— Трябват ми дрехи и някой да ме откара вкъщи. На работа съм тази нощ!

— Анита, ти почти загина два пъти днес. Как можеш да...

— Я стига, Ричард! Трябва да отида на работа тази нощ. Трябва ми нещо, което е мое, но не негово. Ти, натрапващо се копеле!

— Намери й някакви дрехи и я закарай до тях, Ричард. Тя има нужда от време, за да се нагоди към тази нова промяна.

Зяпнах Жан-Клод, все още сгушен на ръба на леглото. Той изглеждаше величествено — и ако имах пистолет, бих го застреляла на място. Страхът тежеше в корема ми като твърда, студена буца. Наистина имаше намерение да ме направи свой слуга, все едно дали го искам или не. Можех да пицця и да възразявам, но той щеше да го пренебрегне.

— Приближиш ли ме отново, Жан-Клод, независимо по каква причина, ще те убия!

— Вече ни свързват три белега. Заедно с мен ще пострадаш и ти.

Засмях се и смехът ми бе горчив.

— Наистина ли смяташ, че ми пука?

Той ме погледна със спокойно, неразгадаемо изражение, прелестен.

— Не — след което обърна гръб и на двама ни и каза: — Отведи я у дома, Ричард! Макар че не ти завиждам за пътуването дотам! — И погледна през рамо с усмивка. — Тя е доста изразителна, когато се ядосва!

Исках да се изплюя в него, но това нямаше да е достатъчно. Не можех да го убия — поне не тук и сега така че стиснах зъби. Благодородство по принуда. Последвах Ричард през вратата и не погледнах назад, не исках да виждам съвършения му профил в огледалото на тоалетката.

Предполага се, че вампирите нямат отражения или души. Той имаше едното. Дали имаше и другото? Имаше ли значение? Не, прецених, изобщо нямаше значение. Щях да предам Жан-Клод на Оливър. Щях да предам града на господин Оливър и да пратя Господаря на града на закление. Още един белег и щях да съм негова завинаги. Невъзможно! Първо щях да го видя мъртъв, дори и ако това означаваше да умра заедно с него. Никой не може да ми пробутва нещо насила — дори и вечност.

43.

В крайна сметка облякох една от онези рокли с талия, която се намира горе-долу до устните ти. Фактът, че роклята бе около три размера по-голяма от моя не помагаше в случая. Обувките ми ставаха, макар че бяха на високи токове. По-добре от ходенето боса все пак. Ричард включи отоплението в колата, защото отказах да взема палтото му.

Карахме се — а дори още не бяхме ходили на среща. Това бе рекорд, дори и за мен.

— Ти си жива — повтори той за седемнадесети път.

— Но на каква цена?

— Смятам, че животът е безценен. А ти?

— Не ми се прави на философ, Ричард! Предал си ме на чудовищата и те ме използваша. Не разбираш ли, че Жан-Клод си търсеше извинение да ми причини това?

— Той ти спаси живота.

Спорът вървеше горе-долу в този диапазон.

— Но не го е сторил, за да ми спаси живота. Сторил го е, защото ме иска за своя робиня!

— Човешкият слуга не е роб. Почти обратното е. Той няма да има почти никаква власт над теб.

— Да, но ще може да говори в главата ми, да влиза в сънищата ми... — поклатих глава. — Не го оставяй да те заблуждава!

— Държиш се неразумно! — възрази Ричард.

Така и беше.

— Аз съм онази, чиято китка още е разрязана там, където се е хранил Господаря на града. Той е пил от кръвта ми, Ричард!

— Знам.

Имаше нещо в начина, по който го каза.

— Гледал си, извратен кучи син такъв!

— Не, не беше точно така.

— А как беше? — Седях, скръстила ръце на корема си и го гледах гневно. Значи с това го държеше Жан-Клод, така ли? Ричард беше воайор.

— Искях да се уверя, че прави само това, което ще ти спаси живота.

— Че какво друго би могъл да направи? Пил е кръвта ми, проклет да е!

Ричард внезапно се съсредоточи върху пътя, без да ме гледа.

— Можеше да те изнасили.

— Както ти каза, кръвяла съм от носа и очите. Не ми звучи много романтично.

— Всичката тази кръв го възбуждаше.

Втренчих се в учителя.

— Ти сериозно ли говориш?

Той кимна.

Седях и ми бе студено от глава до пети.

— И какво те кара да мислиш, че е можел да ме изнасили?

— Ти се събуди на черен чаршаф. Първият беше бял. Той те положи на него и започна да се съблича. Свали ти халата. Имаше кръв навсякъде. Той си нацапа лицето с нея, вкусваше я. Друг вампир му даде малък златен нож.

— Там е имало повече вампири, така ли?

— Беше като ритуал. Публиката явно бе важна. Той ти поряза китката и пи от нея, но ръцете му... Той докосваше гърдите ти. Казах му, че съм те донесъл при него, за да живееш, не за да те насилва.

— Това сигурно му е подействало отрезвяващо.

Ричард внезапно се смълча.

— Какво?

Той поклати глава.

— Кажи ми, Ричард. Сериозно говоря.

— Жан-Клод ме погледна, цялото му лице бе изпоцапано в кръв и каза: „Не съм чакал толкова време да взема насила онова, което искам да ми даде доброволно! Но е съблазнително!“ — и погледна надолу към теб, а на лицето му беше изписано нещо такова... Анита! Беше невероятно страшно. Той наистина вярва, че ще отидеш при него. Че ти ще го... обикнеш.

— Вампирите не могат да обичат.

— Сигурна ли си?

Погледнах го и отклоних очи. Взирах се през прозореца към дневната светлина, която тъкмо бе започнала да бледнее.

— Вампирите не могат да обичат. Не са способни на това.

— Откъде знаеш?

— Жан-Клод не ме обича.

— Може би те обича, доколкото е способен на това?

Поклатих глава.

— Къпал се е в моята кръв. Порязал ми е ръката. Това не е идеята ми за любов.

— Може да е неговата?

— Това е твърде дяволски странно за мен.

— Добре де, но признай, че може и да те обича поне доколкото е способен на това.

— Не.

— Плаши те мисълта, че той е влюбен в теб, нали?

Втренчих се през прозореца колкото можех по-старателно. Не исках да говоря за това. Исках да върна назад целия този проклет ден.

— Или има нещо друго, от което се страхуваш?

— Не знам за какво говорим.

— О, знаеш! — Ричард ми прозвуча твърде самоуверено. Не ме познаваше достатъчно, че да знае с такава сигурност.

— Кажи го на глас, Анита! Кажи го само веднъж и няма да изглежда толкова страшно!

— Нямам какво да казвам.

— Ще се опитваш да ме убедиш, че нито една част от теб не го иска? Нито едно парченце от теб не би отвърнало на любовта му?

— Не го обичам, в това поне съм сигурна.

— Но?

— Много си настоятелен — озъбих се.

— Да — призна Ричард.

— Добре, привлечена съм от него. Това ли искаше да чуеш?

— Колко привлечена?

— Това не ти влиза в проклетата работа!

— Жан-Клод ме предупреди да стоя далеч от теб. Просто искам да знам дали изобщо има смисъл да се занимавам. Ако си привлечена от него, може би е по-добре да стоя далеч.

— Той е чудовище, Ричард! Виждал си го. Не може да се обича чудовище.

— Ако беше човек?

— Той е егоистично, контролиращо копеле!

— Да, но ако беше човек?

Въздъгнах.

— Ако беше човек, може би щяхме да измислим нещо, но дори и жив, Жан-Клод би си останал същия кучи син! Не смятам, че щеше да се получи.

— Да, но дори няма да опиташ, защото той е чудовище.

— Той е мъртвец, Ричард, ходещ труп. Няма значение колко е красив или колко привлекателен, той си остава мъртвец. Не ходя на срещи с трупове! Едно момиче трябва да има все някакви стандарти!

— Значи без трупове — уточни Ричард.

— Без трупове.

— Ами ликантропите?

— Защо? Смяташ да ме пробуташ на приятелчето си ли?

— Просто ми е интересно къде прокарваш чертата.

— Ликантропията е заболяване. Човекът вече е преживял ужасяващо нападение. Все едно да обвиняваш жертва на изнасилване!

— Ходила ли си някога на срещи с превръщач?

— Не ми се е случвало.

— С какво друго не би се срещала?

— Твари, които не са били човеци поначало, предполагам. Наистина не съм мислила по въпроса. Откъде такъв интерес?

Той поклати глава.

— Просто ми е любопитно.

— Защо все още не съм ти ядосана?

— Може би, защото се радваш, че си жива, все едно на каква цена... — Той влезе в паркинга пред моя блок.

Колата на Лари чакаше на празен ход.

— Може и да се радвам, че съм жива, но ще те уведомя за цената, когато разбере каква е точно.

— Не вярваш на Жан-Клод ли?

— Не бих повярвала на Жан-Клод дори ако ми каже, че лунната светлина е сребриста.

Ричард се ухили.

— Съжалявам за срещата.

— Може да опитаме отново някой друг път.

— С удоволствие — съгласи се той.

Отворих вратата на колата и се надигнах разтреперана от студения вятър.

— Каквото и да се е случило, Ричард, благодаря, задето си ме наглеждал... — поколебах се, но допълних: И с каквото и да те държи Жан-Клод, прекъсни връзката. Бягай от него. Той ще те убие.

Ричард само кимна:

— Хубав съвет.

— Който обаче няма да послушаш — констатирах.

— Стига да можех, Анита, бих се възползвал. Моля те, повярвай ми!

— С какво те държи той, Ричард?

Той поклати глава:

— Нареди ми да не ти казвам.

— Наредил ти е и да не излизаш с мен.

Брюнетът сви рамене.

— По-добре тръгвай! Ще закъснееш за работа!

Усмихнах се:

— Освен това и задникът ми замръзва!

Ричард отвърна на усмивката ми.

— Страхотно добра си с думите!

— Прекарвам твърде много време около ченгетата.

Той даде на скорост.

— Приятна и безопасна нощна работа!

— Ще сторя всичко по силите си!

Той кимна. Затворих вратата. Ричард явно не искаше да говори за онова, чрез което го държеше Жан-Клод. Добре, няма правило, което да твърди, че още на първата среща трябва да си честен до дупка. Освен това беше прав — щях да закъснея за работа.

Почуках по прозореца на Лари.

— Отивам да се преоблека и веднага се връщам.

— Кой е този, който те докара?

— Едно гадже — оставих положението така. Много по-просто обяснение от самата истина беше. Освен това беше и почти вярно.

44.

Това е единствената нощ в годината, когато Бърт позволява да се носи черно на работа. Смята, че този цвят е твърде суров за обикновените делови часове. Имах черни джинси и хелоуински пуловер с голям ухилен тиквен фенер на стомаха. Комбинирах го с черен суичър с цип и черни найки. Дори презраменният кобур с браунинга им отиваше. Взех си резервното оръжие в подпанталонния кобур. Освен това сложих и два допълнителни пълнителя в сака си. Замених ножа, който ми се наложи да оставя в пещерата. В джоба на якето ми тежеше деринджър и носех още два ножа, един в кания на гърба и един на глезена. Не ми се смейте. Картечницата оставих вкъщи.

Ако Жан-Клод откриеше, че съм го предала, щеше да ме убие. Щях ли да разбера, когато умре? Щях ли да усетя? Нещо ми подсказваше, че ще усетя.

Взех визитката, която Карл Ингър ми даде и позвъних на изписания на нея номер. Ако нещо трябва да се свърши, най-добре го свърши бързо.

— Ало?

— С Карл Ингър ли говоря?

— Да, аз съм. Кой е на телефона?

— Анита Блейк. Трябва да говоря с Оливър.

— Решихте ли да ни дадете Господаря на града?

— Да.

— Ако изчакате за момент, ще ида да доведа господин Оливър!

— Той остави слушалката. Чух го как се отдалечава и на линията се възцари тишина. По-добре от Мюзак.

Приблжиха се стъпки, после се разнесе глас:

— Здравейте, госпожице Блейк, много се радвам, че се обадохте!

Преглътнах болезнено.

— Господаря на града е Жан-Клод.

— Аз го отхвърлих. Не е достатъчно силен.

— Скрива силата си. Повярвайте ми, той е много повече, отколкото се вижда на пръв поглед!

— Откъде тази искреност, госпожице Блейк?

— Той ми постави третия белег. Искам да се освободя от него.

— Госпожице Блейк, може да се окаже сериозен удар за системата, ако си обвързан трижди с вампир и той умре. Това вероятно ще ви убие.

— Искам да се освободя от него, господин Оливър!

— Дори ако умрете? — попита вампирът.

— Да дори ако умра.

— Много бих искал да сме се срещнали при други обстоятелства, Анита Блейк. Вие сте забележителна личност!

— Не, просто съм видяла твърде много неща. Няма да позволя той да ме притежава!

— Няма да ви проваля, госпожице Блейк. Ще се погрижа да умре.

— Ако не вярвах в това, нямаше да ви кажа нищо.

— Оценявам доверието ви.

— И още едно нещо, което следва да знаете. Днес ламията се опита да ви предаде. Тя е в съдружие с друг повелител на име Алехандро.

— Наистина ли? — Оливър ми се стори развеселен. Какво ѝ е предложил той?

— Свободата ѝ.

— Да, това би съблазнило Мелани. Държа я на толкова къса каишка!

— Тя се опитва да се... развъди. Знаехте ли го?

— Какво имате предвид?

Разказах му за мъжете, особено за последния, който бе почти изцяло преобразен. Оливър помълча малко.

— Бил съм твърде невнимателен. Ще се оправя с Мелани и Алехандро.

— Добре. Ще се радвам да се обадите утре, за да ме осведомите как вървят нещата!

— Да ви уверя, че е мъртъв — уточни Оливър.

— Да — съгласих се.

— Ще получите обаждане от Карл или от мен. Но първо — къде да открием този Жан-Клод?

— „Циркът на прокълнатите“.

— Колко подходящо!

— Това е всичко, което мога да ви кажа.

— Благодаря ви, госпожице Блейк и весел Хелоуин!

Не можах да сдържа смеха си.

— Ще бъде адска нощ!

Той се засмя тихо.

— Така си е. Довиждане, госпожице Блейк! — Телефонът заглъхна в ръката ми.

Взирах се в слушалката. Налагаше се да го сторя. Налагаше се. Защо тогава стомахът ме свиваше? Защо имах желанието да се обадя на Жан-Клод и да го предупредя? Дали беше заради белезите или Ричард бе прав? Дали обичах Жан-Клод по някакъв странен, извратен начин? Бог да ми е на помощ, надявах се, че не.

45.

Беше настъпил същинският мрак в нощта на Все светии. Ние с Лари изпълнихме два ангажимента. Той бе вдигнал едното зомби, аз — другото. Той имаше още едно по програма, а аз — три. Приятна, нормална нощ.

Това, което Лари носеше, не бе нормално. Бърт ни окуражаваше за подходящо за празника облекло. Аз бях избрала пуловера. Лари си бе сложил карнавален костюм. Носеше син дънков гащеризон, бяла риза с навити ръкави, сламена шапка и работни ботуши. Когато го попитах, отвърна:

— Аз съм Хък Фин. Не приличам ли?

С червената коса и луничките наистина приличаше. По ризата му вече имаше кръв, но — нали е Хелоуин! По улиците имаше сума ти народ с изкуствена кръв по дрехите. Ние изглеждахме точно на място тази нощ.

Пейджърът ми се включи. Проверих — номерът беше на Долф. Дявол го взел.

— Кой е? — попита Лари.

— Полицията. Трябва да намеря телефон.

Той погледна към часовника на таблото на колата.

— Напред сме с графика. Какво ще кажеш за „Макдоналдс“ до магистралата?

— Страхотно! — надявах се да не е поредното убийство. Имах нужда от спокойна нормална нощ. В ушите ми отекваше куплет от песен, която се повтаряше непрестанно: „Жан-Клод ще умре тази нощ. Ти го предаде“.

Изглеждаше ми погрешно да го убия от безопасно разстояние. Да не го гледам в очите и да не дръпна аз спусъка, да не му дам шанс да ме убие първи... Честна игра и тинтири-минтири. Мамка му и честна игра: въпросът бе той или аз. Нали така?

Лари спря на паркинга на „Макдоналдс“.

— Ще ида да си взема кола, докато се обадиш. Ти искаш ли нещо?

Поклатих глава.

— Добре ли си?

— Да. Просто се надявам да не е поредното убийство.

— Исусе, не се бях сетил за това.

Излязох от колата. Лари влезе в заведението, а аз останах в малкото фоайе при монетния телефон. Долф вдигна на третото позвъняване.

— Сержант Стоп!

— Анита е. Какво има?

— Най-сетне пречупихме юриста, който е давал сведения на вампирите.

— Страхотно — помислих си, че може да е поредното убийство!

— Не и тази вечер — вампирът има по-важна работа.

— Това пък какво трябва да значи?

— Планира да накара всички вампири в града да убиват хора на Хелоуин.

— Не може. Единствено Господаря на града е способен на това и то само ако е изумително силен.

— Така си и мислех. Възможно е вампирът да е луд. Хрумна ми нещо — нещо ужасно.

— А да имаш описание на вампира? — попитах.

— Вампирите — поправи ме Долф.

— Прочети ми го!

Чух шумолене на хартия, после:

— „Нисък, мургав, много любезен. Видях един друг вампир два пъти с шефа-вампира. Беше среден на ръст, индианец или мексиканец. Въздълга черна коса.“

Стиснах слушалката толкова здраво, че ръката ми се разтрепери.

— Вампирът казал ли е защо ще убиват хора?

— Искал да дискредитира законния вампиризъм. Не е ли това странен мотив за вампир?

— Аха — съгласих се. — Долф, това може и да се случи.

— Какво имаш предвид?

— Ако този вампир повелител успее да убие Господаря на града и да завземе властта преди изгрев, може да извърти номера си.

— Какво можем да направим?

Поколебах се, почти му казах дори да защити Жан-Клод, но това не бе проблем на полицията. Те трябваше да се грижат за законността и полицейката бруталност. Нямаше начин Оливър да бъде хванат жив. Каквото и да станеше тази нощ, трябваше да е постоянно.

— Говори ми де, Анита!

— Трябва да тръгвам, Долф!

— Знаеш нещо — кажи ми го!

Затворих. Изключих и пейджъра си. Позвъних в „Циркът на прокълнатите“. Приятен женски глас ми отговори:

— „Циркът на прокълнатите“, където се сбъдват всичките ви кошмари!

— Трябва да говоря с Жан-Клод, спешно е.

— Зает е в момента. Мога ли да предам съобщение?

Преглътнах с усилие, опитвайки се да не се развикам:

— Анита Блейк е на телефона, човешкият слуга на Жан-Клод. Кажи му да си домъкне задника незабавно!

— Аз...

— Ако не говоря с него, ще умрат много хора!

— Добре, добре! — Тя ме прехвърли на изчакване с осакатена версия на „Полет нависоко“ на Том Пети.

Лари излезе от заведението с картонена чаша в ръка.

— Какво става?

Поклатих глава. Борех се с желанието да заподскачам, но подозирах, че това няма да доведе Жан-Клод на телефона по-бързо. Стоях съвсем неподвижна, притиснала с една ръка стомаха си. Какво бях направила? Моля те, нека не е твърде късно!

— Ma petite?

— Благодаря ти, Боже!

— Какво е станало?

— Просто ме слушай. Един вампир повелител е на път към „Циркът“. Дадох му името и местонахождението ти. Казва се господин Оливър и е по-стар от всичко на света. По-стар е и от Алехандро. Всъщност според мен е неговият господар. Всичко е било номер, за да ме накарат да му предам града, и аз се хванах.

Жан-Клод мълча толкова време, че попитах:

— Чу ли ме?

— Наистина си искала да ме убиеш.

— Казах ти.

— Но сега ме предупреждаваш. Защо?

— Оливър иска да контролира града, за да може да прати всички вампири да убиват хора. Исква да се върне старото време, когато вампирите бяха преследвани. Каза, че легалният вампиризъм се разпространява твърде бързо. Съгласна съм с него, но не знаех какво има намерение да направи.

— Значи, за да спасиш безценните си хора, сега ще предадеш Оливър?

— Не е точно така. Дявол го взел, Жан-Клод, съсредоточи се върху важния въпрос в случая! Те са на път към теб. Може би вече са там. Трябва да се защитиш!

— За да спася хората.

— Освен това и за да спасиш вампирите си. Наистина ли искаш да попаднат под контрола на Оливър?

— Не. Ще предприема необходимото, ма petite! Поне ще се бием с тях. — Той затвори.

Лари се взираше в мен с ококорени очи.

— Какво по дяволите става, Анита?

— Не сега, Лари! — Извадих картичката на Едуард от торбата си. Нямах повече дребни монети. — Имаш ли четвъртак?

— Естествено. — Младият червенокоско ми връчи монетата без повече въпроси. Добър човек.

Набрах номера.

— Моля те, вдигни. Моля те, вдигни!

Той вдигна на седмото позвъняване.

— Едуард, Анита е.

— Какво е станало?

— Как ти се вижда възможността да убиеш двама вампири повелители, по-стари от Николаос?

Чух го как преглъща.

— Винаги се забавлявам прекрасно, когато си наоколо. Къде да се видим?

— „Циркът на прокълнатите“. Имаш ли резервна карабина?

— Не е в мен.

— По дяволите! Чакай ме пред заведението — и побързай! Тази вечер наистина ще нагазим до уши в лайна, Едуард!

— Звучи ми като страхотен начин за прекарване на Хелоуин!

— Ще се видим там.

— Довиждане и благодаря, че ме покани! — Каза го сериозно. Едуард е започнал като нормален наемен убиец, но хората са му били твърде лесни, така че минал на превръщачи и вампири. Не бе срещал твар, която да не може да убие, а какво е животът без малко предизвикателство?

Погледнах към Лари.

— Трябва да взема колата ти на заем.

— Няма да ходиш никъде без мен! Вярно, чух само твоята част от разговора — и няма да те изоставя!

Понечих да споря с него, но нямах време.

— Добре, да действаме!

Той се ухили. Беше доволен. Не знаеше какво ще стане тази нощ, срещу какво се изправяме. Аз знаех. И изобщо не бях щастлива.

46.

Стоях на входа на „Циркът“ и се взирах във вълната от костюми и бляскава човечност. Никога не бях виждала заведението така препълнено. Едуард стоеше до мен в дълго черно палто с маската на смърт. Смъртта облечена като Смърт; забавно, а? Носеше също и огнепръскачка с презрамки на гръб, едно узи и един господ знае колко още други оръжия, скрити по себе си. Лари изглеждаше блед, но целеустремен. Държеше в джоба си деринджъра ми. Не знаеше нищо за оръжията. Деринджърът бе само за спешни случаи, но не можех да оставя партньора си в колата. Другата седмица, ако бяхме още живи, щях да го заведа на стрелбището.

Една жена в костюм на птица ни подмина в облак от пера и парфюм. Трябваше да се вгледам внимателно, за да се убедя, че това е само костюм. Тази вечер бе нощта, когато всички превръщачи можеха да излязат на открито и хората само щяха да кажат: „Хубав костюм!“

Беше нощта на Хелюин в „Циркът на прокълнатите“. Всичко бе възможно.

Жилава чернокожа дама пристъпи към нас, носеше само бикини и сложна маска. Трябваше да се приближи плътно до мен, за да я чуя над шума на тълпата.

— Жан-Клод ме прати да ви заведа при него!

— Коя си ти?

— Рашида!

Поклатих глава.

— На Рашида ѝ откъснаха ръката преди два дни! — и се взрях в идеалната кожа на рамото ѝ. — Не може да си тя!

Жената вдигна маската си, така че да погледна лицето ѝ — след това се усмихна.

— Заздравяваме бързо.

Знаех, че ликантропите оздравяват бързо, но не чак толкова, не и след такива рани. Живей и се учи.

Последвахме нейните полюшващи се бедра сред тълпата. Хванах здраво Лари за ръката.

— Стой плътно до мен тази нощ!

Той кимна. Запромъквах се през тълпата, държейки го като дете или любовник. Не можех да понеса мисълта, че той може да пострада. Не, не беше вярно. Не можех да понеса мисълта, че може да го убият. Смъртта щеше да бъде голямото страшилище тази нощ.

Едуард вървеше зад нас. Тих като сянката си и изпълнен с доверие към обещанието ми, че скоро ще успее да убие нещо.

Рашида ни поведе към голяма, шарена циркова шатра. Обратно в кабинета на Жан-Клод, предположих аз. Мъж със сламена шапка и палто на ивици ни каза:

— Съжалявам, но представлението е разпродадено!

— Аз съм, Пери! Това са хората, които Господаря чакаше! — Рашида махна с палец в наша посока.

Мъжът дръпна настрани чергилото на шатрата и ни махна да влизаме. На горната му устна имаше капчици пот. Беше топло, но нямах усещането, че се поти от жегата. Какво ставаше вътре в палатката? Не можеше да е толкова страшно, ако пускат зрители на представлението. Или можеше?

Прожекторите бяха ярки и горещи. Започнах да се потя под пуловера си, но ако го свалях, хората щяха да се блещят в пистолета ми. Мразя това!

Към тавана бяха прикрепен обръчи със завеси, създавайки две отделни оградени места на голямата циркова арена. Прожектори осветяваха и двете. Завесите бяха като призми. С всяка стъпка, която правехме, цветът се променяше и разнасяше по плата. Не бях сигурна дали това е ефект на самата тъкан или идва от осветлението. Беше обаче много шик.

Рашида спря точно пред перилата, които препречваха пътя на тълпата.

— Жан-Клод иска всички да са с костюми, но нямаме време — тя задърпа пуловера ми. — Разкопчай якето и ще минеш и така!

Издърпах си пуловера от ръката ѝ.

— За какви костюми говориш?

— Задържаш представлението! Хвърляй якето и хайде! — Тя прескочи перилата с лениво, плавно движение и боса и прелестна

закрачи по белия под. Погледна през рамо към нас и ни махна да я последваме.

Останах на място. Нямах да мръдна оттук, докато някой не ми обясни какво става. Лари и Едуард чакаха с мен. Публиката около нас ни оглеждаше заинтригувано в очакване да сторим нещо интересно.

Стояхме на място.

Рашида изчезна зад завесите на единия кръг.

— Анита.

Обърнах се, но Лари се взираше в арената.

— Каза ли нещо?

Той поклати глава.

— Анита?

Погледнах към Едуард, но гласът не беше неговия. Прошепнах:

— Жан-Клод?

— Да, *ma petite*, това съм аз.

— Къде си?

— Зад завесата, зад която се скри Рашида.

Поклатих глава. Гласът му имаше резонанс, леко ехо, но иначе бе толкова нормален, колкото можеше да е. Вероятно бях способна да говоря с него, без да помръдвам устни, но ако е така, не исках и да го знам. Прошепнах:

— Какво става?

— Ние с господин Оливър сключихме джентълменско споразумение.

— Не те разбрах?

— На кого говориш? — попита Едуард.

Поклатих глава:

— После ще ти обясня!

— Ела в кръга ми, Анита, и ще ти обясня всичко, а в същото време ще го обясня и на публиката!

— Какво си направил?

— Сторих най-доброто, за да спася живота ти, но тази нощ ще има загинали. Ще се случи обаче на арената и ще пострадат само призованите за тази задача войници. Тази вечер няма да загинат невинни, независимо от това кой ще спечели. Дадохме си дума.

— Смяташ да се биеш на арената като номер от представлението?

— Това беше най-доброто, което можех да сторя при толкова кратко предизвестие! Ако ме беше предупредила преди дни, вероятно можеше да се измисли нещо друго.

Не обърнах внимание на това. Освен това се чувствах виновна.

Свалих си суичъра и го преметнах на перилата. Публиката наоколо заохка и заахка — бяха видели пистолета ми.

— Битката ще се състои на арената.

— Пред публика? — попита Едуард.

— Аха.

— Не схващам — обади се Лари.

— Искам да останеш тук, Лари!

— Няма начин!

Поех си дълбоко дъх и издишах бавно.

— Лари, ти не разполагаш с оръжия. Не знаеш как се стреля с пистолет. Ти си просто пушечно месо, поне докато не потренираш. Стой тук!

Той поклати глава. Докоснах го по ръката:

— Моля те, Лари!

Може би бе заради любезните думи, а може би заради искрата в очите ми — все едно, той кимна.

Вече ми беше по-лесно да дишам. Каквото и да станеше тази нощ, Лари нямаше да умре, защото съм го въвлякла във всичко това. Вината нямаше да е моя.

Преметнах се през перилата и скочих на арената. Едуард ме последва с развяващо се черно палто. Лари остана на място, стиснал перилата. Изглеждаше като изоставено детенце, изправен там самичък, но беше в безопасност, а само това се броеше.

Докоснах бляскавата завеса — оказа се, че ефектът идва от осветлението. Платът отблизо беше бял. Вдигнах го настрани и влязох с Едуард по петите си.

Вътре имаше многоетажен подиум с все трон в средата на кръга. Рашида стоеше заедно със Стивън близо до подножието на подиума. Разпознах косата на Ричард и голите му гърди още преди да вдигне маската от лицето си. Беше бяла маска със синя звезда на бузата. Той носеше блестящи сини шалвари с подходящ елек и обувки. Всички освен мен носеха карнавални костюми.

— Надявах се, че няма да дойдеш навреме! — каза Ричард.

— Какво, и да пропусна най-великия Хелоуин на всички времена?

— Кой е този тип? — попита Стивън.

— Смъртта — отвърнах.

Едуард се поклони.

— Кой друг освен теб би довел Смъртта на бала, *ma petite*!

Погледнах нагоре към подиума — на най-горната площадка пред трона се бе изправил Жан-Клод. Той най-сетне бе облечен в това, за което намекваха ризите му — само че в истински модел. Истински френски дворцов костюм. Не знаех как се наричат половината му части. Дългото му наметало бе черно, с изящно сребърно тук-там. Късото наметалце беше праметнато само през едното рамо. Панталоните бяха буфан и пъхнати във високи до бедрото ботуши. Дантелата се лееше над подвитите им краища. Широка бяла яка обгръщаше гърлото на вампира. Дантелата се изсипваше и от ръкавите на жакета. Главата си бе увенчал с огромна, почти гигантска шапка с извита аркада от черни и бели пера.

Костюмираната глутница се раздели на две, разчиствайки стъпалата нагоре към трона пред мен. Никак не ми се отиваше там. Зад завесите се разнасяха шумове. Насам-натам тътреха тежки предмети. Най-вероятно допълнителни декори и подръчни средства.

Погледнах към Едуард. Той се взираше в присъстващите, поглъщайки с поглед подробностите. Бройкаше жертви или търсеше познати лица?

Всички бяха костюмирани, но много малко от присъстващите носеха маски. Ясмийн и Маргьорит стояха приблизително на средата на стълбите. Вампирката беше в червено сари, обгърната във воали и с много пайети. Маргьорит носеше дълга рокля с буфан ръкави и широка дантелена яка. Роклята бе от някакъв тъмен плат. Беше проста, без украса. Русата ѝ коса бе сресана в сложна прическа с къдрици, с една огромна купчина от тях над едното ухо и малък кок на тила. Дрехите ѝ също като тези на Жан-Клод — приличаха твърде малко на костюм и повече на антично облекло.

Изкачих стълбите към тях. Ясмийн спусна воалите си достатъчно, за да разкрие кръстообразния белег, който ѝ бях оставила.

— Някой ще ти се отплати за това тази нощ!

— Не ти лично? — попитах.

— Не още.

— Не ти пука кой ще спечели, нали?

Тя се усмихна.

— Вярна съм на Жан-Клод, разбира се!

— Да бе, как ли не!

— Толкова вярна, колкото и ти, *ma petite*! — Тя изръмжа всяка една сричка, прехапвайки последния звук.

Оставих я да ми се смее зад гърба. Предполагам, че не аз трябваше да се оплаквам на тема лоялност.

Чифт вълци седяха в краката на Жан-Клод. Взираха се в мен със странни светли очи. В погледа им нямаше нищо човешко. Истински вълци. Откъде бе намерил той истински вълци?

Спрях на две стъпала от него и вълчите му любимци. Изражението му бе неразгадаемо, празно и идеално.

— Приличаш на илюстрация от „Тримата мускетари“ — казах.

— Много си права, *ma petite*!

— Франция ли е родната ти страна?

Той се усмихна — усмивката му би могла да значи и всичко, и нищо.

— Какво ще стане тази нощ, Жан-Клод?

— Ела, застани до мен, където е мястото на човешкия ми слуга!

— Той ми подаде бледата си ръка.

Пренебрегнах жеста му и тръгнах нагоре. Той говореше вътре в главата ми. Беше глупаво да спорим. Споровете нямаше да върнат случилото се назад.

Един от вълците му изръмжа дълбоко и гърлено. Поколебах се.

— Няма да те наранят. Те са моите животни!

Също като мен, помислих си.

Жан-Клод спусна длан към вълка. Той се сви и близна пръстите му. Внимателно заобиколих животното. Но то не ми обърна внимание, съсредоточило цялото си внимание върху вампира. Съжаляваше, че ми е изръмжало. Щеше да стори всичко, за да се реваншира. Раболепничеше като куче.

Застанах от дясната страна на вампира, малко по-назад от вълка.

— Бях ти избрал прелестен костюм.

— Ако е нещо, което би прилягало на твоя, предпочитам да не го обличам!

Той се засмя, тихо и плътно. Звукът подръпна нещо ниско в слабините ми.

— Остани тук до трона заедно с вълците, докато изнасям речта си.

— Наистина ще се бием пред публиката. Той се изправи.

— Разбира се. Това е „Циркът на прокълнатите“, а тази нощ е Хелюин. Ще им покажем такъв спектакъл, какъвто никога не са виждали!

— Това е лудост.

— Вероятно, но така ще попречим на Оливър да срути сградата около нас.

— Може ли да го направи?

— Това и още много повече, ma petite, ако не се бяхме споразумяли за границите, които да спазваме в употребата на този род сили.

— А ти можеш ли да срутиш сградата?

Вампирът се усмихна и за разнообразие, като никога, ми даде пряк отговор.

— Не, но Оливър не го знае.

Усмигнах се и аз.

Жан-Клод се обви около трона, праметнал крак през подлакътника му. Намести шапката си тъй ниско, че отдолу се виждаше само устата му.

— Все още не мога да повярвам, че си ме предала, Анита!

— Ти не ми остави избор.

— Наистина предпочиташ да ме видиш мъртъв, отколкото да ти положи четвъртия белег!

— Ахам.

Той прошепна:

— Време е за шоу, Анита!

Внезапно лампите угаснаха. Откъм публиката се разнесоха виковете. Завесата се разтвори в две посоки.

Изведнъж се озовах под светлината на прожекторите. Светлината сияеше като звезда в мрака. Жан-Клод и вълците му бяха окъпани в меко сияние. Трябваше да се съглася, че пуловерът ми с тиква малко не отиваше на обстановката.

Жан-Клод се изправи с едно гумено движение. Свали си шапката и се поклони ниско и почтително.

— Дами и господа, тази вечер ще станете свидетели на велика битка! — Той бавно заслиза по стълбите. Прожекторът се местеше с него. Вампирът остави шапката си свалена, за да я използва като показалка в ръката си. — Битката за душата на града!

Той спря и светлината се усили, за да включи двойката руси вампири. Двете жени бяха облечени в костюми от двайсетте — едната в синьо, другата в червено. Те показаха зъбите си и из публиката се разнесоха възклицания.

— Тази вечер ще видите вампири, върколаци, богове и дяволи! — Жан-Клод изпълваше всяка дума със смисъл. Когато каза „вампири“, нещо полазваше по врата ти. „Върколаци“ удряше от мрака и се чуха писъци. „Богове“ лъхваше по кожата, а „дяволи“ бе горещ вятър, обгарящ лицата.

В мрака се разнесоха възклицания и приглушени писъци.

— Част от това, което ще видите тази вечер ще е истинско, а част — илюзия и кое какво е ще оставя на вас да решите!

„Илюзия“ отекна в ума като видение през стъкло, което се повтаря до безкрай. Последният звук затихна с шепот, който звучеше като съвсем различна дума. „Реалност“ — прошепна гласът.

— Чудовищата от Сейнт Луис ще се бият за власт на този Хелюин. Ако спечелим, всичко ще продължи мирно, както преди. Ако враговете ни спечелят... — втори прожектор освети върха на друг подиум. Там нямаше трон. Оливър стоеше на върха заедно с ламията в цялото ѝ змийско великолепие. Беше облечен в торбест парашутистки костюм с големи точки по него. Лицето му беше бяло, с нарисувана на него тъжна усмивка. Едното му плътно гримирано око пускаше искряща сълза. Малка заострена шапка с яркосин помпон увенчаваше главата му.

Клоун? Бе избрал костюм на клоун? Не така си го представях облечен. Но ламията беше впечатляваща с нейните ивичести намотки, увити около него и той галеше голите ѝ гърди с облечената си в ръкавица ръка.

— Ако нашите врагове спечелят, тогава в утрешната нощ ще видите кърваво клане, каквото не е преживявал никой друг град по света. Те ще се хранят с плътта и кръвта на този град, докато не го

пресушат до капка и не го оставят безжизнен... — Жан-Клод спря приблизително на средата на пътя. Сега започна да се изкачва обратно нагоре. — Ще се бием за вашия живот и вашите души! Молете се да спечелим ние, скъпи хора молете се много, много усърдно!

Той седна на трона. Един от вълците положи лапа на крака му. Жан-Клод отсъстващо го погали между ушите.

— Смъртта навестява всички — каза Оливър. Проекторът върху Жан-Клод угасна, оставяйки вампира-дребосък в центъра на единствената светлина в мрака. Символизъм в най-висш стил.

— Все някой ден ще умрете. При дребен инцидент или след дълга болест. Болката и агонията ви очакват...

Публиката се размърда неспокойно по местата си.

— Защиатаваш ли ме от гласа му? — попитах.

— Белезите те пазят — отвърна Жан-Клод.

— Какво усеща публиката?

— Остра болка в сърцето. Възрастта забавя телата им. Бърз, пронизващ ужас от някоя забравена случка...

Възкличания, писъци и плач изпълниха мрака, докато словата на Оливър навлизаха в ума на всеки един и го караха да чувства смъртността си.

Беше подигравка. Твар, видяла милиони лета, напомняше на простите хорица колко крехък е всъщност животът.

— Ако трябва да умрете, не е ли по-добре да загинете в бляскавите ни обятия? — Ламията припълзя около подиума, за да се покаже на публиката. — Тя също може да ви вземе, о, тъй сладко, меко и нежно в онази тъмна нощ. Ние превръщаме смъртта в празник, в радостен преход. Без витаещи съмнения. Ще пожелаете накрая да положи ръце върху вас. Тя ще ви покаже радости, за които малцина смъртни са мечтали. Нима смъртта е толкова висока цена, когато и бездруго ще умрете? Няма ли да е по-добре да умрете с нашите устни, докосващи кожата ви, вместо с бавния ход на часовника?

Разнесоха се отделни викове:

— Да... моля...

— Спри го! — помолих.

— Това е неговият миг, ma petite! Не мога да го спра.

— Предлагам ви сбъдването на всички мрачни мечти в наглите обятия, приятели! Присъединете се към нас!

Мракът зашушна с движение. Лампите светнаха, немалко от публиката напуснаха местата си. Хората се катереха през перилата. Те идваха да прегърнат смъртта.

Всички застинаха под светлината. Заозъртаха се като сомнамбули, събудени от съня. Някои изглеждаха притеснени, но един мъж близо до перилата сякаш всеки миг щеше да заплаче като че ли му е било отнето бляскаво видение. Хълцаше. Какво ли бе видял в думите на Оливър? Какво бе усетил? Боже, спаси ни от това!

Заедно със светването на лампите можах да видя и какво са местили, докато чакахме зад завесите. Приличаше на мраморен олтар с водещи нагоре по него стъпала. Намираше се между двата подиума и очакваше. Какво ли? Обърнах се да попитам Жан-Клод, но нещо се случваше.

Рашида се отдалечи бавно от подиума и се приближи до перилата и до хората. Стивън, облечен в нещо като плувки-прашки, закрачи към отсрещната страна на арената. Почти голото му тяло бе гладко и съвършено като нейното. „Бързо оздравяваме“ — бе казала тя.

— Дами и господа, ще ви дадем няколко секунди да се съвземете от първата магия за вечерта. След това ще ви покажем някои от тайните си!

Тълпата се връщаше по местата си. Един разпоредител помогна на плачещия мъж да заеме своето. Публиката затаи дъх. Никога не бях виждала толкова голяма тълпа да се смълчава дотолкова. Муха да бръмнеше, щеше да се чуе.

— Вампирите са способни да призовават животни на помощ. Моето животно е вълкът! — Жан-Клод обиколи подиума, демонстрирайки вълците. Стоях под прожектора и не бях сигурна какво да правя. Не бях на показ, просто бях видима.

— Но мога да призовавам и човешкия братовчед на вълка. Върколака! — Вампирът махна широко и плавно с ръка. Засвири музика — тиха и басова в началото, след това се надигна до буйно кресчендо.

Стивън падна на колене. Обърнах се — Рашида също беше на земята. Те щяха да се преобразят направо тук, пред публиката. Досега не бях виждала превръщач в действие... Трябва да призная, че бях малко... любопитна.

Стивън беше на четири крака. Голият му гръб се изви от болка. Дългата му руса коса помете земята. Кожата на гръба му се раздвижи като вода, гръбнакът стърчеше в средата. Младежът протегна ръце, сякаш се покланяше и притисна лице в земята. Кости пронизаха дланите му. Той простена. Под кожата му като пълзящи животинчета се движеха... неща. Гърбът му се изви нагоре, сякаш се издуваше като палатка сам по себе си. Козина поля тялото му, разпростирайки се невероятно бързо, като на филм с липсващи кадри. Кости и някаква гъста, чиста течност бликаха от кожата му. Форми се напругаха и късаха отдолу. Мускулите се гърчеха като змии. Костите навлизаха в плътта и излизаха от нея с тежки, влажни звуци. Изглеждаше така, сякаш вълчата форма си проправя с мъка път през тялото на мъжа. Козината растеше все по-бързо и по-бързо, беше с цвят на тъмен мед. Тя скриваше някои от промените, за което бях благодарна.

От гърлото на Стивън се изтръгна нещо средно между вой и вик. И най-сетне ето я същата човековълча форма от нощта, когато се сражавахме с гигантската кобра. Вълкочовекът вдигна муцуна към небето и нададе вой. От звука цялата настръхнах.

Втори вой отекна от отсрещната страна на арената. Обърнах се трескаво — ето ти втора вълча форма, но тази бе черна като нощ. Рашида?

Публиката ръкопляскаше бясно, тропаше с крака и крещеше.

Върколаците припълзяха обратно към подиума. Те се присвиха в основата, по един от всяка страна.

— Нямам толкова зрелищно нещо за показване прожекторите се върнаха върху Оливър. — Змията е моето животно... — Ламията се уви около него, съскайки достатъчно силно, за да се чуе чак сред публиката. Стрелна раздвоения си език и облиза боядисаното му в бяло ухо.

Той махна към подножието на подиума. Две фигури с черни качулки стояха от двете страни, с лица скрити в сенките.

— Това са моите твари, но нека ги запазим като изненада! — Оливър погледна към нас. — Да започваме!

Лампите отново угаснаха. Преборих се с желанието да посегна към Жан-Клод в гъстия мрак.

— Какво става?

— Битката започна — отвърна той.

— Как?

— Не сме планирали останалата част от вечерта, Анита. Ще бъде като всяка битка — хаотична, яростна и кървава.

Светлините плавно набираха сила, докато шатрата не остана окъпана в смътно сияние, като призрачен здрач.

— Започва се — прошепна Жан-Клод.

Ламията се плъзна надолу по стълбите и двете групи се нахвърлиха една върху друга. Не беше „битка“. Беше схватка без правила, по-скоро като кръчмарско сбиване, отколкото като война.

Закачулените същества се понесоха напред. Мернах за миг нещо смътно змиеподобно. Затрака картечен огън и едната твар се олюля. Едуард.

Тръгнах надолу по стъпалата с пистолет в ръка. Жан-Клод дори не помръдна.

— Няма ли да слезеш?

— Истинската битка ще се проведе тук горе, *ma petite*! Прави каквото можеш, но накрая всичко ще опре до силите на Оливър и моите.

— Той е на милион години. Не можеш да го победиш.

— Знам.

Взирахме се един в друг няколко секунди.

— Съжалявам! — казах.

— Аз също, *ma petite*, Анита, аз също!

Изтичах по стъпалата, за да се присъединя към схватката. Змиеподобната твар бе паднала, разрязана от картечния огън. Едуард стоеше гръб до гръб с Ричард, който държеше револвер. Стреляше по една от закачулените твари и дори не я забави. Прицелих се внимателно и гръмнах в главата ѝ. Тварта се препъна и се обърна към мен. Качулката падна назад, разкривайки глава на кобра с размера на конска. От шията надолу беше жена, но от врата нагоре... Нито изстрелът ми, нито този на Ричард бяха пробили отворстия. Тварта се изкачи по стъпалата към мен. Не знаех какво представлява или как да я спра.

Весел Хелюин!

47.

Създанието се втурна срещу мен. Пуснах браунинга и бях успяла да извадя единия нож до половината, преди да ме удари. Бях на стъпалата с едната твар върху мен. Тя се надигна за удар. Успях да освободя ножа. Чудовището заби зъби в рамото ми. Изпищях и забих ножа в тялото му. Острието потъна, но нямаше нито кръв, нито болка. Твартата задържа рамото ми, наливайки отрова в мен, а острието не свърши работа.

Изпищях отново. Гласът на Жан-Клод отекна в главата ми:

— Отровата вече не може да ти навреди!

Болеше ужасно, но нямаше да умра. Забих ножа в гърлото на твартата, като продължавах да крещя, без да знам какво да правя. Тя се задави. Кръв потече по ръката ми. Ударих отново — и чудовището се дръпна с окървавени зъби. Трескаво изсъска и се оттласна назад от мен. Но вече разбихах — слабото място беше там, където змийската част се сливаше с човешката.

С лявата си ръка заопипвах за браунинга; дясното ми рамо беше разкъсано. Натиснах спусъка и от гърлото на чудовището бликна кръв. То се обърна и побягна, а аз го пуснах да си иде.

Лежах на стъпалата, притиснала дясната си ръка към тялото. Май няха счупени кости, но болеше ужасно. Дори не кървах толкова силно, колкото се очакваше. Погледнах нагоре към Жан-Клод. Той стоеше неподвижен, но нещо се движеше — като гореща омара. Оливър стоеше също неподвижен на подиума си. Това беше истинската битка; смъртта тук долу беше без значение, като изключим хората, които щяха да умрат.

Притиснах ръката си към корема и слязох по стъпалата към Едуард и Ричард. По времето, когато се добрах до подножието на подиума, ръката ми вече беше по-добре. Достатъчно добре да преместя пистолета в нея. Втренчих се в раната от ухапването и проклета да съм, ако не се затваряше. Третият белег. Оздравявах бързо като превръщач.

— Добре ли си? — попита Ричард.

— Явно да.

Едуард ме зяпаше втренчено.

— Би следвало да умираш.

— Обясненията — после — заявих.

Змиеподобната твар лежеше в подножието на подиума, главата ѝ бе разкъсана от картечен огън. Едуард схващаше бързо.

Чу се писък — висок и пронизителен. Алехандро държеше гърчещата се Ясмийн в обятията си, едната му ръка бе зад гърба ѝ, а другата приковаваше раменете ѝ към гърдите му. Всъщност пицеше Маргьорит. Тя се бореше в хватката на Карл Ингър. Той я превъзхождаше многократно. Явно и Ясмийн беше в същото положение.

Алехандро ѝ разкъса гърлото. Тя изпищя. Той ѝ прегриза гръбнака със зъби, а кръвта изплиска лицето му. Вампирката се отпусна в хватката му. Движение и ръката му премина през гърдния ѝ кош, смачквайки сърцето ѝ на кървава каша.

Маргьорит се разпищя. Карл я пусна, но тя явно не забеляза. Дращеше с нокти по бузите си, докато не потече кръв. Падна на колене, все още дращейки лицето си.

— Исусе! — казах. — Спрете я!

Карл се взря над нея към мен. Вдигнах браунинга, но той се скри зад подиума на Оливър. Тръгнах към Маргьорит. Алехандро пристъпи помежду ни.

— Искаш ли да ѝ помогнеш?

— Да.

— Нека положи последните два белега върху теб и ще се махна от пътя ти.

Поклатих глава.

— Цял град за един човешки слуга? Не мисля така!

— Анита, залегни! — Проснах се на пода и Едуард изстреля огнен език над главата ми. Усетих горещината да кипи над мен.

Алехандро изкрещя. Вдигнах очи само колкото да го видя как гори. Той махна с едната си обгърната от огън ръка и аз усетих как нещо прелита над гърба ми към... Едуард.

Претъркулих се и ето го, по гръб, борейки се да се изправи. Дюзата на огнепръскачката отново сочеше насам. Легнах без да ми

нареждат.

Алехандро махна, огънят се обърна назад и потече към Едуард.

Той трескаво се затъркаля, за да угаси пламъчетата по палтото си. Захвърли на земята обгорената маска-череп. Резервоарът на огнепръскачката гореше. Ричард му помогна да се освободи от него и двамата побягнаха. Проснах се на земята и закрих главата си с ръце. Експлозията разтърси земята. Когато вдигнах очи, наоколо валяха дребни горящи късчета, но това беше всичко. Ричард и Едуард надничаха от другата страна на подиума. Алехандро си стоеше с овъглени дрехи и покрита с мехури кожа. Тръгна към мен.

Изправих се на крака и насочих пистолета към него. Разбира се, пушкалото не бе свършило особено много работа предишния път. Отстъпвах назад, докато не се блъснах в стъпалата. Започнах да стрелям. Куршумите влизаха в целта. Вампирът дори прокърви, но не спря. Пистолетът изщрака празен. Обърнах се и побягнах.

Нещо ме удари отзад и ме хвърли на земята. Алехандро внезапно се озова на гърба ми, заровил пръсти в косата ми и извивайки врата ми назад.

— Остави картечницата, иначе ще ѝ счупя врата!

— Застреляй го! — изкрещях.

Но Едуард захвърли автомата на пода. По дяволите! Той извади пистолет и се прицели грижливо. Тялото на Алехандро се разтърси, но вампирът се разсмя.

— Не можеш да ме убиеш със сребро!

Опря коляно в гърба ми, за да ме удържи на място, след това в ръката му изникна нож.

— Не! — обади се Ричард. — Той няма да я убие!

— Ще ѝ прережа гърлото, ако се намесите, но ако ни оставите на мира, няма да я нараня!

— Едуард, убий го!

Един вампир се нахвърли на Едуард и го събори на земята. Ричард се опита да издърпа чудовището, но на неговия гръб скочи друг, дребен вампир. Бяха жената и момченцето от първата нощ.

— Сега, докато приятелите ти са заети, да си довършим работата!

— Не!

Ножът само погали кожата ми — остро, болезнено, но толкова малко порязване... Вампирът се наведе над мен.

— Няма да боли, обещавам!

Изкрещях.

Устните му докоснаха раната, склочи се върху нея и той засмука. Грешеше. Болеше. След това ме обкръжи ароматът на цветя. Потъвах в уханието. Не виждах нищо. Светът бе топъл и уханен.

После отново можех да виждам — и да мисля. Лежах по гръб и се вирах в тавана на шатрата. Две ръце ме издърпаха нагоре и ме прегърнаха. Алехандро ме държеше плътно. Бе срязал кървава линия на гърдите си, точно над зърното.

— Пий!

Облегнах длани в него и се помъчих да се преборя. Дланта му натисна в основата на врата ми и ме притисна по-плътно към раната.

— Не!

Извадих втория нож и го забих в гърдите му, търсейки сърцето. Той изпъшка и ме сграбчи за ръката, като стисна, докато не изтървах дръжката.

— Среброто не става. Отминал съм етапа на среброто!

Той притискаше лицето ми към раната, а аз не можех да се боря с него. Просто не бях достатъчно силна. Можеше да ми смачка черепа с една ръка, но само притискаше лицето ми към раната на гърдите си.

Борех се, но той държеше устните ми притиснати към раната. Кръвта бе солено-сладка, със смътен металически привкус. Беше само кръв.

— Анита! — Жан-Клод крещеше името ми. Не бях сигурна дали на глас или в главата ми.

— Кръв от кръвта ми, плът от плътта ми, двамата ще бъдем едно. Една плът, една кръв, една душа...

Някъде дълбоко в мен нещо се пречупи. Усетих го. Вълна течна топлина се втурна и ме погълна. Кожата ми настръхваше от нея. Пръстите ме сърбяха. Гърбът ми се изви и подскочих нагоре. Силни ръце ме хванаха, задържаха и залюляха.

Нечия ръка приглади косата встрани от лицето ми. Отворих очи и видях Алехандро. Вече не се страхувах от него. Бях спокойна и се реех.

— Анита? — беше Едуард.

Полека се обърнах по посока на гласа му.

— Едуард.

— Какво ти стори той?

Опитах се да измисля как да го обясня, по умът ми не искаше да извади думите. Седнах, отблъсквайки се внимателно от Алехандро.

В краката на Едуард имаше купчина мъртви вампири. Среброто можеше и да не наранява Алехандро, но повреждаше успешно хората му.

— Ще си направим още — каза вампирът. — Не можеш ли да прочетеш мисълта в ума ми?

Да, можех — сега, като се замислих, — но не беше като телепатия. Не бяха думи. Аз — знаех, че той си мисли за силата, която току-що му бях дала. Не съжаляваше за вампирите, които бяха загинали.

Публиката пицеше.

Алехандро вдигна очи. Проследих погледа му. Жан-Клод беше паднал на колене, а от хълбока му се лееше кръв. Алехандро завиждаше на Оливър за способността да пуска кръв от разстояние. Когато станах слуга на Алехандро, Жан-Клод отслабна. Оливър го бе спипал.

Точно това е бил планът им през цялото време.

Алехандро ме притисна и аз не се опитах да го спра. Той прошепна до бузата ми:

— Ти си некромант, Анита. Притежаваш власт над мъртвите. Това е причината Жан-Клод да те иска за свой слуга. Оливър смята да те контролира като контролира мен, но аз знам, че ти си некромант. Дори като слуга ще имаш свободна воля. Няма нужда да се подчиняваш като останалите. Като човешки слуга, ти си сама по себе си оръжие. Ти можеш да удариш някой от нас и да му пуснеш кръв.

— Какви ги говориш?

— Те са уредили загубилият да бъде разпънат на олтара и пронизан от теб.

— Какво...

— Жан-Клод, като потвърждение на силата му. Оливър — като жест, който да покаже колко добре контролира онова, което някога е принадлежало на Жан-Клод.

Публиката ахна. Оливър левитираще полека. Понесе се към земята. След това вдигна ръце и Жан-Клод полетя нагоре.

— Мамка му — казах.

Жан-Клод висеше почти в безсъзнание в празния, бляскав въздух. Оливър го положи нежно на земята и по белия под плисна прясна кръв.

Карл Ингър се появи отнякъде. Вдигна победения повелител под мишниците.

Къде бяха всички? Огледах се в търсене на помощ. Черният върколак бе разкъсан на парчета, които още мърдаха. Не мисля, че дори ликантроп може да излекува такива рани. Русият върколак не беше в много по-добро състояние, но се влачеше към олтара. Единият му крак бе напълно откъснат, но той поне се опитваше...

Карл положи Жан-Клод на мраморния плот. Кръвта започна да се стича по стените му. Придържаше го леко за раменете. Жан-Клод можеше да вдигне кола от лежанка. Как успяваше да го удържи Карл?

— Споделя силата на Оливър.

— Стига с този номер! — озъбих се.

— С кое?

— Да отговаряш на въпросите ми, преди да ги задам.

Алехандро се усмихна:

— Спестява толкова много време!

Оливър избра един бял, полиран кол и дървен чук. Подаде ми ги.

— Време е.

Алехандро се опита да ми помогне да се изправам, но аз го отблъснах. Със или без четвърти белег, можех да се изправам и сама.

Ричард изкрещя:

— Не! — и се затича покрай нас към олтара. Всичко сякаш се случваше на забавен кадър. Той скочи върху Оливър, а дребосъкът го сграбчи за гърлото и му разкъса гръкляна.

— Ричард! — затичах се, но закъснях. Той лежеше на земята, облян в кръв и все още се опитваше да диша, а нямаше с какво да си поеме дъх.

Коленичих до него и се опитах да спра кръвоизлива. Очите му бяха разширени и изпълнени с паника. Едуард бе до мен.

— Нищо не можеш да направиш. Никой от нас не може да стори нищо!

— Не!

— Анита — наемният убиец ме издърпа встрани от Ричард. — Твърде късно е.

Плачех, а дори не го бях осъзнала.

— Хайде, Анита, унищожни стария си господар, както искаше от мен да сторя — Оливър ми подаваше чука и кола.

Поклатих глава.

Алехандро ми помогна да се изправя. Посегнах към Едуард, но беше твърде късно. Убиецът не можеше да помогне. Никой не можеше да ми помогне. Нямаше начин да се върне назад четвъртият белег или да се излекува Ричард, или да се спаси Жан-Клод. Но поне нямаше да понижава синеокия вампир с кол. Това можех да спра. Това нямаше да сторя.

Алехандро ме водеше към олтара.

Маргьорит бе пропълзляла от едната страна на подиума. Стоеше на колене и се полюляваше напред-назад. Лицето ѝ представляваше окървавена маска. Беше си извадила очите с пръсти.

Оливър ми подаваше кола и чука с облечените си в бели ръкавици ръце, все още мокри от кръвта на Ричард. Поклатих глава.

— Ти ще ги вземеш. Ще сториш, каквото искам! — малкото клоунско лице ми се мръщеше.

— Ходи се шибай! — отвърнах аз.

— Алехандро, вече ти я контролираш!

— Тя е мой слуга, господарю, така е.

Оливър ми протегна кола.

— Тогава я накарай да го довърши!

— Не мога да я насилвам, господарю — Алехандро се усмихна при тези думи.

— Защо не?

— Тя е некромант. Казах ти, че ще има свободна воля.

— Няма да допусна грандиозното ми представление да бъде съсипано от някаква упорита жена!

Той се опита да ме омае — усетих го как връхлита като вятър в главата ми, но вихърът дойде и отмина. Бях пълен човешки слуга — вампирските номера не работеха върху мен, дори и тези на Оливър.

Засмях се и той ме удари. Вкусих прясна кръв в устата си. Той стоеше до мен и го чувствах как трепери. Беше толкова ядосан.

Съсипвах великия му миг.

Алехандро бе доволен. Усещах задоволството му като топла длан в стомаха си.

— Довърши го или ти обещавам, че ще те бия докато станеш кървава каша! Вече не умираш лесно. Мога да те нараня много по-зле, отколкото си си представяла, а ще се излекуваш. Но все пак ще те боли също тъй силно. Разбираш ли ме?

Взирах се надолу към Жан-Клод. Той отвърна на погледа ми. Тъмносините му очи бяха прекрасни, както винаги.

— Няма да го сторя — казах.

— Все още ли те е грижа за него? След всичко, което ти причини?

Кимнах.

— Довърши го, веднага, иначе аз ще го убия бавно. Ще късам парченца плът от костите му, но няма да го убивам. Докато сърцето и главата му са невредими, той няма да умре, все едно какво му причинявам!

Погледнах към Жан-Клод. Не бих могла да стоя и да гледам как Оливър го измъчва, не и ако можех да му попреча. Не беше ли по-добра чистата смърт? Не беше ли?

Взех кола от ръката на древния кръвопиец.

— Ще го направя.

Той се усмихна:

— Взе мъдро решение. Жан-Клод би ти благодарил, ако можеше.

Взирах се в победения вампир, стиснала кола с една ръка. Докоснах гърдите му точно над белега от изгаряне. Ръката ми се оцапа с кръв.

— Направи го, сега! — нареди Оливър.

Обърнах се към него, посягайки с лявата си ръка за чука. Щом той ми го подаде, забих ясеновия кол в гърдите му.

Карл изпищя. Кръв блисна от устата на Оливър. Той сякаш замръзна като че ли не можеше да се движи с кол в сърцето, но не беше мъртъв — още не. Забих пръсти в гърлото му и дръпнах, откъсвайки големи парчета плът, докато не видях гръбнака, лъскав и влажен. Увих пръсти около гръбначния стълб и го изскубнах. Главата на вампира се килна встрани, задържана от няколко ивички месо. Откъснах я и я захвърлих през арената.

Карл Ингър лежеше до олтара. Коленичих до него и се опитах да напипам пулса му, но не го намерих. Смъртта на Оливър бе убила и него.

Алехандро дойде да застане до мен.

— Ти се справи, Анита! Знаех си, че ще го убиеш! Знаех си, че ще успееш!

Вдигнах глава към него.

— Сега убий Жан-Клод и ще управляваме града заедно!

— Да.

Замахнах нагоре преди дори да се замисля — преди той да ми прочете мислите. Пъхнах ръка в гърдите му. Ребрата изпукаха и ме одраха. Стиснах туптящото му сърце и го смачках.

Не можех да дишам. Гърдите ми бяха стегнати и ме болеше. Издърпах сърцето му през дупката. Той падна с ококорени и изненадани очи. Паднах заедно с него.

Борех се да си поема дъх. Не можех да дишам, не можех! Лежах върху господаря си и усещах как сърцето ми бие и за двамата. Той нямаше да умре. Стиснах гърлото му с две ръце и започнах да мачкам. Усетих как пръстите ми потъват в плътта, но болката ме поглъщаше. Давех се с кръв — нашата кръв.

Пръстите ми се вцепениха. Не можех да отгатна дали стискам или не. Не чувствах нищо, освен болката. След това дори тя ми се изплъзна, а аз падах, падах в непознатия светлина мрак, който нямаше да я познае и занапред...

48.

Събудих се, втрещена в мръснобял таван. Известно време просто мигах срещу него. Слънцето чертаеше топли квадрати по одеялото. Леглото имаше метални перила. В ръката ми бе забита иглата на интравенозна система.

Болница — значи не бях мъртва. Каква изненада!

На масичката до леглото имаше цветя и цял наръч лъскави балони. Лежах известно време, наслаждавайки се на факта, че не съм мъртва.

Вратата се отвори и в началото виждах само огромен букет цветя. След това те се спуснаха надолу и ето ти го Ричард.

Мисля, че спрях да дишам. Можех да усетя пулсирането на кръвта във вените ми. В главата ми се разнасяше тихо бучене. Не, нямаше да припадна. Никога не припадам. Най сетне успях да кажа:

— Ти си мъртъв.

Усмивката му избледня.

— Не, не съм.

— Видях как Оливър ти разкъса гърлото! Виждах го пред себе си като втори наслагващ се образ. Виждах го как се дави и умира. Открих, че мога да седна. Стегнах се и иглата на системата се размърда под кожата ми, а лепенката се опъна. Истинско беше. Нищо друго не ми изглеждаше реално.

Ричард вдигна ръка към гърлото си, след това се овладя. Преглътна с такова усилие, че дори аз го чух.

— Видя как Оливър ми разкъсва гърлото, но това не ме уби.

Взирах се в него. На бузата му нямаше лепенка. Малкото порязване се бе излекувало.

— Никой човек не би могъл да преживее подобно нещо — казах тихо.

— Знам... — Той изглеждаше невероятно тъжен, когато го каза.

Паника стегна гърлото ми така, че не можех да си поема дъх.

— Какво си ти?

— Ликантроп.

Поклатих глава:

— Знам как усещам ликантропите и как се движат. Ти не си такъв.

— Напротив.

Продължих да клатя глава.

— Не.

Той дойде по-близо до леглото. Държеше цветята несръчно, сякаш не знаеше какво да прави с тях.

— Аз съм втори в йерархията след водача на глутницата. Мога да мина за човек, Анита. Добър съм в това!

— Ти ме излъга.

Ричард поклати глава:

— Не исках.

— Тогава защо го направи?

— Жан-Клод нареди да не ти казвам.

— Защо?

Върколакът сви рамене:

— Според мен, защото знаеше, че няма да ти хареса. Ти не прощаваш измамата. Той го знае.

Дали Жан-Клод би съсипал с умисъл потенциалната връзка между Ричард и мен? Аха.

— Ти ме попита с какво ме държи Жан-Клод. Ето с това. Водачът на глутницата ми ме прати при него, при условие че никой няма да открие какво съм аз.

— Защо да си толкова специален?

— Не позволяват на ликантропите да обучават деца, пък и когото и да било друг, ако става въпрос.

— Ти си върколак.

— Това не е ли по-добре, отколкото да съм мъртвец?

Очите му все още бяха идеално кафяви. Къдрите се спускаха около лицето му. Исках да го помоля да седне, да ме остави да прокарам пръсти през косата му, да я отметна назад от прелестното му лице...

— Аха, доста по-добре е, отколкото да си мъртвец.

Той издиша така, сякаш бе затаил дъх. Усмихна се и ми подаде цветята.

Взех ги, понеже не знаех какво друго да направя. Бяха червени карамфили.

Карамфилите ухаеха като сладка-подправка. Ричард беше върколак. Втори по ред след водача на глутницата. Можеше да минава за човек. Взирах се в него. Протегнах ръка към него. Той я пое и дланта му бе топла, плътна и жива.

— Сега, след като установих защо ти не си мъртъв, защо не съм мъртва аз?

— Едуард ти правеше сърдечен масаж, докато не пристигна линейката. Докторите нямат представа какво е накарало сърцето ти да спре, но няма видими проблеми.

— Какво казахте на полицията за всичките онези трупове?

— Какви трупове?

— О, стига де, Ричард!

— По времето, когато пристигна линейката нямаше излишни трупове.

— Публиката видя всичко.

— Да, но кое беше истина и кое — илюзия? Полицията получи стотици различни версии от публиката. Подозират, но не могат да докажат нищо. „Циркът“ е затворен, докато властите не се уверят, че е безопасен.

— Безопасен ли? — засмях се аз.

Ричард сви рамене:

— Е, поне толкова безопасен, колкото винаги е бил.

Издърпах ръка от хватката му и с две ръце поднесох букета към лицето си, за да го помириша отново.

— А Жан-Клод... жив ли е?

— Да.

Заля ме огромна вълна на облекчение. Не исках да е мъртъв. Не исках Жан-Клод да е мъртъв. Мамка му.

— Значи все още е Господар на града. А аз все още съм обвързана към него.

— Не — отвърна Ричард. — Жан-Клод ми каза да ти предам следното. Свободна си. Белезите на Алехандро един вид са анулирали неговите. Не можеш да служиш на двама господари, така каза той.

Свободна? Свободна ли бях? Взирах се в Ричард.

— Не може да е толкова лесно!

Той се засмя:

— На това ли му викаш лесно?

Вдигнах очи и се усмихнах.

— Добре де, не беше лесно, но не мислех, че като изключим смъртта, нещо друго би могло да разкара Жан-Клод от гърба ми!

— Щастлива ли си, че белезите ги няма?

Понечих да кажа: „Разбира се!“, но се спрях. В изражението на Ричард имаше нещо много сериозно. Той знаеше какво означава да ти се предлага власт. Да бъдеш заедно с чудовищата. Можеше да е и ужасно, и прекрасно.

Накрая отвърнах:

— Да.

— Наистина?

Кимнах.

— Не ми се струваш особено ентусиазирана!

— Знам, че би следвало да подскачам от радост, но просто се чувствам изпразнена.

— Преживя доста през последните няколко дни. Полага ти се да си малко объркана.

Защо не бях щастлива, че съм се отървала от Жан-Клод? Защо не бях облекчена, че вече не съм ничий човешки слуга? Защото щеше да ми липсва? Глупаво. Смешно. Вярно.

Когато ти стане твърде трудно да мислиш за нещо, мисли за нещо друго.

— Значи сега всички знаят, че си върколак.

— Не.

— Нали си бил в болница, а вече си се оправил. Смятам, че биха се досетили!

— Жан-Клод ме държа скрит, докато се оправих. Това ми е първият ден на крак и на свобода.

— Колко време съм била в безсъзнание?

— Една седмица.

— Шегуваш се!

— Беше в кома три дни. Докторите още не знаят какво те е накарало да започнеш да дишаш самостоятелно.

Значи бях отишла ей толкова близо до голямото Отвъд. Не си спомнях нито тунел със светлина, нито успокоителни гласове.

Чувствах се измамена.

— Не си спомням.

— Беше в безсъзнание — не се очаква да помниш.

— Седни, преди да ми се изкълчи врата да гледам нагоре към теб!

Ричард си придърпа стол и седна до леглото с усмивка. Беше приятно да ми се усмихва.

— Значи си върколак.

Той кимна.

— Как стана това?

Той се втренчи в пода, после вдигна очи. Изражението му бе тъй сериозно, че съжалих, задето съм попитала. Очаквах някаква страховита история за преживяно ужасно нападение.

— Ами, улучих лоша партия серум срещу ликантропия.

— Какво си направил?

— Чу ме добре. — Той изглеждаше притеснен.

— Кофти ваксина значи?

— Да.

Усмивката ми ставаше все по-широка и по-широка.

— Не е смешно — намекна Ричард.

Поклатих глава.

— Не, не е... — Знаех, че очите ми блестят и вложих всички сили да не се разсмея на глас. — Трябва да признаеш обаче, че е много иронично!

Върколакът въздъхна:

— Така ще те заболи. Давай, смей се!

Така и направих. Смях се, докато не ме заболя и Ричард се присъедини към мен. Смяхът също е заразен.

49.

По-късно същия ден пристигнаха дузина бели рози с бележка от Жан-Клод. На нея пишеше: „Свободна си от мен, ако така решиш. Но се надявам, че искаш да ме видиш не по-малко, отколкото аз — теб. Само от теб зависи. Жан-Клод“.

Дълго време се взирах в цветята. Накрая накарах една сестра да ги подари на някой друг или да ги изхвърли, въобще — да прави с тях, каквото си реши. Просто исках да ми се махнат от очите. Така значи, все още бях привлечена от Жан-Клод. Може би дори, в някое тъмно ъгълче на душата си, мъничко го обичах. Нямаше никакво значение. Любовта към чудовищата винаги свършва зле за хората. Това е природен закон.

Което ме връща към Ричард. Той беше едно от чудовищата, но поне бе жив. Значително подобрение спрямо Жан-Клод. А беше ли той по-малко човек от мен самата: кралица на зомбитата, убийца на вампири, некромант? Коя бях аз, та да се оплаквам?

Не знам какво бяха направили с всичките телесни части, но никой полицаи не дойде да разпитва за тях. Независимо дали бях спасила града или не, това все пак си оставаше убийство. Според закона Оливър не бе сторил нищо, с което да си заслужи смъртта.

Излязох от болницата и се върнах на работа. Лари се задържа. Учи се как да ловува вампири, Бог да му е на помощ.

Ламията наистина се оказа безсмъртна. Което, предполагам, означава, че ламии не са измрели. Вероятно просто винаги са си били редки. Жан-Клод й извади зелена карта и я нае на работа в „Циркът на прокълнатите“. Не знам дали й позволи да се размножава или не. След излизането си от болницата не съм доближавала до „Циркът“.

Ние с Ричард най-сетне излязохме на първата си среща. Задоволихме се с нещо относително традиционно — вечеря и кино. Ще ходим на пещера другата седмица. Той обеща да няма подводни

тунели. Устните му са най-меките, които някога съм целувала. Е, какво, расте му козина веднъж месечно. Никой не е съвършен.

Жан-Клод не се е отказал. Продължава да ми праща подаръци. Аз пък продължавам да ги връщам. Ще трябва да му отказвам, докато не се предаде или докато адът не замръзне, което от двете се случи първо.

Повечето жени се оплакват, че не са останали достатъчно свободни, хетеросексуални мъже. Аз пък просто бих искала да срещна някой, който е човек.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.